Januar 1987
136. årgang
Nummer 1

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

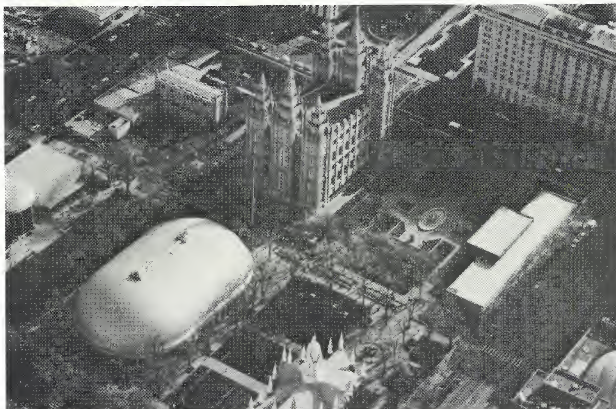
Rapport fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges oktoberkonference 1986

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Januar 1987
136. årgang
Nummer 1

Rapport fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges oktoberkonference 1986

Talerne i alfabetisk orden

Desuden deltog: Bøn ved mødet lørdag formiddag af ældste Hartman Rector jun, og ældste Keith W. Wilcox; ved mødet lørdag eftermiddag af ældste Gene R. Cook og ældste Hans B. Ringger; ved præstedømmets møde af ældste John Sonnenberg og ældste Waldo P. Call; ved mødet søndag formiddag af ældste Robert L. Backman og ældste H. Burke Peterson; ved mødet søndag eftermiddag af ældste F. Arthur Kay og ældste Helio R. Camargo; og ved kvindernes møde af Kelly Lyman, fra Orem Utah Central Stake, og Geneva B. Brown fra Salt Lake Monument Park Stake. De generalautoriteter som ikke var til stede ved generalkonferencen var præsident Marion G. Romney og ældste J. Richard Clark.

Stjernen

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm,
Medredaktør: Tom A. Jensen

Redaktionens adresse:
Translation Division
Vodroffsvej 7
DK-1900 København V.
Tlf. (01) 31 50 83

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge

Abonnement:
12 numre Dkr. 72,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00
(surface mail).

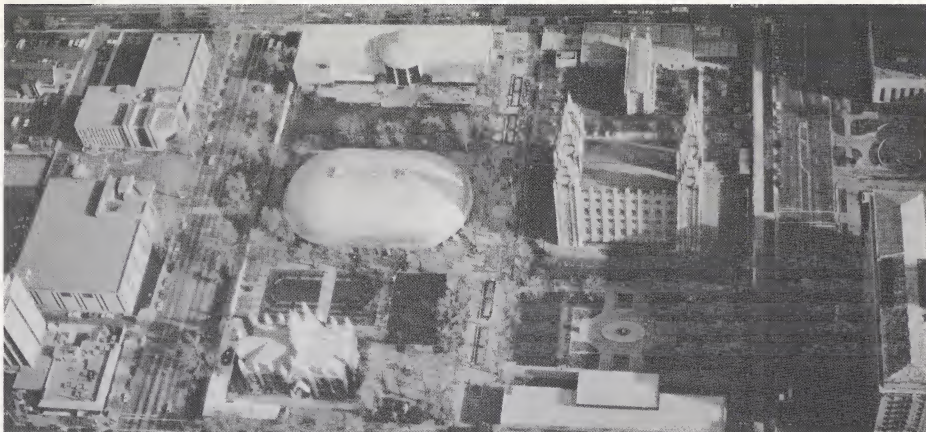
Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

ISBN 0900–2545

PB MA 053A DA

Indhold

Fotografierne i dette nummer viser scener fra konferencen. Alle fotografier er fra Audiovisual Planning and Development: cheffotograf Michael M. McConkie, Eldon K. Linschoten, Marty Mayo, Jed A. Clark. Fotografiet på omslaget er taget af Steve Bunderson.

Rapport fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges oktoberkonference 1986

Taler og meddelelser fra Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City i Utah den 4. og 5. oktober 1986.

I kraft af sit ophøjede kald som Herrens profet i denne æra af vor eksistens som dødelige gav præsident Ezra Taft Benson ved generalkonferencen i oktober kirkens medlemmer en bevægende påmindelse angående den hellige skrift, der er udarbejdet specielt for Herrens folk i de sidste dage.

„Jeg vil i dag gerne tale om en af de mest betydningsfulde gaver, verden har modtaget i nyere tid" sagde præsident Benson ved åbningen af konferencens fællesmøde om morgenen, lørdag den 4. oktober. „Den gave, jeg sigter til, er af større vigtighed end nogen af de opfindelser, der er udsprunget af de industrielle og teknologiske revolutioner. Det er en gave, der er af større værdi for menneskeheden end selv de mange forunderlige fremskridt, vi har set inden for moderne lægevidenskab. Den har større værdi for menneskeheden end udviklingen af både flyvning og rumfart. Jeg taler om den gave, der hedder Mormons Bog, og som blev givet til menneskeheden for 156 år siden."

Atter og atter vendte præsidenten tilbage til sit tema, idet han tydeligt fremhævede, hvordan Herren havde ladet denne bog udarbejde specielt for vor tid: „Af Mormons Bog kan vi lære, hvordan Kristi disciple skal leve i krigstid. I Mormons Bog ser vi de gruopvækkende følger af hemmelige sammenslutninger afbildet uhyggelig livagtigt og realistisk. I Mormons Bog lærer vi, hvad vi skal stille op med forfølgelser og frafald. Vi får en mængde at vide om, hvordan vi udfører missionsarbejde. Og i højere grad end noget andet sted ser vi i Mormons Bog farerne ved materialismen og vore hjerters hengivenhed over for de verdslige ting. Kan nogen tvivle på, at denne bog er bestemt for os, og at vi i den finder megen styrke, megen trøst og megen beskyttelse?" sagde han.

Ved afslutningen af den almindelige session om søndagen vendte præsident Benson igen tilbage til emnet de hellige skrifter fra de sidste dage: „Her til eftermiddag vil jeg gerne tale specielt om Mormons Bog og Lære og Pagter. Disse to bøger med hellig skrift fra de sidste dage er knyttet sammen som åbenbaringer fra Israels Gud med det formål at samle hans folk og forberede det til Herrens andet komme."

„Mormons Bog skal på ny sættes i højsædet i vort folks sind og hjerter," sagde præsident Benson. „Lære og Pagter er en strålende bog, fuld af hellig skrift givet direkte til vort slægtled. Den indeholder Herrens vilje angående os her i de sidste dage forud for Kristi andet komme."

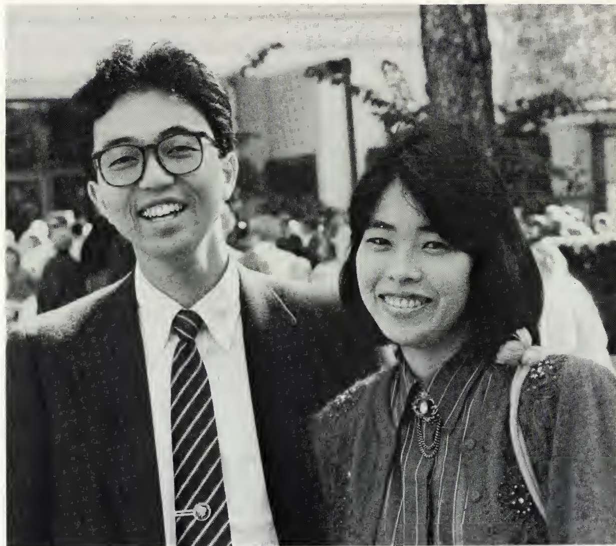
Præsident Benson præsiderede ved de to dages generalkonference, og hans rådgivere, førsterådgiver præsident Gordon B. Hinckley og andenrådgiver præsident Thomas S. Monson bistod ham med ledelsen af konferencen. Samtlige generalautoriteter var til stede med undtagelse af præsident Marion G. Romney, der er præsident for De Tolvs kvorum, og præsidenten for Cape Town Mission i Sydafrika, ældste J. Richard Clarke.

Der gennemførtes to betydningsfulde administrative ændringer ved konferencen. Ældste Joseph B. Wirthlin fra De halvfjerds' Præsidium blev opretholdt som medlem af De tolvs Kvorum, og ældste Hugh W. Pinnock fra De halvfjerds' første Kvorum blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

Ved slutningen af præstedømmemødet kundgjorde præsident Benson, at halvfjerds'ernes kvorummer i stavene ville blive ophævet. „Brødre, der for tiden tjener som halvfjerdser i disse kvorummer, vil blive bedt om igen at indtræde som medlemmer af ældsternes kvorummer i deres wards," sagde han. „Derpå kan stavspræsidenterne i god ro og orden afgøre, hvem af disse brødre der bør ordineres og overdrages embedet som højpræst." Forandringen berører ikke De halvfjerds' første Kvorum. Præsident Benson sagde, at ældster og højpræster ville blive kaldet til at tjene i stavsmissionspræsidentskaberne. Han sagde også, at der ville blive givet detaljerede instruktioner vedrørende denne meddelelse til de lokale præstedømmeledere.

En uge forud for konferencen, nemlig den 27. september, afholdtes kvindernes fællesmøde. Der er i dette nummer medtaget taler, der blev holdt ved dette møde.

Redaktørerne.

Mødet lørdag formiddag
den 4. oktober 1986

Mormons Bog, vor religions slutsten

Præsident Ezra Taft Benson

„Den er slutstenen, når vi vidner om Kristus. Den er slutstenen i vor lære. Den er vidnesbyrdets slutsten."

Mine elskede brødre og søstre! Jeg vil i dag gerne tale om en af de mest betydningsfulde gaver, verden har modtaget i nyere tid. Den gave, jeg sigter til, er af større vigtighed end nogen af de opfindelser, der er udsprunget af de industrielle og teknologiske revolutioner. Det er en gave, der er af større værdi for menneskeheden end selv de mange forunderlige fremskridt, vi har set inden for moderne lægevidenskab. Den har større værdi for menneskeheden end udviklingen af både flyvning og rumfart. Jeg taler om den gave, der hedder Mormons Bog, og som blev givet til menneskeheden for 156 år siden.

Forberedelserne til denne gave blev udført ved Herrens hånd i løbet af en periode på over tusind år og derpå skjult af ham, så at den kunne bevares i sin renhed til gavn for vort slægtled. Der er måske ikke noget, der med større tydelighed bærer vidnesbyrd om, hvor vigtig denne hellige bog fra vor egen tid er, end det, Herren selv har sagt om den.

Med egen mund har han båret vidnesbyrd om, (1) at den er sand, (L&P 17:6), (2) at den indeholder sandheden og Guds ord (L&P 19:26), (3) at den er oversat ved kraften fra det høje (L&P 20:8), (4) at den indeholder Jesu Kristi evangeliums fylde (L&P 20:9, 42:12), (5) at den er givet gennem inspiration og bekræftet ved engles betjening (L&P 20:10), (6) at den bevidner, at de hellige skrifter er sande (L&P 20:11) og (7) at de, der tager imod den i tro, skal opnå evigt liv (L&P 20:14).

Et andet magtfuldt vidnesbyrd om Mormons Bogs vigtighed får man ved at mærke sig, hvor i tidsplanen for den fremadskridende genoprettelse Herren anbragte dens fremkomst. Det eneste, der gik forud for den, var Den første Åbenbaring. Gennem denne vidunderlige tilkendegivelse lærte profeten Joseph Smith Guds sande natur at kende, og kom til at forstå, at Gud havde et værk, han skulle udføre. Mormons Bogs fremkomst fulgte umiddelbart efter.

Prøv at overveje, hvad det betyder. Mormons Bogs fremkomst gik forud for præstedømmets gengivelse. Bogen blev udgivet ganske få dage før kirken blev organiseret. De hellige fik Mormons Bog at læse, inden de modtog de åbenbaringer, der beskriver så store lærdomme som de tre grader af herlighed, celestialt ægteskab eller arbejdet for de døde. Den gik forud for de præstedømmelige kvorummer og kirkestrukturen. Siger det ikke lidt om, hvordan Herren ser på denne hellige optegnelse?

Har vi først forstået, hvordan Herren har det med denne bog, bør vi heller ikke være overraskede over, at han højtideligt advarer os hvad angår den måde, vi modtager den på. Efter først at have sagt, at de, der modtager Mormons Bog i tro og øver retfærdighed, skal modtage det evige livs krone (se L&P 20:14), går Herren videre og advarer: „Men for dem, der forhærder deres hjerte i vantro og forkaster det, skal det blive til deres egen fordømmelse." (L&P 20:15).

I 1829 advarede Herren de hellige og sagde, at de ikke skulle drive spøg med hellige ting (se L&P 6:12). Mormons Bog er så afgjort noget helligt, og alligevel er der mange, der driver spøg med den, eller med andre ord: de tager den let, behandler den, som var den af ringe værdi.

I 1832, da nogle af de første missionærer vendte tilbage fra deres arbejdsmark, revsede Herren dem, fordi de havde taget let på Mormons Bog. På grund af denne holdning, sagde han, havde deres sind tidligere været formørket. Deres letsindige behandling af denne hellige bog havde ikke alene betydet, at de selv mistede lyset, den havde også bragt hele kirken under fordømmelse, ja, alle Zions børn. Og derpå sagde Herren: „Og de skal forblive under den(ne fordømmelse), til de omvender sig og ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog . . ." (L&P 84:54–57).

Har det, at vi nu har haft Mormons Bog i over halvandet århundrede, fået os til at synes, at den ikke har så stor betydning for os i vore dage? Ihukommer vi den nye pagt, nemlig Mormons Bog? I Bibelen har vi Det gamle Testamente og Det nye Testamente. Ordet *testamente* er den danske version af et græsk ord, der også kan oversættes med *pagt*. Var det det, Herren mente, da han kaldte Mormons Bog „den nye pagt"? Den er endnu et testamente eller vidne om Jesus. Det er en af grundene til, at vi for nylig har føjet ordene „Endnu et vidne om Jesus Kristus" til Mormons Bogs titel.

Hvis de første hellige blev revset, fordi de tog let på Mormons Bog, mon så vi er under mindre fordømmelse, hvis vi gør ligesådan? Herren selv vidner om, at bogen er af evig betydning. Kan nogle få af os bringe hele kirken under fordømmelse, fordi vi tager let på hellige ting? Hvad vil vi sige ved dommen, når vi står for øjnene af ham og møder hans ransagende blik, hvis vi er blandt dem, om hvem det siges, at de har glemt den nye pagt?

Der er tre væsentlige grunde til, at de sidste dages hellige burde gøre studiet af Mormons Bog til noget, de beskæftiger sig med hele livet.

For det *første* er Mormons Bog vor religions slutsten. Sådan sagde profeten Joseph Smith. Han bar det vidnesbyrd, at „Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten" (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. s. 232). En slutsten er den midterste sten i en hvælving. Den holder alle de andre sten på plads, og fjernes den, så styrter hvælvingen sammen.

Der er tre måder, hvorpå Mormons Bog er vor religions slutsten. Den er slutstenen, når vi vidner om Kristus. Den er slutstenen i vor lære. Den er vidnesbyrdets slutsten.

Mormons Bog er slutstenen, når vi vidner om Jesus Kristus, der i sig selv er hovedhjørnestenen i alt, hvad vi foretager os. Med kraft og tydelighed bærer den vidnesbyrd

om, at han er virkelig. Modsat Bibelen, der har passeret gennem led efter led af afskrivere, oversættere og fordærvede tilhængere af forskellige trossamfund, der har rodet med teksten, kommer Mormons Bog fra skribent til læser i et eneste inspireret oversættelsestrin. Derfor fremstår dens vidnesbyrd om Mesteren klart, ufortyndet og kraftfuldt. Men den gør mere end som så. En stor del af den kristne verden forkaster i dag tanken om Frelserens guddommelighed. Man betvivler hans mirakuløse fødsel, hans fuldkomne levned og hans herlige opstandelses virkelighed. Mormons Bog forkynder i enkle og utvetydige vendinger sandheden af alle disse lærdomme. Den giver os tillige den mest udtømmende forklaring af læren om opstandelsen. Denne guddommeligt inspirerede bog er i sandhed en slutsten, idet vi bærer vidnesbyrd for verden om, at Jesus er Kristus (se Mormons Bogs titelblad).

Mormons Bog er også slutstenen i lærdommen om opstandelsen. Som jeg lige nævnte, har Herren selv udtalt, at Mormons Bog indeholder „Jesu Kristi evangelium i dets fylde." (L&P 20:9). Hermed være ikke

Præsident Ezra Taft Benson, kirkens 13. præsident.

sagt, at bogen indeholder ethvert lærepunkt og enhver doktrin, der nogen sinde er åbenbaret. Derimod betyder det, at i Mormons Bog finder vi fylden af de lærdomme, der er nødvendige for frelse. Og de forklares enkelt og ligetil, så at selv børn kan lære frelsens og ophøjelsens veje. Uden denne bog ville meget at det, der fremsættes i andre skrifter ikke være nær så enkelt og dyrebart.

Sluttelig er Mormons Bog vidnesbyrdets slutsten. Ligesom hvælvingen styrter sammen, hvis slutstenen tages bort, således står og falder hele kirken med Mormons Bogs sandfærdighed. Det har kirkens fjender klart indset. Af samme grund gør de sig så store anstrengelser for at forsøge at gendrive Mormons Bog, for kan den bringes i vanry, så ryger profeten Joseph Smith sammen med den. Og det samme gælder vores påberåbelse af præstedømmets nøgler og åbenbaring og den genoprettede kirke. Men på den anden side, hvis Mormons Bog skulle være sand, og millioner har nu båret vidnesbyrd om, at de gennem Ånden ved, at den virkelig er sand, så må man godtage påstanden om opstandelsen og alt, hvad deraf følger.

Ja, mine elskede brødre og søstre, Mormons Bog er vor religions slutsten, vort vidnesbyrds slutsten, vor læres slutsten, og slutstenen når vi vidner om vor Herre og vor Frelser.

Den *anden* grund til at vi må gøre Mormons Bog til det centrale i vore studier, er, at den er skrevet for vor tid. Nephiterne har aldrig haft bogen, det har oldtidens lamaniter heller ikke. Den er bestemt for os. Mormon skrev hen imod slutningen af den nephitiske civilisation. Under inspiration af Gud, der ser alle ting fra begyndelsen af, forkortede han århundreders optegnelser og udvalgte blandt dem de fortællinger, taler og begivenheder, der ville være os til størst gavn.

Hver eneste af de store skribenter i Mormons Bog har båret vidnesbyrd om, at han skrev med henblik på fremtidige slægtled.

Nephi sagde: „Derfor har Gud Herren lovet mig, at disse ting, som jeg skriver, skal opbevares og passes og overdrages min slægt fra generation til generation . . ." (2 Nephi 25:21). Hans broder Jakob, der blev hans efterfølger, skrev noget lignende: „Thi (Nephi) sagde, at hans folks historie skulle optegnes, og at jeg skulle opbevare disse plader og overdrage dem til min sæd, fra slægt til slægt" (Jakob 1:3). Enos og Jarom gav begge udtryk for, at de ikke skrev for deres eget folk, men for kommende slægtled (se Enos 1:15–16, Jarom 1:2).

Mormon selv sagde: „Ja, jeg taler til jer, I tilbageværende af Israels hus" (Mormon 7:1). Og Moroni, den sidste af de inspirerede forfattere, så endda vore dage og vor tid. „Se," sagde han, „Herren har vist mig store og herlige ting angående det, som snart må ske på den dag, da disse ting skal komme frem blandt jer.

Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger" (Mormon 8:34–35).

Hvis nu de har set vor tid og har udvalgt de ting, der ville være af størst værdi for os, fortæller det os så ikke, hvilken måde vi skal studere Mormons Bog på? Vi må hele tiden spørge os selv: „Hvorfor har Herren inspireret Mormon (eller Moroni eller Alma) til at tage det her med i sin optegnelse? Hvad kan jeg lære af det her, der kan hjælpe mig i mit liv i disse dage?"

Og der gives det ene eksempel efter det andet på, hvordan dette spørgsmål bliver besvaret. Vi finder for eksempel i Mormons Bog et mønster for forberedelsen af det andet komme. Et større afsnit af bogen beskæftiger sig med de sidste få årtier inden Kristi komme til Amerika. Et omhyggeligt studium af den pågældende tidsperiode vil vise os, hvad der var årsagen til, at visse mennesker gik til grunde under de grufulde straffedomme, der gik forud for hans komme, og hvad der gjorde, at andre kunne stå ved templet i Overflødighedens Land og stikke deres hænder i sårene på hans hænder og fødder.

Af Mormons Bog kan vi lære, hvordan Kristi disciple skal leve i krigstid. I Mormons Bog ser vi de gruopvækkende følger af hemmelige sammenslutninger afbildet uhyggeligt livagtigt og realistisk. I Mormons Bog lærer vi, hvad vi skal stille op mod forfølgelser og frafald. Vi får en mængde at vide om, hvordan vi udfører missionsarbejde. Og i højere grad end noget andet sted ser vi i Mormons Bog farerne ved materialismen og vore hjerters hengivenhed over for de verdslige ting. Kan nogen tvivle på, at denne bog er bestemt for os, og at vi i den finder megen styrke, megen trøst og megen beskyttelse?

Den *tredje* årsag til at Mormons Bog er af så stor værdi for de sidste dages hellige, kommer frem i den samme udtalelse af profeten Joseph Smith, som jeg citerede lige før. Han sagde: „Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog." Det er den tredje grund til, at man bør studere den bog. Den hjælper os at komme Gud nærmere. Er der ikke dybt i vore hjerter noget, der længes efter at komme Gud nærmere, at ligne ham mere i vor daglige adfærd, hele tiden at føle hans nærvær? Hvis det er tilfældet, så kan Mormons Bog hjælpe os at opnå det, mere end nogen anden bog kan.

Det er ikke bare det, at Mormons Bog lærer os sandheden, skønt det gør den jo bestemt. Det er heller ikke bare det, at Mormons Bog

bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus, skønt det gør den bestemt også. Men der er mere end som så. Der er i den bog en kraft, der vil begynde at strømme ind i jeres liv, i det øjeblik I tager fat på et seriøst studium af bogen. I vil finde større styrke til at stå imod fristelser. I vil finde styrke, så I kan undgå at blive bedraget. I vil finde styrke til at blive på den lige og snævre vej. Skrifterne betegnes som „livets ord" (se L&P 84:85), og det gælder ingen steder mere end for Mormons Bogs vedkommende. Når I begynder at hungre og tørste efter de ord, vil I finde liv i større og større overflod.

Vor elskede broder, præsident Marion G. Romney, der i september fejrede sin 89. fødselsdag, og selv kender den styrke, der findes i denne bog, har båret vidnesbyrd om de velsignelser, som de, der vil læse og studere Mormons Bog, kan få i deres liv. Han sagde:

„Jeg er overbevist om, at hvis forældrene i vore hjem vil læse Mormons Bog regelmæssigt og under bøn både for sig selv og sammen med deres børn, så vil ånden i denne storslåede bog gennemtrænge vore hjem og alle dem, der bor der. Ånden vil blive mere ærbødig. Den gensidige respekt og hensyntagen til hinanden vil tage til. Stridbarhedens ånd vil vige bort. Forældrene vil vejlede deres børn med større kærlighed og visdom. Børnene vil blive mere modtagelige og føjelige over for deres forældres vejledning. Retfærdigheden vil tage til. Tro, håb og kærlighed – Kristi rene kærlighed – vil findes i rigt mål i vore hjem og vore liv, og i deres kølvand vil følge fred, glæde og lykke." (*Ensign*, maj 1980, s. 67).

Disse løfter – øget kærlighed og harmoni i hjemmet, større respekt mellem forældre og børn, øget åndelighed og retfærdighed – er ikke tomme løfter. Det er nemlig akkurat det, profeten Joseph Smith mente, da han sagde, at Mormons Bog vil hjælpe os at komme Gud nærmere.

Brødre og søstre, jeg trygler jer af hele mit hjerte om, at I dybt alvorligt vil overveje Mormons Bogs betydning for jer personlig og for kirken som et hele.

For over ti år siden fremsatte jeg følgende udtalelse angående Mormons Bog:

„Vil vor holdning til denne bog få betydning for evigheden? Ja, så vi enten bliver velsignet eller fordømt.

Enhver sidste dages hellig bør hele sit liv beskæftige sig med studiet af denne bog. Gør han ikke det, så sætter han sin sjæl på spil og forsømmer det, der kunne holde hele hans liv sammen, åndeligt og intellektuelt. Der er forskel på den omvendte, der bygger på Kristi klippe gennem Mormons Bog og holder fast ved denne jernstang, og den der ikke gør det." (*Ensign*, maj 1975, s. 65).

Her i dag bekræfter jeg på ny disse ord for jer. Lad os ikke forblive under fordømmelsen med dens hjemsøgelse og dom ved at handle letsindigt med denne storslåede og underfulde gave, som Herren har givet os. Lad os i stedet vinde opfyldelsen af de løfter, der gives til dem, der gemmer den som en skat i deres hjerte.

I Lære og Pagter, afsnit 84, vers 54–58, læser vi:

„Og jeres sind har tidligere været formørket af vantro, fordi I har behandlet det letsindigt, som I har fået . . .

Hvilken letsindighed og vantro har bragt hele kirken under fordømmelse.

Og denne fordømmelse hviler over alle Zions børn.

Og de skal forblive under den, til de omvender sig og ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog og de tidligere befalinger, som jeg har givet dem. De skal ikke alene sige, men også gøre efter det, der er skrevet,

for at de må bære sådanne frugter, der er deres Faders rige værdige. Ellers venter der dem hjemsøgelse og dom, som skal udgydes over Zions børn."

Siden sidste generalkonference har jeg modtaget mange breve fra hellige, både unge og gamle over hele verden, der har taget imod den udfordring at læse og studere Mormons Bog.

Med begejstring har jeg læst deres beretninger om, hvorledes deres liv er blevet forandret, og hvordan de er kommet Herren nærmere som følge af deres beslutning. Disse strålende vidnesbyrd bekræfter påny profeten Joseph Smiths ord om, at Mormons Bog i sandhed er „vor religions slutsten" og at et menneske „vil komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog."

Dette er min bøn, at Mormons Bog må blive vort livs slutsten. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Uønskede budskaber

Ældste James E. Faust
De tolv Apostles kvorum

„For den med en plaget samvittighed, der er kommet ind i en konflikt mellem ret og uret, er den eneste varige hjælp at ændre sin opførsel og gå ad omvendelsens vej."

Jeg ønsker ydmygt og beder til, at det, jeg har at sige, vil blive modtaget i den ånd, jeg ønsker skal ledsage det. Vi har netop hørt Guds profet. Han er vægteren, som står på tårnet. Han har opløftet en advarsels røst. Jeg vil anbefale alle at høre efter og at følge hans råd. Det er enormt vigtigt altid at være i harmoni med dem, der, som Paulus siger, „våger over jeres sjæle som de, der engang skal gøre regnskab; sørg for, at de kan gøre det med glæde og ikke sukkende." (Heb: 13:17).

Esajas talte om et folk, der ikke gad høre efter deres profeter og seere, til hvem der blev sagt: „(de) siger til seerne: ‚Se ingen syner!' til fremsynet: ‚Skuer os ikke det rette! Tal smiger til os. Skuer os blændværk . . .'" (Es. 30:10) Nephi forklarede: „For de skyldige er sandheden hård, for den skærer dem i hjertet." (1 Nephi 16:2).

Præsident Spencer W. Kimball talte om, hvad der er profeters pligt. Han sagde:

„Jeg er ikke i tvivl om, at Peter og Jakob og Paulus fandt det ubehageligt idelig at måtte kalde mennesker til omvendelse og advare dem mod farer, men de blev standhaftigt ved. På samme måde må vi, jeres ledere, bestandig vedblive med det. Hvis de unge ikke forstår det, er det måske til dels vores skyld. Men hvis vi tydeligt viser jer den sande vej, er vi uden skyld." („Love Versus lust", Brigham Young Speeches of the Year, Provo, Utah, 5. jan 1965, side 6). Jeg vil i dag gerne tale om uønskede budskaber. Min hensigt hermed er at forsøge at stålsætte jer imod fejltagelser, lidelser, hjertekvaler og sjælekvide.

Lad mig begynde med at fortælle jer om en personlig oplevelse, jeg havde engang for mange år siden, da jeg modtog et uvelkomment, men værdifuldt budskab fra min kærlige fader. Da anden verdenskrig var forbi, giftede jeg mig og ville gerne videre med mit liv. Min uforglemmelige mission havde jeg overstået inden jeg kom ind som soldat. Jeg var ikke særlig ivrig efter at blive student igen og vende tilbage til det universitet, hvor jeg var begyndt for 8 år siden. Det fag, jeg stræbte efter en uddannelse i, ville kræve endnu tre års intensive studier, disciplin og fattigdom. Med alt dette i tankerne sagde jeg til min fader: „Jeg tror ikke, jeg vil læse videre. Jeg får mig bare et arbejde eller starter for mig selv og gør karriere." Nu var det sådan, at min far havde taget juridisk embedseksamen efter første verdenskrig. Han havde været en ældre studerende end jeg og havde både kone og tre børn. Karakteristisk nok for ham var hans svar meget ligefremt. Han sagde hvast: „Hvad kan du?" Hans svar var så brutalt ærligt, at det gjorde ondt, men jeg kunne ikke sidde det overhørig. Jeg immatrikulerede igen og fuldførte kurset. Det åbenhjertige, men velmente budskab forandrede min tilværelse.

På Jesu tid var der en vis rådsherre, der stillede Frelseren et meget vigtigt spørgsmål og modtog et hårdt svar, som han ikke havde lyst til at høre. Sammen med det hårde svar kom der et stort løfte. Det vigtige spørgsmål, som den rige mand stillede, lød sådan: „Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?"

Jesus svarede: „Du kender budene: du må ikke bedrive hor; du må ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd; ær din fader og din moder."

Og rådsherren svarede: „Det har jeg holdt alt sammen fra min ungdom af."

Så kom det uvelkomne svar fra Mesteren: „En ting mangler du endnu: sælg alt det, du har, og del det ud til de fattige, så skal du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!"

Da rådsherren hørte det, blev han meget bedrøvet, for han var meget rig.

Og idet Jesus så på ham, sagde han: „Hvor er det dog vanskeligt for dem, der har rigdom, at komme ind i Guds rige!" (Lukas 18:18, 20-24).

Hvordan mennesker handler med deres jordiske rigdomme er en af de store prøver, de kommer ud for i deres liv.

Selvsamme Jesus af Nazareth fremsatte mange nye lærdomme, som syntes svære at tage imod. Der var dem, der sagde: „Hvad er dog dette? en ny lære . . ." (Mark. 1:27). Jesus talte ikke om hævn eller om at give igen med samme mønt. Han talte om, at vi skal elske vore fjender og gøre godt mod dem, der hader os, velsigne dem, der forbander os og bede for dem, der mishandler os (se Lukas 6:27-28). Han gav sine tilhængere det råd, at når man slog dem på den ene kind, skulle de „også byde den anden til; og tager nogen kappen fra dig, så nægt ham heller ikke kjortelen." (Lukas 6:29).

En anden ny lærdom gik ud på, at vi skulle gå videre end det blot at elske vore egne og kun at være gode mod vores venner. Jesus fremsatte også den sære idé, at man skal låne ejendele og penge ud uden at håbe på at få noget igen. Mesteren rådede os til at være barmhjertige, til ikke at dømme og fordømme og til at være venlige over for de utaknemmelige og de onde (se Lukas 6:34-37). Han talte også om, at vi skal tage os i agt, „når alle mennesker taler godt om jer," for på samme måde gjorde alle mennesker med de falske profeter. (Lukas 6:26).

Løftet er stort til dem, der kan udføre dette: „I skal være den Højestes børn." (Lukas 6:35).

Må jeg lige nævne et par andre budskaber, der ikke synes at være så populære længere? Der er det med at overholde sabbaten. Ganske vist advarede Frelseren selv mod yderliggående udtryk for overholdelse af sabbaten, men det er alligevel godt at erindre sig, hvis dag sabbaten er. Det ser ud til at blive mere og mere populært at se stort på det århundredgamle bud om at ihukomme og overholde sabbaten. For mange er den blevet til en feriedag i højere grad end en hellig dag med hvile og helliggørelse. For nogen er det den dag, da de går i butikker og køber købmandsvarer. For dem, der køber ind, dyrker sport, arbejder og slapper af på sabbaten, er det deres egen afgørelse, som de alene er ansvarlige for.

Herrens befaling angående sabbaten er ikke blevet lavet om, og det er kirkens bekræftelse af budet om overholdelse af sabbaten heller ikke. De, der bruger deres handlefrihed til at overtræde dette bud, er selv skyld i, at de går glip af de velsignelser, som over-

holdelsen af budet ville bringe. Herren har i vor tid talt om sabbaten. Vi skal holde os „uplettede af verden" og „gå til bedehuset". Vi skal „hvile fra (vort) arbejde" og „tilegne den Allerhøjeste (vor) andagt." (L&P 59:9–10). Lære og Pagter minder os om, at „på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen." (L&P 59:13). Velsignelserne til dem, der øver retfærdighed, er overjordiske. De skal glæde sig over „fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende." (L&P 59:23).

Der er endnu et ophøjet, men ofte overset budskab, der med tordenrøst lyder fra Sinaj, nemlig dette: „Ær din fader og din moder." (2 Mos. 20:12). Jeg spadserer tit forbi et plejehjem, der yder aldeles udmærket omsorg. Alligevel skærer det en i hjertet at se så mange forældre og bedsteforældre i den fine plejeinstitution så glemt, så berøvet deres værdighed, så hungrende efter kærlighed. At man skal ære sine forældre vil bestemt også sige, at man skal tage sig af deres fysiske behov. Men der ligger meget, meget mere i det. Nemlig at man viser dem kærlighed, hjælpsomhed, opmærksomhed og omsorg alle deres dage. Det indebærer, at man sørger for, at de kan bevare deres værdighed og selvrespekt i deres høje alderdom. Det indebærer, at man respekterer deres vilje og ønsker og belæringer, både før og efter at de er døde.

For nogle år siden oprettede jeg en stav på en af Japans øer. Vi holdt, som vi altid gør, mange interviews med lederne for at lære dem at kende. Der var der en mand, som var flyttet dertil fra Tokyo for at tage sig af sin alderstegne og svagelige far samt hans fars forretning, der led under faderens svigtende helbred. Da faderen var død, opsøgte sønnen faderens kreditorer og vedkendte sig sin faders gældsposter. Han bad om, at disse kreditorer ville give ham tid, så han kunne få mulighed for at indfri alle faderens udestående forpligtelser. I samtalens løb spurgte jeg ham, hvordan han klarede at leve op til dette ansvar. Han svarede, at det gik helt fint, og at han nok skulle klare faderens gældsposter. Herren fandt det passende at ære denne mand med en kaldelse som en af lederne i den stav.

Udover at det er et guddommeligt bud er den venlige og opmærksomme hensyntagen til ens forældre et spørgsmål om almindelig anstændighed og selvrespekt. På den anden side bør forældrene også leve sådan, at de fortjener deres børns respekt.

Jeg kan ikke lade være at undre mig over forældre, der har den indstilling i forholdet til deres børn, at de skal „gøre som jeg siger, ikke som jeg selv gør," når det gælder omgangen med skadelige stoffer, upassende film og lignende tvivlsomme forhold. Børn tager sig jo ofte friheder på baggrund af forældrenes opførsel og sætter sig ud over, hvad forældrene ønsker skal gælde som værdier. Der er en sikker regel for forældre: hold jer ikke blot fra det onde, men hold jer fra det onde i enhver skikkelse (Se 1 Tess. 5:22).

Der er endnu et stærkt budskab, jeg gerne vil omtale. Det er til tider forbløffende at se, hvor ligegyldige folk er, når det gælder almindelig ret og rimelighed. Denne slendrian gør sig gældende på mange forskellige områder. Man ser den ikke sjældent både i forretningslivet og i folks omgang med hinanden privat. Urimelig opførsel over for andre ses sågar af den måde, der af og til køres bil på. Denne urimelighed og uretfærdighed er i reglen en følge af, at det ene menneske søger at skaffe sig en fordel fremfor den anden eller at få ham ned med nakken. Folk, der optræder på den måde, nedværdiger i høj grad sig selv. Hvordan kan de af os, der ikke optræder med almindelig ret og rimelighed, for alvor forvente, at vi kan opnå en retfærdig og rimelig Guds velsignelser?

Er der nogen af os, der forsøger at retfærdiggøre vore små smutveje og de fordele, vi søger at skaffe os fremfor andre, ved at hengive os til de to bestikkende bedrag: „Der er ikke noget, der hedder retfærdighed," og „Det gør alle jo"? Der er mange andre, der tilsyneladende opnår fremgang ved at overtræde Guds bud og reglerne for almindelig anstændighed og billighed. Åbenbart unddrager de sig høstens strenge lov, der lyder sådan: „Hvad et menneske sår, det skal han også høste." (Gal. 6:7). At gøre os bekymringer over den straf, vi synes andre burde være hjemfaldne til, er ødelæggende for os selv. Brigham Young gav os det råd, at medmindre vi selv er beredte til Herrens hævndag, da de ugudelige skal fortæres, bør vi ikke være for ivrige efter, at Herren skal fremskynde sit værk. Tværtimod så sagde han: „Lad vor bekymring dreje sig om dette ene,

at vore egne hjerter skal helliggøres, vore egne følelser renses." (*Journal of Discourses* 9:3).

Mange af dem, der i vore dage underviser i menneskelig adfærd, anbefaler, at man som middel mod en dårlig samvittighed simpelt hen ser bort fra de uønskede budskaber. De foreslår, at vi ændrer målestokken, så den stemmer overens med omstændighederne, hvorved vi skulle undgå konflikten og således få lettet samvittigheden. De, der er tilhængere af den guddommelige Kristus, kan ikke ustraffet godtage denne onde og fordærvede tankegang. For den med en plaget samvittighed, der er kommet ind i en konflikt mellem ret og uret, er den eneste varige hjælp at ændre sin opførsel og gå ad omvendelsens vej.

Profeten Esajas sagde: „Ve dem, der kalder ondt for godt og godt for ondt, gør mørke til lys og lys til mørke, gør beskt til sødt og sødt til beskt!" (Es. 5:20).

Under hele min tjenestegerning har jeg været betaget af, hvordan Jesus stålsatte Peter, hans øverste apostels, ånd og holdning. Da Jesus fortalte Peter, at han havde bedt for, at Peters tro måtte styrkes, lovede Peter, at han ville følge Jesus i fængsel eller i døden. Peter fik da at vide, at „hanen skal ikke gale i nat, før du tre gange har nægtet, at du kender mig." (Luk. 22:34). Efter de forudsagte tre fornægtelser kom det kraftfulde, uønskede, men stålsættende budskab: Peter hørte hanen gale. „Og han gik ud, udenfor, og græd bitterligt." (Matt. 26:75). Men det gjorde Peter stærk, så han kunne fuldføre sin kaldelse og dø for sagen.

Der gives en ufejlbarlig røst, der altid taler sandt. Den kan man altid stole på. Den bør man høre efter, omend røsten til tider så også ytrer uønskede advarsler. Jeg taler om den stille, sagte, indre stemme, der hidrører fra den guddommelige kilde. Som profeten Elias udtalte: „Men HERREN var ikke i vejret. Efter vejret kom der et jordskælv, men HERREN var ikke i jordskælvet.

Efter jordskælvet kom der ild, men HERREN var ikke i ilden. Men efter ilden kom der en stille, sagte susen." (1 Kong. 19:11-12)

Et eneste, uønsket budskab kan være det kald, der vil forandre tilværelsen for os. Det kan være, det viser vej til netop den bestemte chance, vi har brug for. Jeg er taknemmelig for, at det aldrig er for sent at forandre sig, at bringe tingene i orden, at lægge gamle handlemåder og vaner bag sig.

Jeg vil gerne bære vidnesbyrd om, at denne konferences profetiske budskaber vil bringe enhver, der vil lytte til dem og følge de råd, der bliver givet, til opfyldelsen af det løfte, Frelseren gav, nemlig fred i dette liv og evigt liv i den tilkommende verden. Dette vidnesbyrd bærer jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Spejd efter HERREN"

Ældste Marion D. Hanks
De Halvfjerds' Præsidium

„Ingen af os har nogen sinde truffet et dødeligt menneske, til hvem vi trygt kunne betro vor frelse. Der er kun en, der er den tillid værdig, og det er Israels Hellige."

I de dage, da genoprettelsen netop var begyndt, befalede Herren en af sine tjenere at „forkynde glædesbudskab" og at gøre dette „i al ydmyghed og stole på mig og ikke gengælde spot med spot." (L&P 19:29-30). I denne anvisnings opbyggelige ånd vil jeg her til formiddag bære mit vidnesbyrd om den afgørende betydning for vort eget og andres liv, som de beslutninger har, vi træffer til daglig, og om, hvor vi kan finde hjælp til at træffe dem.

Der var engang en læremester, der skrev om de uventede følger, nogle af vore beslutninger kan få. Vi har i grunden aldrig ønsket os de følger, men vi har fulgt de veje, der fører til dem. „Den, der vælger begyndelsen på en vej, vælger også det sted, hvor den fører hen," sagde han. „Den, der samler den ene ende af en kæp op, samler også den anden ende op." Og det er ikke blot vor egen færd, vi påvirker, idet vi vælger begyndelsen på en vej. Vi rejser uvægerlig sammen med andre, og det sker, at vi volder vore kære og andre sagesløse personer kval og ængstelse.

Præsident David O. McKay har engang fra denne talerstol udtalt:

„Næst efter livet selv er retten til at styre dette liv Guds største gave til mennesket. Handlefriheden bør skattes højere end nogen ejendel, jorden har at tilbyde." (Conference Report, apr. 1950, side 32).

Den trykkende mængde problemer, der omgiver os på alle sider, personligt, i familien og i samfundet, understreger både faren og fordelen ved vores handlefrihed. Det ser afgjort ud, som er det til vor tid, at oldtidens salmist synger: „Vær mig nådig, HERRE, thi jeg er angst." (Sl. 31:10).

Hvorfor er der så megen angst? „Når der er så rigeligt af den gode vej, hvorfor sidder vi så altid fast i mudderet?" var der engang en, der spurgte.

Svaret må til dels være, at uden modstand og prøvelser mister den frie vilje sin betydning. Modstand, trængsler, genvordigheder samt den rensende ild hører med til den evige plan.

Der er meget af det, som vi kommer ud for i denne tilværelse, vi ikke har nogen kontrol over. Vi må nøjes med at reagere på det. Men der er også meget af det, som vi lider og udsætter andre for, der er selvforskyldt formedelst vores egen ringe dømmekraft og vore dårlige valg. Hvor skal vi søge hjælp?

Overraskende nok, måske, synes den gamle profet Mika at udelukke den mest nærliggende og almindelige kilde til hjælp: slægt, venner og ledere. Der er måske nogle af os, der i nogen grad har oplevet den dybe skuffelse, han følte over Israels oprørskhed, da han erklærede, at „de fromme er svundet af landet." (Mika 7:2). Han talte om fyrster og dommere, der kræver betaling, og om stormænd, der nævner, hvad de begærer (se vers 3). For Mika var hjælpekilden indlysende og sikker: „Jeg bier på min frelses Gud; min Gud vil høre mig." (Vers 7).

Jeremias advarede „den mand, som stoler på mennesker, og som holder kød for sin arm, hvis hjerte viger fra HERREN." (Jer. 17:5). Andre profeter har udtalt sig på lignende måde.

Vil det så sige, at vi aldrig kan stole på andre menneskers hæderlighed? Må vi aldrig stole på forældre eller venner eller omsorgsfulde vejledere eller Guds ydmyge tjenere? Det er helt indlysende ikke det, skrifterne

lærer, for de er jo selv åbenbaring og inspireret vejledning, der er blevet optegnet. Det, de understreger, er hvor stor *omhu*, vi må udvise, når vi *vælger* vejledning eller forbillede.

For dem, der vil tage imod det, er der adgang til meget, der *ikke* er opløftende eller sundt, noget, der undertiden virker så fordærvet i sin beskrivelse af ægteskabet og af familien og af personlig hæderlighed, at den ukritiske kunne få den opfattelse, at det er den måde, hvorpå mennesker eller familier eller nabolag normalt opfører sig.

Det er ikke længere siden end sidste uge, at en af De forenede Staters vicejustitsministre kom med en bemærkning, efter at hun havde overværet en populær forestilling, hvori anvendelsen af narkotiske stoffer fremstilledes som noget acceptabelt, ja, endda ønskværdigt. „Vi fremturer med den usandhed, at stoffer gør en opvakt, modig, fuld af indsigt, filosofisk eller smart," sagde hun. (Lois Haight Herrington, citeret af Godfrey Sperling, jun., *Deseret News*, 24. september 1986, side 9). Og en journalist, der citerede hende, føjede følgende interessante replik til: „Vort samfund billiger stadig anvendelsen af alkohol. Der findes i virkeligheden næppe noget farligere stof, og i hvert fald intet stof, der har voldt større skade eller ødelagt flere liv i årenes løb, end alkohol." (Sperling, *Deseret News*, 24. september 1986, side 9).

Men for de fleste af os står der også sundere kilder til vejledning og rådighed, hvis vi vil søge efter dem. Der er stor kraft i tillid og kærlighed, og selvfølgelig må vi lære at have tillid, for vor tro på menneskers hæderlighed støtter vor tro på Gud. Dog må man i sager af varig betydning ikke forlade sig alene på „en arm af kød" i stedet for at spejde efter HERREN i skrift og i bøn.

Under anden verdenskrig havde jeg en oplevelse om bord på et af den amerikanske flådes skibe i det sydlige Stillehav, en oplevelse, der overbevisende demonstrerede værdien af kloge valg samt faren ved at træffe beslutninger, der er umodne eller tøjlesløse, eller som træffes i ophidselse, eller som tankeløst følger med hoben.

Den unge mand på mit skib var, det mærkede man, noget for sig. Han var beskeden og begavet og lovende, og det var en fornøjelse at være sammen med ham, de få gange vore militære pligter gjorde det muligt for os at være sammen.

Men omstændighederne gjorde, at min unge ven kom til at ofre meget mere tid og opmærksomhed på andre, som han arbejdede nært sammen med i den sammentrængte tilværelse, besætningen på et skib på havet fører. Disse omgangsfæller havde en livsstil og et sæt værdinormer, der var vidt forskellige fra dem, som denne fortrinlige unge knøs var vant til. Lidt efter lidt begyndte omstændighederne og det daglige pres at gøre deres indflydelse gældende på denne unge mand, der endnu ikke helt havde fundet sig selv.

En dag i en fjern havn lagde jeg mærke til, hvordan han næsten undvigende gjorde sig klar til at gå i land sammen med nogle af disse erfarne personer, som ville have ham med i byen, hvor de rigtig skulle „nyde livet," efter deres mening. I flåden kaldes den slags arbejdsfri perioder ironisk nok „frihed".

Jeg fik lige vekslet et par ord med ham, da han gik ned ad landgangen. Jeg forsøgte at advare ham om, at det var et farligt eventyr, og at de folk ikke ville ham noget godt. Hans undvigende holdning blev til trods, og han meddelte mig rent ud, at han nu var en stor dreng og kunne træffe sine egne beslutninger, og at han i øvrigt agtede at gøre, hvad der passede ham.

Følgerne af de beslutninger, han traf den dag, og af dem, der blev truffet for ham, da han formedelst deres ondskabsfulde „hjælp" havde mistet evnen til selv at tænke eller kontrollere sin egen opførsel, var helt forskellige fra alt, hvad han nogen sinde havde ønsket eller forestillet sig. I sin umodenhed gjorde han oprør og valgte begyndelsen af en vej uden at overveje, hvor den vej mon førte hen. Det sted, han i løbet af de følgende timer nåede frem til, var et, som han aldrig ville have valgt, hvis han havde været ved sine fulde fem.

Da han kom tilbage på skibet efter landlovens udløb i fremmed havn i krigstid uden at have styr på sig selv og i militærpolitiets varetægt, blev han straffet strengt. Jeg skal aldrig glemme hans tårefyldte sjælekval, da han afventede sin straf. Han kunne ikke engang genkalde sig noget som helst af den værste af de tragedier, der var overgået ham. Han huskede ikke andet, end at han havde løftet et glas, de havde presset ham til at drikke, uden at han havde vidst, at der var hældt noget i drinken. Derefter var alt mørke. De havde så slæbt ham med videre på deres tur.

Hans forseelser, der nu kom til at stå uudsletteligt prentet på hans indtil da pletfri tjenestepapirer, skar en i hjertet. Jeg glemmer aldrig hans tårefyldte sjælekval, da han sagde igen og igen: „Hvad skal jeg sige til min mor? Hvad skal jeg sige til min veninde?"

Nu havde han tid, og nu var han tilbøjelig til at høre efter og tænke sig om. Sammen læste vi Herrens skønne vejledning angående Kristi sonoffer og mission, der bringer forløsning, tilgivelse og nåde (se Alma 42).

For omkring to tusind år siden skrev apostlen Peter bemærkelsesværdigt detaljeret om vor tid og det, der foregår nu, hvor mennesker, unge og gamle, nu og da ledes ud i tragedier på grund af andre, der på en usund måde interesserer sig for deres lykke eller fremtid. Disse „andre" og følgerne af deres onde indflydelse beskrives tydeligt. Jeg beder til, at der må være nogen af dem, der har hårdt brug for det, eller som kan hjælpe dem, der har hårdt brug for det, som vil høre disse bemærkelsesværdige udtalelser. De er fra 2 Pet. 2:

„Således forstår Herren at udfri de gudfrygtige af deres prøvelse og at bevogte de *uretfærdige* til straffen på dommens dag,

især dem, som med besmittet attrå jager efter kødelig lyst og foragter Herrens værdighed. Frække, selvbehagelige gyser de ikke tilbage for at spotte høje åndemagter."

„Disse mennesker, som spotter det, de ikke kender,"

„deres øjne er fulde af utugtigt begær og spejder uafladeligt efter synd; de lokker ubefæstede sjæle."

„De er vandløse kilder og tåger, som driver for stormen."

„Thi de taler overmodige, tomme ord og lokker i kødeligt begær ved deres løsagtighed dem, som var lige ved at undslippe fra folk, der vandrer i vildfarelse.

De lover dem frihed, skønt de selv er trælle af fordærvelsen; thi træl er man af det, som man er bukket under for." (Vers 9, 10, 12, 14, 17–19. Fremhævelse tilføjet).

Jeg har aldrig kunnet læse disse magtfulde ord uden at tænke på en renlivet, meget lovende ung mand, der af slet vejledning og et slet eksempel lod sig lede lige ind i tragedien med belastning af samvittigheden og sjælekvaler til følge både for ham selv og for dem, der holdt af ham. Vi kan ikke ustraffet følge det eksempel eller lade os lede af de råd, som dårskab eller uretfærdighed eller uvidenhed eller umodenhed eller egoisme eller begær eller pral tilbyder os.

Der er ingen tapperhed i det onde, intet sandt mod i en opførsel, der kun kan føre til dyb skuffelse. Der er ingen varig glæde i den opstemthed, der fremkaldes af stoffer, som tilføres vort legeme, og som i den sidste ende undergraver vores selvbeherskelse og besejrer vores evne til selvstændig tænkning og får os til at udføre handlinger, der er i strid med vores sunde fornuft.

Hos gode mennesker findes der meget, der er storslået og tillidvækkende, men mennesker er dødelige og har deres begrænsninger. Ingen af os har nogen sinde truffet et dødeligt menneske, til hvem vi trygt kunne betro vor frelse. Der er kun en, der er den tillid værdig, og det er Israels Hellige. Hans kærlighed til os var og er så stor, at han frivilligt påtog den ubeskrivelige byrde at bære vægten af vore synder. Han er vor fortaler og talsmand hos Faderen. Sandt og troværdigt talte profeten Mika for længe siden, da han i en tid med stor nød vidnede således: „Jeg vil spejde efter HERREN, jeg bier på min frelses Gud; min Gud vil høre mig." (Mika 7:7).

Vi har alle meget at lære og har brug for god vejledning. Og ud over sund menneskelig hjælp, ud over „armen af kød" står der skrevet: „Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode." (Alma 37:37). „Han vil trøste jer i jeres sorg og forsvare jeres sag." (Jakob 3:1).

Mormons sidste ord til sin søn er min bøn for mine børn og også mine børnebørn og for menneskenes børn alle vegne:

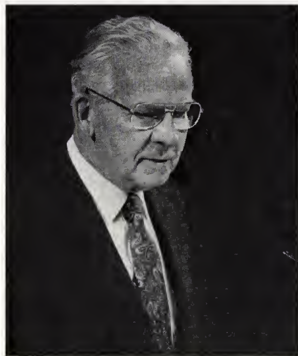
„Min søn, vær trofast i Kristus; og jeg ønsker, at det, som jeg har skrevet, ikke må bedrøve dig eller tynge dig til døden; men må Kristus trøste dig, og må hans lidelse og død og *opstandelse* samt hans barmhjertighed og langmodighed samt håbet om hans herlighed og om det evige liv bestandig leve i din erindring." (Moroni 9:25).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Ryst lænkerne af jer, som I er bundet med"

Ældste Marvin J. Ashton
De tolv Apostles kvorum

„Knugende lænker brydes kun af mennesker med mod og beslutsomhed, der er villige til at kæmpe og holde pinen ud."

For nogle år siden havde jeg en bekendt, der havde tilladt sig at blive afhængig af alkohol. Han drak inden middagsmaden, og han havde for vane at tage det, han kaldte en „hjertestyrkning", inden han traf vigtige beslutninger vedrørende sin forretning. I forbindelse med en rutinemæssig helbredsundersøgelse en dag sagde lægen til ham, at han for sit helbreds skyld burde vænne sig af med at drikke. Da jeg spurgte ham, hvad han så ville gøre, sagde han: „Det siger sig selv; jeg skifter læge!"

Jeg har en anden bekendt, en yndig, højtuddannet kvinde, der har været en rigtig storryger. Hun fortæller nu, hvordan hun et par gange gik så vidt som til at vække sin mand midt om natten og forlange, at han skulle smutte hen i døgnkiosken og hente en pakke cigaretter til hende. Dette ægtepar kom i kontakt med missionærerne, tog imod deres budskab i tro og sluttede sig til kirken. Da denne kvinde hørte, at hun måtte holde op med at ryge, rystede hun næsten lige med det samme denne vanes lænker af sig og gjorde sig fri af sin afhængighed af tobak.

Nu da jeg atter engang ifølge vor elskede profet, Ezra Taft Bensons råd, har læst Mormons Bog, er jeg blevet endnu mere grebet af det råd, som fader Lehi gav sin familie kort før sin død. Han appellerer til sine sønner med følgende ord:

„Vågn op, mine sønner! Ifør jer retfærdighedens rustning. Ryst lænkerne af jer, som I er bundet med; kom ud af mørket og stå op af støvet." (2 Nephi 1:23).

De ord har også bud til os i dag. Hvem af os kender ikke til at være lænket af dårlige vaner? Det kan være vaner, der har hæmmet vor fremgang, har fået os til at glemme, hvem vi er, har nedbrudt vor forestilling om os selv, har bragt vort familieliv i fare og måske ødelagt vores evne til at tjene vore medmennesker og vor Gud. Der er mange af os, der er tilbøjelige til at sige: „Sådan er jeg nu engang. Jeg kan ikke forandre mig. Jeg kan ikke ryste vanens lænker af."

Lehi advarede sine sønner og sagde: „Ryst lænkerne af jer!" fordi han vidste, at lænker hæmmer vores bevægelsesfrihed, vækst og lykke. De gør, at vi bliver forvirrede og ikke så let lader os lede af Guds Ånd. Lehi mindede også sine sønner om, at deres nye land skulle blive „et frihedens land for dem; og de vil aldrig komme i trældom; hvis det bliver tilfældet, er det på grund af deres ugudelighed." (2 Nephi 1:7). Han kunne lige så godt have sagt: „Hvis det bliver tilfældet, er det fordi, I er blevet trælbundet med de lænker, der kommer af uretfærdig levevis." Samuel Johnson har meget viist sagt: „Vanens lænker er for små til, at man lægger mærke til dem, indtil de er blevet for stærke til, at man kan bryde dem." (International Dictionary of Thoughts, Chicago, J.G. Ferguson Publishing Company, 1969, side 348).

Den dame, jeg fortalte om, var i stand til at bryde en dårlig vanes lænker, fordi hun tog den beslutning at forandre sig. Nogle af lamaniterne under kong Lamoni var i stand til at bryde de lænker, der udgjordes af deres ugudelige handlinger: mord, ladhed og had, da de blev undervist af Ammon. De blev taprere end nephiterne, fordi de besluttede sig til at leve retfærdigt.

Retfærdig levevis er et skjold, en beskytter, en afskærmning, en styrke, en kraft, en

glæde, et Kristus-lignende træk. Ja, at leve et retfærdigt liv er en lænkebryder.

Mange af os er i dag snæret inde af dårlige vaners hæmmende lænker. Vi er bundne af en mindreværdig opfattelse af os selv, skabt af forkert opførsel og ligegyldighed. Vi er lænket af en uvillighed til at ændre os til det bedre. Er det da så mærkeligt, at i vore dage såvel som på Nephis tid lyder Guds appel til os: „Vågn op!" „Hør!" „Udsæt ikke længere!" „Tro på mig!" „Vend om!" og „Gå på den lige vej!"?

Dette fængende lille rim passer på så mange af os: „Udsættelse er en grim tyran, men den er til at kue. Jeg ordner det; jeg ved, jeg kan – nu straks i næste uge."

Skal man ryste de snærende lænker af sig, kræver det handling. Man kan ikke ønske dem væk. Ingen erklæring kan nogen sinde bryde ens lænker. Det kræver beslutsomhed, selvdisciplin og arbejde.

Lænker hviler tungt på bekymrede hjerter og sjæle. De forviser os til en tilværelse uden formål eller lys. De er skyld i, at vi bliver forvirrede og mister Ånden. Vi må stå op af støvet og glæde os over retfærdighedens friske luft. Vi må gå fremad med tålmodighed, forståelse, kærlighed og en beslutsomhed, der aldrig får ende.

Det hænder, at arrogancens og herskesygens lænker får bærere af præstedømmet til at fare vild og snuble. Ingen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sine præstedømmelige kræfter og velsignelser værdig, hvis han stiller uretfærdige krav til sin hustru eller familie. Gud forbyde, at nogen skulle finde tilfredsstillelse eller trøst ved at udøve et herredømme af den slags.

„Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed." (L&P 121:41).

Lad mig fortælle jer om nogle lænker, jeg på det sidste har lagt mærke til i nogle af mine venners tilværelse, lænker, der er skyld i dårligt lederskab, ødelæggelse af familien, tabt selvagtelse og bedrøvelse. Jeg sigter til en ung ægtemand og far, der er inde i narkotikamisbrug. Han risikerer at miste sin familie, sit arbejde, sin personlige stolthed og sit liv. Det skærer en i hjertet, når han råber: „Jeg hænger på den!" Brugen af kokain og lignende stoffer lænker ofrene fuldstændig i deres afhængighed. De, der sælger stoffer, forsyner ikke blot andre med lænker, men belægger samtidig sig selv med uretfærdighedens fodjern. Til dem, der ikke er afhængige: gør alt, hvad I kan, for at undgå narkotiske stoffer af enhver art. Til dem, der er blevet afhængige: søg hjælp til at afkaste de lænker, der trækker jer ned og kvæler jer. Stoffer er ikke et „hurtigt trip". De er en hurtig tur gennem en dør, der alt for ofte kun går den ene vej – til sjælekval og selvødelæggelse. Tro mig, når jeg siger, at noget af det sørgeligste, jeg nogen sinde har set i mit liv, er mennesker, der lever i afhængighed af narkotiske stoffer. De mennesker er fanger i deres egne legemer. Mange føler sig fuldstændig hjælpeløse, afhængige og opgivende. Men ingen mennesker burde være uden håb. Frigør jer af de lænker, og bekæmp dem for jeres personlige værdigheds og freds skyld og for formålet med livet. Enhver, der siger til jer, at brug af stoffer er en morsom måde at leve på, er en løgnhals.

En dommer, der lader dømte stofforhandlere slippe med ganske lette straffe, er ikke sit embede værdig.

Jeg kender en hustru og moder, der for tiden er forsvarligt fastlænket i en livsstil, der består af knurren og kritiseren. Hun er altid parat til at påpege fejl hos sin mand og til at bringe den lokale sladder videre. Til hvor stor skade er ikke en vane, der tillader en at finde fejl, myrde andres gode rygte og lade ondskabsfulde rygter gå videre! Sladder og syrlige bemærkninger smeder tit stridens lænker. Det er lænker, der måske kan synes meget små, men hvor megen elendighed og ve kan de ikke være ophav til!

„O, om I blot ville vågne op! Vågn op af en dyb søvn, ja, af helvedes søvn og ryst de frygtelige lænker af, som I er bundet med, og som er de lænker, som binder menneskenes børn, så at de føres som fanger ned i elendighedens og jammerens evige dyb." (2 Nephi 1:13).

Lyt til en vens ord, der virkelig forstår dette skriftsteds betydning, en mand, der har været låst fast i ligegyldighedens lænker. Men da han søgte Guds hjælp og vendte sig til retfærdige grundsætninger, så blev disse lænker ikke alene brudt, men de blev sønderslået. Følgende brev modtog vi for nogle få uger siden:

„Jeg blev døbt ind i kirken i marts 1974. Jeg havde på det tidspunkt et job, der gjorde, at jeg måtte arbejde om søndagen. Dette samt min mangel på styrke i evangeliet hindrede mig i at blive et aktivt og trofast medlem af kirken. I de år, der fulgte, forsømte jeg mit daglige skriftstudium og mine bønner, og jeg drev i løbet af den periode af mit liv længere og længere væk fra kirken og evangeliets lærdomme. Denne forsømmelighed indbragte mig selv og min familie den ene skuffelse efter den anden. Jeg var nedslået og desillusioneret og manglede selvagtelse og selvtillid.

Om eftermiddagen den 6. april 1986 sad min kone og skiftede frem og tilbage mellem fjernsynskanalerne i håb om at finde noget, der kunne slå endnu en doven søndag eftermiddag ihjel, da hun dumpede ned i generalkonferencens søndag eftermiddagssession, der var lige ved at begynde. Vi blev enige om at se udsendelsen for at finde ud af, hvad der foregik. Vi havde nemlig fuldstændig mistet kontakten med kirken, og jeg ville rent ud sagt ikke have været i stand til at oplyse, hvem der var profet på det tidspunkt.

Det budskab, jeg lyttede til, var en gave fra min himmelske Fader, en gave, der skulle komme til fuldstændig at lave om på mit liv. Det næste par dage havde jeg hele tiden det budskab i hovedet. Jeg nævnte for min kone, hvor meget bedre jeg havde det med mig selv og i mit forhold til andre, bare fordi jeg havde gjort brug af nogen principper, som man havde anbefalet. I mellemtiden er vi nu igen blevet trofaste og aktive medlemmer i vores ward."

Hvilken velsignelse er det ikke at stå op af støvet og ryste ligegyldighedens lænker af sig.

Det kan være, nogen vil spørge: „Hvad skal jeg gøre for at bryde de lænker, der binder mig og fører mig bort fra den vej, som Frelseren ønsker, vi skal følge?" Disse lænker kan ikke brydes af dem, der lever i vellyst og selvbedrag. De kan kun brydes af mennesker, der er villige til at ændre sig. Vi må se livets hårde kendsgerning i øjnene, at knugende lænker brydes kun af mennesker med tro og beslutsomhed, som er villige til at

kæmpe og holde pinen ud.

Det er sandt, at der er mennesker, der ikke ønsker at forandre sig, selv om de siger, at de gerne vil. Kun du selv kan fremskaffe de nødvendige bevæggrunde, og kun du selv kan beslutte, om du vil forandre dig. Kirken, hjemmet, familien, vennerne og de, der er uddannet til det, kan hjælpe, støtte, opmuntre og vejlede, men arbejdet med forandringen hører det enkelte menneske til. Som oftest drejer det sig om almindeligt, hårdt slid.

Skal vi forandre os eller bryde nogle af vore lænker, om det så kun er i begrænset omfang, vil det sige, at vi må opgive en optræden eller nogle vaner, der har betydet meget for os forhen. Det er for det meste skræmmende. Forandring indebærer visse risici. „Hvordan vil folk reagere og tage imod det, hvis jeg forandrer mig og bliver anderledes?" Selv om vores nuværende livsform er smertelig og selvødelæggende, er der nogle af os, der synes, den tjener et formål, og derfor er vi kommet til at føle os trygge ved den.

Enhver nævneværdig forandring indebærer en risiko, risikoen for at miste en gammel og skadelig vane til fordel for en ny og bedre levemåde.

Hvis frygten og uvilligheden til at løbe risikoen og tage imod den udfordring, der ligger i den bedre levemåde, går af med sejren, så vil vi ikke formå at forandre os. I *Lige for Lige* siger Shakespeare det på denne måde: „Vor tvivl er en forræder, der gør, at vi går glip af det gode, vi ofte kunde vinde, idet vi frygter for at gøre forsøget." (Første akt, fjerde scene).

Selv frygtens lænker kan brydes af dem, der ydmygt søger Guds hjælp og styrke. Det kan gøres med dette konsoliderende løfte i L&P 122:4: „. . . på grund af din retfærdighed (skal) din Gud . . . stå dig bi evindelig."

Den virkelig viise vil bestandig gå fremad, idet han stræber efter at forbedre sig selv og ved, at daglig omvendelse er nødvendig, hvis man skal have fremgang. Han vil indse, at et godt liv simpelt hen er et spørgsmål om at indordne sig efter ret og retfærdighed. Lykkens glæder kan kun nydes af den, der lever op til ophøjede principper.

De, der er fast besluttet på at forbedre sig, bryder deres lænker, fordi de har mod til at forsøge. De, der lever uden denne beslutsomhed, tror fejlagtigt, at det er lettere at tilpasse deres levemåde til lænkernes vægt og begrænsninger, end det er at yde den indsats, der skal til, for at de kan forandre sig.

Gud hjælpe os, at vi må bryde og ryste de lænker af os, vi er bundet med. Med Guds hjælp kan de rystes af gennem tro, gerninger, bøn, bestandig beslutsomhed og selvdisciplin. Gid vi må have vilje og styrke til at afryste de lænker, der søger at undertvinge og tilintetgøre vor fremgang. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Små børn

Ældste Boyd K. Packer
fra De tolv Apostles kvorum

„Uanset hvad menneskets love end måtte komme til at tillade, er misbrug af evnen til at avle børn, udslettelse af uskyldiges liv ved abort og misbrug af små børn overtrædelser af enorm størrelsesorden."

For nogle år siden blev dr. Faun Hunsaker, dengang præsident for Southern States Mission, indbudt til at bo i et medlems hjem. De ankom, efter at børnene var lagt i seng.

Han sov i forældrenes soveværelse, og om natten hørte han døren gå op og lyden af små fødder. En lille dreng, der var blevet forskrækket over en væmmelig drøm, var kommet ind til sine forældres seng for at blive trøstet.

Da den lille dreng mærkede, at der var noget, der ikke var, som det plejede at være, rørte han ved broder Hunsakers ansigt. Han sagde så noget beroligende til drengen. Den forbløffede unge mand sagde: „Du er ikke min far!"

„Nej, jeg er ikke din far."

„Har far sagt, du godt må sove her?"

„Ja, din far har sagt, jeg godt må sove her."

Den lille fyr krøb så op i sengen til broder Hunsaker og faldt snart i søvn.

For den sags skyld kunne jeg godt slutte talen med denne lektie om et lille barns tillidsfuldhed. Ikke desto mindre agter jeg, uden at gøre undskyldning for det, at moralisere over begrebet uskyld og vore pligter mod små børn.

Der står meget i skrifterne om små børn.

Salmisten skriver: „Se, sønner er HERRENS gave, livsens frugt er en løn."» (Sl. ,127:3).

Frelseren kom med den allesteds kendte replik: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til." (Mark. 10:14).

Da hans disciple spurgte ham: „ 'Hvem er mon den største i Himmeriget?' Da kaldte han på et lille barn, stillede det midt iblandt dem og sagde: ,Den, der altså vil ydmyge sig og blive som dette barn, han er den største i Himmeriget. Og den, der tager imod et sådant barn for mit navns skyld, tager imod mig.' " (Matt. 18:1–5).

Derpå fulgte denne advarsel: „Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb." (Vers 6).

Efter min opfattelse findes den belæring, der gør størst indtryk, i Mormons Bog.

Jesus „befalede dem at hente deres små børn.

Og de kom med deres små børn og satte dem ned på jorden rundt omkring ham, og Jesus stod midt iblandt dem.

Og mens Jesus stod i midten, befalede han mængden at knæle ned på jorden.

Og da de havde knælet ned på jorden, sukkede Jesus ved sig selv og sagde: Fader, jeg er bekymret for ugudeligheden blandt dette folk, som tilhører Israels hus.

Og så knælede han også selv ned på jorden; og se, han bad til Faderen, men det, som han bad om, kan ikke beskrives.

Og ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som (de) både så og hørte Jesus tale.

Og de rejste sig op fra jorden, og han sagde til dem: Salige er I for jeres tros skyld. Og se, min glæde er fuldkommen.

Og da han havde sagt disse ord, græd han, og mængden bar vidnesbyrd derom, og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort dette, græd han atter;

Og han sagde til dem: Se jeres små!

Da så de himlene åbne, og de så englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og de blev omgivet af ild, og englene betjente dem." (3 Nephi 17:11–15, 17, 20–24).

Der står mere, meget mere, i skrifterne om små børn.

Dette emne har også en sørgelig side. Jeg skal ikke dvæle ved sagen, udover at jeg vil opregne fire overtrædelser, der plager menneskeheden, og som alle sammen påfører små børn lidelser.

For det første, at den fuldbyrdede fysiske forening af mand og kvinde, der hører ægteskabet til, nu urigtigt forkyndes som noget, to voksne mennesker altid kan indlade sig på.

For det andet, at evnen til at avle børn misbruges i nedværdigende og perverse handlinger forfægtes i vide kredse som voksne menneskers ret, blot de er enige om det. En så selvisk opførsel bærer ikke præg af moder- eller faderskabets ansvarlighed, og vil ikke blive belønnet med dets velsignelser.

For det tredje forsætligt drab på uskyldige og hjælpeløse ved hjælp af abort støttes nu i vidt omfang, endda med offentlige midler.

For det fjerde et stedse større antal små børns legemer og sind og moral mishandles og misbruges af dem, der skulle beskytte de små.

Med alle disse ting har menneskeheden sået en bitter sæd og kommer til at høste knuste hjerter, skyldfølelse, ensomhed, skilsmisse, afhængighed, sygdom og død. Og de små børn lider ved det.

Hvis disse synder ikke bremses, går civilisationen med usvigelig sikkerhed sin undergang i møde.

Vor opførsel bestemmes ikke udelukkende af medfødte drifter. Adfærd igangsættes også af tro.

Tro fødes af filosofier, af læresætninger. Læresætninger kan være enten åndelige eller verdslige, sunde eller ødelæggende, sande eller falske.

Der er to læresætninger, der giver et forkert billede af små børns status. De er begge meget udbredte. Og de er begge to falske!

Den første går ud på, at de små børn avles i synd og træder ind i dødeligheden i en tilstand af medfødt fordærvelse. Denne læresætning er falsk!

Hver gang der fødes et barn, fornys verdens uskyld.

Gennem åbenbaringerne lærer vi, at „Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed.

Lys og sandhed skyr den onde.

Hver menneskeånd var *uskyldig* i begyndelsen, og da Gud havde forløst mennesket fra faldet, blev menneskene i den spæde alder atter *uskyldige* for Gud.

Men den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed og fædrenes traditioner.

Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed." (L&P 93:36–40; fremhævelse tilføjet).

Mormon belærte sin søn Moroni, og hermed også os, om denne grundsætning. Jeg kan her kun læse nogle få sætninger fra hans brev op.

„Thi hvis det, jeg har hørt, er sandt," skrev Mormon, „så har der været strid blandt jer angående jeres små børns dåb." (Moroni 8:5).

Han kaldte deres strid en „stor vildfarelse" og skrev:

„Thi umiddelbart efter at jeg havde hørt dette om jer, adspurgte jeg Herren angående denne sag. Og Herrens ord kom til mig ved den Helligånds kraft og sagde:

,Lyt til Kristi ord, din Forløser, din Herre, din Gud. Se, jeg kom til verden, ikke for at kalde de retfærdige, men syndere til omvendelse; de raske har ikke brug for læge, men de, som er syge; men små børn kan ikke begå synd; og Adams forbandelse er borttaget fra dem ved mig, så at den ikke har nogen magt over dem.'

Og på denne måde tilkendegav den Helligånd mig Guds ord; derfor ved jeg, min elskede søn, at det er højtidelig gudsbespottelse, dersom I døber små børn." (Moroni 8:7–9).

Mormon lærte Moroni, at han skulle forkynde omvendelse og dåb for „dem, som er ansvarlige og kan begå synd." (Moroni 8:10).

Ved åbenbaring er otte år fastsat som ansvarsalderen (se L&P 68:27).

Derpå advarede Mormon med en for skriften usædvanlig strenghed:

„Den, som tror, at små børn behøver dåb, er i bitterheds galde og i syndens bånd; thi han har hverken tro, håb eller kærlighed; og derfor måtte han fare ned til helvede, dersom han skulle dø, mens han troede således.

Thi det er en skrækkelig ugudelighed at tro, at Gud ville frelse eet barn gennem dåb, og at et andet skulle omkomme, fordi det ikke var døbt.

Ve over dem, som forvender Herrens veje på denne måde; thi de skal omkomme, dersom de ikke omvender sig. Se, jeg taler med frimodighed, eftersom jeg har myndighed fra Gud." (Moroni 8:14–16).

Læs hele hans brev. Det er den sande lære. Det indgyder en agtelse for små børn. Og hvem kunne derefter så meget som tænke på at forsømme et barn, ja, end mere mishandle det?

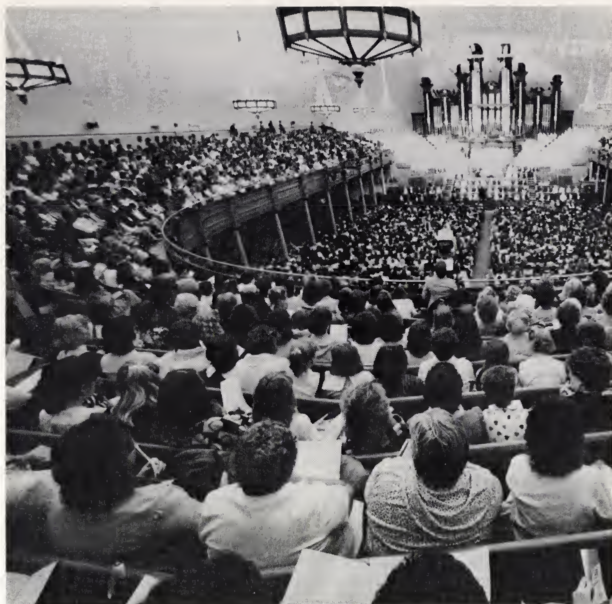
Den sande lære ændrer, når den forstås rigtigt, holdning og opførsel. Optagethed af uværdig opførsel kan føre til uværdig opførsel. Det er årsagen til, at vi med så stor kraft understreger, at I skal studere evangeliets lærdomme.

Guds love for ægteskab, fødsel og småbørnspleje kan synes strenge, men de er praktiske.

Ifølge hans love er der ingen anden tilladt forening af mand og kvinde end den, der foregår mellem ægtemand og hustru. For

Ældste Hugh W. Pinnock fra De halvfjerds' Præsidium sammen med ældste Marvin J. Ashton og ældste Boyd K. Packer fra De tolvs Kvorum.

hvis dette udtryk for kærlighed fører til undfangelse, så sørger ægteskabet for et ly for barnet, der kommer ind i dødeligheden uskyldigt og hjælpeløst. Ægteskabet sikrer også forældrene tryghed og lykke.

Uanset hvad menneskets love end måtte komme til at tillade, er misbrug af evnen til at avle børn, udslettelse af uskyldigt liv ved abort og mishandling af små børn overtrædelser af enorm størrelsesorden. For deri er uskyldige, hjælpeløse børns skæbne indbygget.

Der er en anden lærdom, der er lige så udbredt og anerkendt, der også fremstiller små børns status forkert. Lad mig illustrere det sådan her:

For mange år siden lå to af mine sønner, nogle små fyre dengang, og sloges på gulvtæppet. De nåede den grænse, der skiller latter fra tårer, så jeg førte forsigtigt foden ind mellem dem og løftede den største op, så han kom til at sidde på tæppet. Og mens jeg gjorde det, sagde jeg: „Så, I to små abekatte, tag den nu lidt med ro."

Til min forbavselse foldede han sine små arme, og med dyb forurettelse i blikket protesterede han: „Jeg er ingen abekat, far. Jeg er et *menneske!*."

Årene har ikke formået at udslette den overvældende kærlighed, jeg følte for mine små drenge. Mangen en gang i de forløbne år er hans ord dukket op i mit sind: „Jeg er ingen abekat, far. Jeg er et *menneske!*". Min lille søn havde givet mig en grundig belæring.

Han er ikke bare et menneske, eller bare min lille dreng. Han er et Guds barn.

Livet har fortsat sit hastige kredsløb. Nu har begge de to sønner selv små drenge, der giver deres fædre belæringer. Nu ser de deres børn vokse op, som vi så dem vokse op. Som fædre kommer de til at erfare ting, som man ikke kunne lære dem, da de var sønner.

Kun alt for snart vil deres børn være voksne og selv have små „mennesker". Livets evige kredsløb vil gentage sig.

Måske forstår de nu, hvorfor vi indleder vore bønner, som Herren lærte os det: „Vor Fader, du som er i Himmelen." Han er vor Fader. Vi er hans børn.

Ifølge denne verdslige lære er mennesket ikke barn af Gud, men i grunden et dyr, hvis adfærd naturnødvendigt styres af medfødte drifter, og som er fri for moralsk vurdering og ikke moralsk ansvarlig for sin opførsel.

Mens der er mange, der påstår, at denne filosofi dog ikke i den sidste ende kunne føre menneskeheden ud i en moralsk slap optræden, så er der dog *noget*, der er årsag til det! Er det en tilfældighed, at jo mere udbredt tiltroen til den slags verdslige læresætninger bliver, jo mere udbredt bliver den overhåndtagende umoralske adfærd?

De forsvarer deres filosofi med ophobede data og siger: „Det er ikke bevist, at det er sandt. Men se, hvor meget, der taler for, at vi har ret."

På den anden side peger vi på den sørgelige måde, hvorpå menneskeheden nedværdiger begrebet børneavl med de heraf følgende lidelser for både børn og voksne, og siger: „Se, hvor meget der taler for, at vi har ret."

Verdslige lærdomme har den fordel, der ligger i overbevisende indicier, der er til at tage og føle på. Det ser ud til, det er lettere for mennesker at samle data om ting, der kan måles og vejes.

Derimod understøttes lærdomme, der har deres oprindelse i lyset, som oftest af uhåndgribelige indtryk, ånden modtager. I de fleste tilfælde nødsages vi til at sætte vor lid til *troen*.

Men som tiden går, bliver konsekvenserne af, at man følger den ene eller den anden retning, synlige nok.

Til jer voksne, der gentager det mønster, I selv måtte udholde som små børn, med forsømmelse og mishandling, i den tro at I er fanget i et adfærdskredsløb, hvorfra ingen flugt er mulig, siger jeg:

Det strider mod Himmelens orden, at nogen sjæl skulle låses fast i en tvangsmæssig, umoralsk adfærd uden nogen udvej!

Det stemmer derimod glimrende med djævelens fremgangsmåde at lokke jer til at tro, at I *er* bundne.

Med taknemmelighed fastslår jeg, at overtrædelser, selv dem, der vedrører små børn, giver efter for ægte omvendelse. Af hele min sjæl bærer jeg det vidnesbyrd, at læren om omvendelse er sand og har en mirakuløs, befriende virkning på ens adfærd.

Til jer *uskyldige*, der ikke har overtrådt, men blev misbrugt som små børn og stadig bærer på en ufortjent byrde af skyld, siger jeg:

Lær den sande lære, både omvendelse og tilgivelse; læg den byrde af skyld fra jer!

For vi er jo børn af den samme himmelske Fader. Kan ikke ethvert af hans børn, uanset alder, gøre krav på Jesu Kristi forløsende offer, og derved, gennem fuldstændig omvendelse, blive renset og på ny opnå et barns uskyld?

Til at begynde med sagde jeg, at jeg for den sags skyld godt kunne slutte med historien om det tillidsfulde lille barn. Det tror jeg så, jeg vil gøre:

„Du er ikke min far."

„Nej, jeg er ikke din far."

„Har far sagt, du måtte sove her?"

„Ja, din far har sagt, jeg måtte sove her."

Og så sov den lille dreng snart trygt i hans arme. Måtte Gud give, at alle små børn kan være trygge hos enhver af os, fordi deres Fader og deres Gud og vor Fader og vor Gud har sagt, at vi gerne må være her.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet lørdag eftermiddag
den 4. oktober 1986

Opretholdelse af kirkens ledere

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Kære brødre og søstre, på præsident Bensons anmodning vil jeg nu præsentere kirkens generalautoriteter og ledere for jer, til opretholdelse.

Det foreslåes, at vi opretholder præsident Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer, samt præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Gordon B. Hinckley som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og Thomas S. Monson som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

De der kan godkende dette bedes vise det.

Det foreslås at vi opretholder Marion G. Romney som præsident for De tolv apostles Råd, Howard W. Hunter som fungerende præsident for De tolv apostles Råd og følgende som medlemmer af dette Råd: Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard og Joseph B. Wirthlin.

Alle der kan godkende dette bedes vise det.

Som bekendtgjort for nogle måneder siden er Carlos E. Asay blevet afløst som præsident for De halvfjerds' første Kvorum for at tjene som områdepræsident for Europa. Som følge af den netop foretagede handling afløser vi også broder Joseph B. Wirthlin, der har tjent som præsident for De halvfjerds' første Kvorum, siden august.

Dem der kan sige disse brødre tak for deres trofaste tjeneste må vise det med en oprakt højre hånd.

Vi opretholder følgende brødre som præsidenter i De halvfjerds' Præsidium: Dean L. Larsen, Richard G. Scott, Marion D. Hanks, Wm. Grant Bangerter, Jack H. Goaslind, Robert L. Backman og Hugh W. Pinnock.

Alle der kan godkende dette bedes vise det. Er der nogen imod, samme tegn.

Vi føler savnet af ældste James A. Cullimore og O. Leslie Stone som tjente i De halvfjerds' første Kvorum, og som er afgået ved døden.

I parentes bemærket, kan jeg også sige, at vi med sorg kan melde, at præsident Franklin McKean, missionspræsident i Brasilien, døde i går.

Med de undtagelser jeg netop har nævnt, er der ikke foretaget ændringer blandt generalautoriteterne og kirkens ledere siden sidste konference.

Det foreslås derfor, at vi opretholder alle kirkens generalautoriteter og ledere således som de nu fungerer. Alle der kan godkende dette bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det lader til at kirkens generalautoriteter og ledere blev enstemmigt opretholdt.

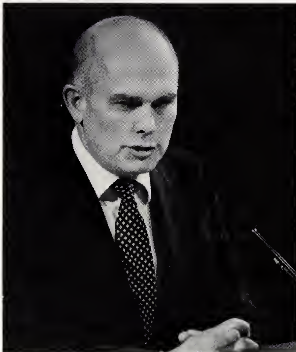
Tak for jeres bønner og støtte, brødre og søstre. □

„Broders vogter"

Ældste Dallin H. Oaks
De tolv apostles Råd

„Den gyldne regel gælder også i vort arbejde. Vi er vor broders vogter, også på arbejdsmarkedet".

En af konsekvenserne ved jordelivet er, at vi er nødsaget til at tjene til vort daglige brød (se 1 Mos. 3:19; Moses 4:25). Det gør vi som ansatte, forretningsfolk og som investorer. I alle vore indtjeningsaktiviteter ligger den udfordring det er, at behandle andre retfærdigt og hensynsfuldt.

Vor pligt er klar. Frelseren gav os den gyldne regel: „Alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem; thi sådan er loven og profeterne" (Matt. 7:12).

Satans indstilling er den modsatte. Han ansporer selvoptagetheden i sin rå og ubehandlede form, uden tanke for andre. Et af hans mest effektive redskaber er fristelsen til at drage uretfærdig fordel af andre, for at opnå en fortjeneste. Sådan har det været fra begyndelsen.

Kain satte eksemplet for verden. Kain misundte sin broder Abels flokke, og Satan viste ham, hvordan han kunne få dem (se Moses 5:29, 38). Satan lærte Kain, at mennesket kan skaffe sig verdslige goder ved at begå noget ondt imod ejeren (se Moses 5:31).

Kain dræbte Abel. Skrifterne fortæller, at han gjorde det „for vindings skyld" (Moses 5:50), nemlig for at få sin broders flokke (Moses 5:33). Herren, der kunne se dette, spurgte Kain: „Hvor er din broder Abel?" Kain forsøgte først at skjule sin synd med en løgn: „Det ved jeg ikke". Så tilføjede han afledende: „Er jeg min broders vogter?" (1 Mos. 4:9; Moses 5:34).

Er vi vor broders vogter? Eller med andre ord, er vi ansvarlige for at sørge for vor næstes velbefindende i vore bestræbelser på at tjene til livets ophold? Frelserens gyldne regel siger ja. Satan siger nej.

Fristet af Satan har nogle fulgt Kains eksempel. De misunder ejendele, og synder for at få fat i dem. Synden kan være mord, røveri eller tyveri. Det kan være bedrag eller svindel. Det kan endda være en smart, men lovlig manipulation af visse fakta, eller indflydelse som giver én uretfærdige fordele fremfor en anden. Undskyldningen er altid den samme: „Er jeg min broders vogter?"

Dem, der følger Kains eksempel, opfylder en profeti i Mormons Bog. Nephi profeterede om vore dage, at mange ville sige „Lyv lidt, drag fordel af næstens ord og grav en grav for ham; der er intet ondt deri" (2 Nephi 28:8).

Vi lever i en verden, hvor mange anser markedet for at være en fri arena hvor køberen skal passe på, hvor ingen er forpligtet til at gøre mere end loven fordrer, og hvor svindel ikke er svindel, med mindre det kan bevises ved en domstol.

Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har en højere standard. Præsident Harold B. Lee sagde engang: „Standarden i kirken skal være synligt højere end standarden i verden" (*Ye Are the Light of the World*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, s. 13). Det er blevet os befalet, at efterleve den gyldne regel.

På trods af den høje standard er der visse der, endskønt de erklærer sig for kristne, søger at tjene deres penge ved systematisk at udnytte deres næste.

Nogle opnår rigdom ved at formidle ulovlige stoffer eller pornografi. De handlende der formidler disse produkter, bliver rige af at handle med ting der ødelægger deres kunders legemer, sind eller moral.

Andre kriminelle lever af at stjæle. At stjæle er dog ikke altid noget der foregår med en pistol eller i nattens mulm og mørke. Nogle tyverier begås ved bedrageri, hvor tyven manipulerer med sine ofres tillid.

Beregnende mennesker der er godt skåret for tungebåndet kan med deres besnærende opførsel bedrage deres næste til at foretage investeringer, som igangsætteren godt ved er spekulation i langt højere grad end de tør røbe.

Vanskelighederne ved at føre bevis gør bedrageri til en vanskelig forbrydelse at begrænse, men huller i loven er ikke en tilladelse til at overtræde Guds love. Selv om tyveriet ikke kan straffes i dette liv, så vil disse udspekulerede tyve i hvide skjorter og slips i sidste ende blive afsløret og straffet for det de er. Han, der præsiderer over den evige domstol kender vore hemmelige gerninger, og er „dommer over hjertets tanker og meninger" (Heb. 4:12; L&P 33:1).

De fleste af os kan være relativt rolige når et budskab om den gyldne regel på arbejdspladsen eksemplificeres ved ulovlige stoffer og bedrageri. Det følgende er dog mere udfordrende. Og det bør det også være. Vi kan ikke forvente at føle os rolige, hvis vi måler vor præstation imod Frelserens bud: „Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg eller jeres Fader, som er i himlen, er fuldkommen" (3 Nephi 12:48). Hvis vi vil følge i det eneste fuldkomne menneskes fodspor må vi regne med, at vi bliver nødt til at strække vor sjæl.

Kristi tilhængere har et moralsk ansvar for at tjene til deres brød og foretage deres økonomiske transaktioner på en sådan måde at det er i overensstemmelse med evangeliets principper og Frelserens lærdomme. Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bør ikke lade sig involvere i ansættelsesforhold eller aktiviteter som de ikke til enhver tid kan nedbede Herrens velsignelser over.

De der lægger grundløse sager an imod andre lever ikke op til denne høje standard. Grundløse retssager belønner nogle sagsøgere godt, men det skader alle andre ved at hæve prisen på produkter og betjening.

En ansat, som får en aftalt kompensation, men som ikke udfører det aftalte stykke arbejde, tjener noget af sin løn ved at forvolde andre skade.

Det gør ligeledes den arbejdsgiver som ikke er retfærdig overfor sine ansatte. En idealistisk ung mand skrev engang til kirkens hovedsæde om de krav løsarbejderne indenfor landbruget stillede. Han havde oplevet behandlinger der formodentlig var ulovlige og helt klart ukristne. Da jeg læste hans brev, fik det mig til at tænke på det positive eksempel i Jesse Knight, den store godgører for Brigham Young Academy. På et tidspunkt hvor de fleste mineejere udnyttede deres arbejdere, betalte denne kristne arbejdsgiver sine arbejdere ekstra, så de kunne tjene til deres fornødenheder på 6 dage og

hvile på sabbaten. Han stillede ikke krav om, at de kun måtte handle i firmaets butikker. Han rejste en bygning til sine arbejdere, hvor de kunne slappe af, tilbede og lære mere. Broder Knight tillod heller ikke den overordnede at spørge sine ansatte om deres religion eller politiske overbevisning (se Jesse William Knight, *The Jesse Knight Family*, Salt Lake City: Deseret News Press, 1940, s. 43–44; Gary Fuller Reese, „Uncle Jesse," afhandling. Brigham Young University, 1961, s. 26–28).

Vi forstår naturligvis, at der er en grænse for hvad en arbejdsgiver kan betale sine ansatte for deres arbejde, på et konkurrencepræget arbejdsmarked. Kontrakter sætter også grænser for hvad man med rimelighed kan forvente, økonomisk set.

Kristne standarder bør også gælde for dem der tjener deres penge ved at sælge eller reklamere for produkter og serviceydelser.

Markedet for produkter og serviceydelser har mange potentielle købere som er sårbare, fordi de er dårligt informeret eller for tillidsfulde. En af mine venner fortalte mig fx. engang om en ung studerende, som ikke havde penge nok til sin husleje, mad og studieafgifter, men som blev overtalt til at melde sig til et dyrt selv-forbedrelseskursus. Kan en salgsmand nogensinde retfærdiggøre at han får en personlig vinding ved at overtale nogen til at påtage sig en økonomisk byrde, som vedkommende i virkeligheden ikke med rimelighed kan bære, for at anskaffe sig noget, som vedkommende i virkeligheden ikke har brug for? Profeten Joseph Smith lærte de sidste dages hellige, at de skulle handle retfærdigt med deres næste, og nådigt med de fattige (*History of the Church*, 5:401).

Ældste M. Russell Ballard og ældste Dallin H. Oaks fra De tolvs Kvorum.

For at fremdrage en anden slags eksempel kan man sige, at en forretningsindehaver der holder åbent om søndagen forhindrer sine ansatte i at komme i kirken og være sammen med deres familier på sabbatsdagen. (Profeter i vore dage har opfordret os til ikke at handle om søndagen). Dem af os der handler på sabbaten kan ikke undsige os ansvaret for at opfordre forretningerne til at holde åbent den dag. De nødvendige tjenesteydelser skal være tilgængelige, men de fleste transaktioner på sabbatsdagen kunne undgås hvis handlende og kunder var besluttede på at undgå at gøre forretninger på Herrens dag.

Sidste år bragte *Deseret News* en artikel om en farmaceut i Salt Lake City der holdt op med at sælge tobak fra sit apotek. Han forklarede: „Det er uforeneligt med en profession hvis formål er at redde menneskeliv, at sælge et produkt der ikke gør andet end at dræbe" (20. dec. 1985, s. 81). Denne handlende var mere bekymret for sine kunders velfærd end sit personlige udbytte.

Søster Oaks henledte min opmærksomhed på et lignende eksempel i reklamebranchen. Bladet *Women's Sports and Fitness* accepterer ikke cigaretreklamer, og mister derved en tiltrængt indtægt. En kvindelig skribent og læge, dr. Joan Ullyot roser denne praksis og sammenlignede den med en anden organisations valg:

„Det bedrøver mig, at en populær kvindesport, tennis, fortsat bliver støttet af et cigaretfirma. De bedste kvinder i denne sport, som alle er ikke-rygere, må da have *mod* nok til at sige nej til dette hykleri, og nægte at lade deres navne og prestige fremme og opreklamere et dødbringende produkt. Enhver populær figur indenfor sportsverdenen, som accepterer økonomisk støtte fra et firma, hvis produkter er ødelæggende for helbredet bør betragte sig selv kritisk, og se hvad det er hun fremmer ved sin forbindelse." (*Women's Sports and Fitness*, sep. 1986, s. 12).

Ville det ikke være vidunderligt hvis denne interesse for andres velfærd også herskede blandt de sidste dages hellige, der tjener penge på at sælge eller reklamere for alkoholiske drikke? Tænk over alkoholens forfær-

delige virkninger. Ulykker under alkoholpåvirkning er en af de største dødsårsager for unge under 25. Alkoholens fysiske, sociale og økonomiske virkninger ødelægger ægteskaber og familieliv. Ved at ophæve folks hæmninger, fører alkohol til et ukendt antal forbrydelser og moralske overtrædelser.

Alkoholmisbruget øges blandt unge. Med de unge som målgruppe, viser reklamebranchen øl og vin som noget morsomt, socialt eftertragtelsesværdigt og uskadeligt. Producenterne fremmer nye former for alkoholiske drikke som alternativer til de mange alkoholfrie læskedrikke der findes på markedet. Supermarkeder, kiosker og benzinstationer stiller alkoholiske drikke side om side med sodavand. Kan kristne, som er involveret i dette salg være ligegyldige overfor de fysiske og moralske virkninger den alkohol som de tjener penge på, har?

Der kunne nævnes andre eksempler, men disse er tilstrækkelige til at vise, at den gyldne regel gælder i vort arbejde. Vi *er* vor broders vogter, selv på arbejdsmarkedet.

Jeg er klar over, at dette er en høj standard, som man ikke kan tilpasse sig fra den ene dag til den anden. Det er dog vigtigt at indse, at vi har et ansvar, og at begynde at arbejde på det. Og det bør vi gøre med glæde. Evangeliet er de gode nyheder. Befalingerne fører til velsignelser. Profeten Joseph Smith fortalte vore første missionærer, at når de prædikede skulle de „advare med medfølelse." Vi „har ikke ret til at . . . skræmme menneskeheden til omvendelse," sagde han. „Vi skal forkynde evangeliet som det glade budskab for hele folket" (*History of the Church,* 1:280).

Vi skal også huske, at princippet om, at den gyldne regel gælder i vort arbejde, er svært at efterleve i praksis. Vi bør ikke betragte ansatte som ansvarlige for ting som de beklager, men ikke kan kontrollere. En beslutning der træffes af fabrikkens ejer skal ikke afføde skyldfølelser hos en samvittighedsfuld, men magtesløs kristen, som blot parerer ordrer. Ligeledes har en medejer ikke magt til at påtvinge forretningsaftalerne sine standarder, hvis han har partnere, som ikke deler hans moralske overvejelser. Et aktieforetagende kan kontrolleres af aktionærer, som ikke gør sig bekymringer over de ødelæggende virkninger et overskudsgivende produkt eller forretningsprincip har på mennesker.

Vi lever i et kompliceret samfund, hvor selv det enkleste princip kun kan praktiseres med største besvær. Jeg beundrer investorer, som er fast besluttede på ikke at tjene på, eller investere i transaktioner der bidrager til synd og elendighed i verden. Men de vil have svært ved at finde ting at investere i, som lever op til denne høje standard. Det gode kommer ofte i samme pakke som det dårlige, så beslutningerne kræver ofte en vis balance. I en verden hvor firmaerne breder sig ud over flere grene, ser man ofte, at det firma der handler med drikkevarer, sælger mælk et sted, og alkohol et andet. Når vi endelig mener at vore investeringer er uplettede af verden, finder vi ud af, at vor livsforsikring delvist finansieres af investeringer, som vi ville undgå. Eller også bliver vor opsparing i banken anvendt på ting, som vi ikke billiger. Sådanne samspil gør det svært at sætte bestemte regler op.

Vi må blot undervise i de rette principper, som ethvert medlem skal anvende, for at kontrolere sine egne omstændigheder. I den forbindelse bør vi alle under bøn overveje om vort daglige arbejde tjener til vor næstes bedste.

Kains motiv er på ugudelighedens tinde. Kains synd var mord, men motivet var personlig vinding. Det motiv fremavlede en anden form for ugudelighed, indbefattet mord, tyveri og bedrageri. Det motiv findes også i de lovlige, men amoralske transaktioner der skaffer nogle profit ved at udnytte deres næstes svagheder eller uvidenhed. Sådanne aktiviteter undskyldes altid med Kains ældgamle argumentation: „Er jeg min broders vogter?"

Som modsætning hertil har Frelseren lært os at vi skal elske vore fjender, velsigne dem der forbander os, gøre godt mod dem der hader os og bede for dem der krænker og forfølger os (se 3 Nephi 12:44). Når vi har så stor en pligt overfor vore fjender, kan vi ikke tillade os at gøre mindre for vore partnere, vore kunder, vore ansatte og andre, som vi gør forretninger med i det daglige.

Hvilken smuk og lykkelig verden dette ville være, hvis vi alle bestræbte os på at efterleve disse principper i deres yderste konsekvens. Vore anstrengelser og indflydelse ville påvirke millioner. Gode eksempler gøre mere for at forbedre samfundet end prædikener. De fleste mennesker vil hellere se en prædiken end at høre en.

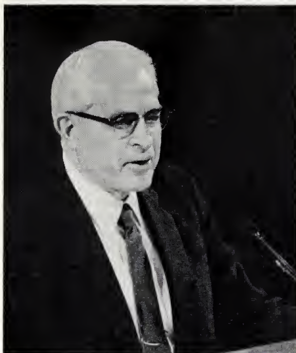
I de fantastiske generationer der fulgte efter den opstandne Kristi tilsynekomst i den nye verden læser vi, at „der var ingen strid og uenighed mellem dem, og alle handlede retskaffent med hinanden" (4 Nephi 1:2). 4 Nephi fortæller: „Der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd" (1:16). Vi skal bestræbe os på at genskabe den tilstand. Det siges i en moderne åbenbaring: „Zion skal tiltage i skønhed og hellighed" (L&P 82:14). En af måderne at opnå dette på er: „Enhver skal søge sin næstes fordel og gøre alting med øjet alene fæstet på Guds ære" (L&P 82:19).

Må Gud velsigne os i vore bestræbelser på at efterleve den gyldne regel i vort arbejde. I vore forsøg på at være vor broders vogter, forsøger vi at vandre i Mesterens fodspor. Jeg bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus, vor Frelser, hvis blod har sonet for de synder vi omvender os fra og hvis opstandelse har brudt dødens bånd for alle. Evangeliets fylde blev gengivet gennem profeten Joseph Smith. Hans efterfølger, præsident Ezra Taft Benson bærer nøglerne til det evige evangelium i vore dage. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Missioneringen er kirkens livsnerve

Ældste H. Verland Andersen
De halvfjerds' første Kvorum

„Dem der fuldstændig vier deres liv til at udbrede evangeliet oplever en uudsigelig glæde".

Mine kære brødre og søstre. Da jeg ved, at dette er Herrens kirke, og da jeg til en vis grad føler storheden af det ansvar som følger med min kaldelse som generalautoritet har jeg bedt oprigtigt om den guddommelige hjælp, som jeg føler at jeg så stærkt har brug for.

I de sidste år har min hustru og jeg tjent som missionærer i de latinamerikanske lande. Det har været en af de mest udfordrende og berigende oplevelser i vort liv. Det har været yderst tilfredsstillende at arbejde med disse dejlige og troende mennesker, og at se profetierne i Mormons Bog gå i opfyldelse, når hundrede tusinder af Lehis efterkommere slutter sig til kirken. Lamaniternes dag er i sandhed oprunden.

Lamaniternes historie, umiddelbart inden Frelserens første besøg på det amerikanske kontinent, viser en interessant parallel mellem det der skete dengang, og det der sker i dag.

Omkring år 92 f.Kr. begyndte lamaniterne at komme ind i Herrens kirke i titusindtal. Det omvendelsesmirakel, som fandt sted kort tid inden Herrens første komme, gentager sig nu, lige inden hans andet komme.

Der er et aspekt ved missioneringen, som jeg gerne vil knytte nogle kommentarer til, og det er den glæde, som kommer til dem der beskæftiger sig med den.

Mormons Bog opsummerer hele formålet med livet med denne korte sætning: „Menneskene er til for at kunne nyde glæde" (2 Nephi 2:25).

Hvis glæde er det højeste formål med livet, burde alle være intenst interesseret i hvordan man kan opnå det. Vi burde være lige så interesseret i hvordan man undgår det modsatte, elendigheden. Disse væsentlige emner bliver behandlet og belyst i Mormons Bog, og oplysningerne om dem bliver sat i direkte forbindelse med missionering. Bogen fortæller os, at dem der fuldstændig vier deres liv til at udbrede evangeliet oplever en uudsigelig glæde, hvorimod dem der sætter sig imod det, og forsøger at fremme falsk lære lider en ubehagelig skæbne, der er lige så intens.

Evangeliet, og muligheden for at udbrede budskabet, har ikke altid været på jorden. Men når evangeliet er her, bør vi skatte det højt.

Herren har givet os sit løfte om, at hvis vi arbejder alle vort livs dage og kun fører én sjæl til ham, vil vor glæde blive stor med den ene i vor Faders rige (se L&P 18.15).

I sin egenskab af apostel, besøgte den nu afdøde præsident Spencer W. Kimball, for nogle år siden, den stav hvor jeg boede, og der sagde han, at missionering er kirkens livsnerve. Han sagde også, at hvis det ikke var for missioneringen ville kirken visne og dø på vintræet. Den udtalelse gælder utvivlsomt i lige så høj grad for os som enkeltpersoner og familier som den gør for kirken som et hele.

Hvis vi ikke anvender vor begavelse og opfylder vor kaldelse som jordens salt, kan vi visne og dø på vintræet.

Jeg vil gerne dvæle lidt ved den store indflydelse missioneringen har haft på mit liv. Mine forældre, som voksede op i Mexico, havde ikke været på mission inden deres ægteskab, men da der kom et kald til det halvfjerdsernes kvorum som min far var medlem af, om at man skulle bruge en frivillig til en korttids mission tog han af sted, selv om det betød, at han måtte overlade gården og en stor familie med små børn i sin hustrus hænder.

Hun hilste muligheden for at ofre sig for kirken og familien velkommen, og jeg husker udmærket hvor heltemodigt hun bar sine byrder i de svære vintermåneder.

Senere, under de lange og onde år under depressionen, havde mine forældre, på trods af alvorlige økonomiske besværligheder, hele tiden et barn i missionsmarken.

Min far døde i en relativ ung alder, og efter hans død, og vi børn var gift, fik min mor tilladelse til at tage på mission i Mexico.

Hvis der er en ære forbundet med mit kald til De halvfjerds' første Kvorum, og det er der, så er det ikke min, men deres, hvis eksempler på opofrelse og hengivenhed har øvet så stor indflydelse på mit liv. Jeg priser dem for deres utrættelige og bestandige hengivenhed til kirken og deres familie. De har udøvet en utrolig stor indflydelse på deres ti børn og deres andre talrige efterkommere.

Jeg må ikke slutte uden at give udtryk for min kærlighed til og påskønnelse af min kære ledsagerske, som selv er et godt eksempel på hårdt arbejde og opofrelse. Jeg synes hun fortjener at blive hørt, så jeg vil gerne dele følgende tanker med jer, som hun foreslog mig at tage med i min tale, men som hun ikke forventede, at jeg ville tilskrive hende:

„Og nu et par ord til bedsteforældre der skal på mission. De velsignelser vi modtager derfra strækker sig ud i vore familier. Børnebørnene glemmer aldrig den særlige glæde de følte ved jeres afskedsmøde. Når I så når ud i missionsmarken vil I få breve hvor der står ‚Bedstefar og Bedstemor, jeg beder hele tiden for jer, så I kan være gode missionærer,' eller: ‚Engang skal jeg på mission, ligesom jer.'

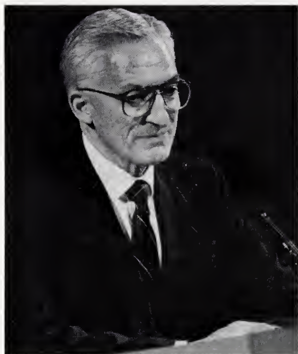
Bedstemødre, siger I at I ikke kan forlade børnebørnene? Jeg vil bære jer mit vidnesbyrd om at I kan øve en varig god indflydelse på disse små børns liv ved at give et år eller der omkring til Herrens tjeneste i missionsmarken. Den indbyrdes kærlighed vil blive styrket og der vil ske sande mirakler. Nægt ikke jeres børnebørn disse velsignelser. Jeg udfordrer jer til at sætte missioneringen på prøve."

Det er min kære hustrus budskab, og jeg er fuldstændig enig. Til sidst bærer jeg mit eget vidnesbyrd om at missioneringen virkelig er kirkens livsnerve, og at vi har fået et guddommeligt påbud om at dele evangeliet med andre, både hjemme og i udlandet. Jeg ved, uden skygge af tvivl, at dette er Herrens værk, og at præsident Benson er hans profet her på jorden i dag. Dette vidnesbyrd bærer jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

En fader taler

Ældste George I. Cannon
De halvfjerds' første Kvorum

„I kan få den indre ro, der vidner om at Kristus er jeres Frelser og at evangeliet er den rette levevis".

Kære brødre og søstre. Herrens værk går fremad i Asien, som et resultat af helliges og missionærers bønner og tro i mange lande i den del af verden. Der sker en åndelig opvågnen, og døre bliver åbnet. Det er en ydmygende og opløftende oplevelse for søster Cannon og jeg at blive kaldet til at tjene i dette udvalgte område af verden.

Jeg vil gerne udtrykke et par at mine tanker som far og bedstefar.

Først vil jeg gerne tale til jer børn. Jeg vil, at I skal forstå at jeres himmelske Fader og jeres ældre broder, Jesus Kristus, elsker jer. Da Jesus levede på jorden skete der noget meget vigtigt:

„Derefter bar de nogle små børn til ham, for at han skulle lægge hænderne på dem og bede; men disciplene truede ad dem (eller forsøgte at standse dem).

Da sagde Jesus: ‚Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig; thi Himmeriget hører sådanne til.'

Og (så) lagde han hænderne på dem" (Matt. 19:13–15).

I er alle meget betydningsfulde for jeres Fader i Himlen og for hans Søn, Jesus Kristus! De vil, at I skal være lykkelige. De har fortalt om forskellige ting, som I kan gøre, og som vil give jer en god følelse inden i. Jesus sagde, at vi skal ære vor fader og vor moder (se Matt. 15:4). Det betyder, at vi skal lytte til vore forældre, bede dem om hjælp og råd, og følge deres eksempel, når de handler ret.

Jesus sagde også: „Bed altid, så skal jeg udgyde min Ånd over dig, og stor skal din velsignelse blive" (L&P 19:38). Jeg håber at I knæler ned ved jeres seng hver morgen og hver aften, og beder til jeres Fader i Himlen. Når I begynder dagen, så bed ham om at hjælpe jer med at tænke gode tanker og gøre gode ting. Når dagen slutter, så tak ham for hans velsignelser, og bed om at hans Ånd altid vil være hos jer. Jeg ved af egen erfaring at bøn kan gøre jer til lykkeligere og bedre mennesker.

Jeg håber at I kommer til primary hver uge, så I kan lære at være lykkelige og tjene Herren, og at jeres familie holder familieaften en gang om ugen. Hvis jeres familie ikke holder familieaften skal du bede dine forældre om I kan begynde på det, og hjælp dem så med det.

Nu vi jeg gerne tale lidt til de unge. Det er en storslået tid at være ung i. I lever i den mest spændende periode i verdens historie. I lever også i den mest udfordrende tid. Vi ved at der er mange fristelser, men vi har tillid til jer. Herren har tillid til og tro på jer. Foran jer ligger der ubegrænsede vækstmuligheder, hvis I er villige til at arbejde hårdt og fortjene dem. Vær lykkelig! Vær glad for at være jer selv!

Følg det kloge råd Alma gav sin søn Helaman for hundreder af år siden: „O, min søn, husk at lære visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds bud." (Alma 37:35).

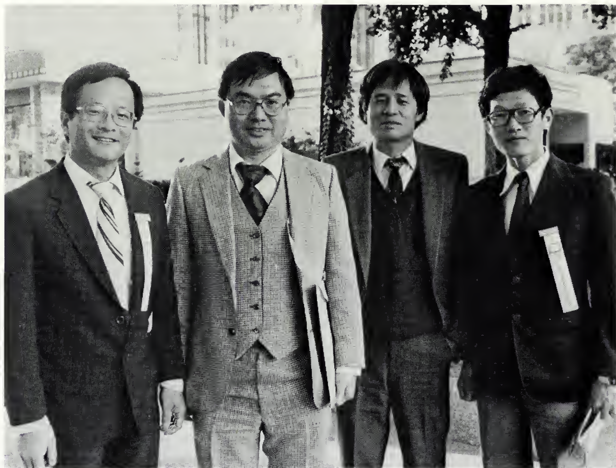
I en af sine sidste konferencetaler sagde præsident David O. McKay følgende til kirkens unge:

„Vort legeme vil ikke opfylde sit formål – det kan ikke – uden den livgivende faktor inden i os, som er guddommens afkom, og som er lige så evig som din Fader i Himlen ... Den ånd inden i, unge mand og unge kvinde, er det *virkelige* dig. Det du bliver til afhænger helt af dig selv. Du er i denne verden for at vælge ret eller forkert, at acceptere det rette, eller give efter for fristelse. Det valg du træffer vil være afgørende for dit åndelige jegs udvikling." (CR, april 1967, s. 134–135).

Oh, vidunderlige ungdom i Zion, bed, studér skrifterne og tjen i kirken, så I kan have den indre fred, der vidner om at at Kristus er jeres Frelser og at evangeliet er den rette levevis.

Som ældste Richard L. Evans skrev: „*Oh, elskede unge venner:* husk at livet varer evigt, men ungdommen kun kort. Lev og skab minder, der vil være jer til velsignelse *hele* livet" (*Richard Evans' Quote Book*, Salt Lake City: Publishers Press, 1971, s. 40).

Og nu til jer, I djærve enlige voksne. I gør

en stor indsats hvor end I er. I hjælper med at opbygge den enkelte, hjemmet, kirken og samfundet, når I tjener som missionærer, lærere, naboer og venner for dem der har brug for hjælp. Jeres iver, ånd og tro er en velsignelse til os alle. Mit faderlige råd er at erindre jer vigtigheden af dagen i dag. Dette er tiden hvor dette livs værk skal gøres. Vær en aktiv deltager. Se tingene ske. Forpligt jer overfor jer selv og overfor Herren. Lev for andre. Et hinduordsprog siger: „Hjælp din broders båd over, og se, så har din egen båd nået kysten".

Nu vil jeg tale til jer, der er forældre. Jeg kom til at tænke på en vittighedstegning som LaRue Longden, forhenværende rådgiver i Unge Piger, ofte brugte i sine taler. Det er tidlig morgen, og et ungt par er ude at campere. Manden står og fisker med et stort tilfreds smil på læberne og konen stikker sit søvnige hoved ud af teltet med håret strittende i alle retninger og halvtåbne øjne. Hun siger: „Skat, fortæl mig lige en gang til hvor sjovt jeg har det!" Er I som forældre engang imellem nødt til at minde hinanden om hvor sjovt I har det? Nyd at være forældre. Det er et vidunderligt og helligt ansvar.

Lad mig nævne tre ting:

For det første, tag jer tid til jeres børn. Som ældste Evans sagde: „Børn formes i en meget tidlig alder . . . Livet går hurtigt. Afvis dem ikke, og overlad dem ikke til andre. Tag jer tid til jeres børn – før de er store, før de er væk" (*Thoughts for One Hundred Days: Bind 4*, Salt Lake City: Publishers Press, 1970, s. 34–35).

For det andet, lev indenfor jeres indtægt. Vær vise. Betal jeres forpligtelser til Herren, jeres land og jer selv, og lev så af det der er til overs. Det kræver viljestyrke at sige nej, når man ikke har råd, men I sover bedre bagefter.

For det tredje, husk det fortsatte kurmageri. Det vigtigste forhold her på jorden for jer, er mellem jer og jeres ægtefælle. I skal arbejde på det, ofre for det og nyde det! I kan gøre jeres hjem til et lille stykke af Himlen når I bygger det for at tilbringe evigheden sammen.

Til jer der er i jeres modne alder vil jeg sige at I skal: „Stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker" (2 Nephi 31:20). Fortsæt med at være levende vidnesbyrd om evangeliet mens I deler af jeres tro, kærlighed og visdom. Der er stor brug for jer i missionsmarken. I vil velsigne manges liv når I accepterer kaldet til at tjene! Der er så meget for jer at gøre i de hellige templer. Træk jer ikke tilbage fra aktiv tjeneste i Herrens rige. Der er brug for jer!

Jeg bærer mit vidnesbyrd om at Gud lever, at Jesus er Frelseren og at evangeliet er for alle nationer, slægter, tungemål og folk. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Nå ind til de mindre aktives hjerter

Ældste Gardner H. Russell
De halvfjerds' første Kvorum

„Herren kræver at vi – ja, du og jeg – finder de mindre aktive medlemmer og hjælper dem med at komme tilbage til folden."

Jeg synes at det er vidunderligt at have et roligt ydre; jeg vidste slet ikke at mit hjerte kunne hamre så hårdt. Jeg glæder mig virkelig over at være medlem af områdepræsidentskabet for Mexico og Centralamerika. I har hørt fra os alle tre i dag: Ældste Gene R. Cook åbnede med bøn, ældste H. Verlan Andersen og nu mig selv.

Jeg står her foran jer i al ydmyghed som en af Herrens tjenere, med en bøn i mit hjerte om at en eller anden, et eller andet sted vil blive rørt af Herrens Ånd, som forhåbentlig vil tale gennem mig, og at vedkommendes hjerte og liv vil forandre sig.

Jeg havde en vidunderlig kærlig oplevelse for nogle få uger siden, da jeg bad min 91-årige far, dr. Harry James Russell om at give mig en faders velsignelse inden jeg tog af sted til min opgave som andenrådgiver i Mexico og Centralamerikas områdepræsidentskab.

Fædre overalt, tænk på den kærlighedsgave I kan give jeres børn når I er værdige og lægger jeres hænder på deres hoved og udtaler en inspireret faders velsignelse som familiens patriark. De vil føle en vedvarende forsikring om jeres kærlighed, som vil holde dem nær til jer og til Herren. I får ikke brug for at gå ud og „finde" dem senere.

Vi var meget imponeret over den omsorg og kærlighed der var at læse i Det øverste Præsidentskabs decemberbudskab sidste år. Denne inspirerede invitation til at komme tilbage har nået titusinder af Herrens folk. Det er langt mere end blot et julebudskab. Det er trompetens lyd, der kalder alle tilbage til Herrens kirke.

Ved den sidste aprilkonference hørte vi så det vidunderlige budskab i kærlighedens ånd: „Kom tilbage!", og det er nået ud til manges hjerter.

Herren kræver at vi – ja, du og jeg – finder de mindre aktive medlemmer og hjælper dem med at komme tilbage til folden.

„Thi så siger den Herre Herren: Se, jeg vil selv spørge efter min hjord og tage mig af den" (Ez. 34:11).

Ja, vi skal både „spørge efter hjorden" (finde dem) og „tage os af" de mindre aktive medlemmer og familier (føre dem tilbage) med ubegrænset og betingelsesløs kærlighed.

Og i den proces vil både vi og de lære den sande betydning af at „leder I efter mig, skal I finde mig" (Jer. 29:13).

Herrens tjenere forbereder sig ydmygt, gennem studium af Mormons Bog, bøn og påkaldelse af Herren, for at gøre sig afhængig af Herren, så Herrens Ånd er i dem.

Herrens tjenere besøger så de mindre aktive familier og forsikrer dem om Herrens forløsende kærlighed og deres kærlighed for dem.

De taler ikke alene ved inspiration, med efter en højere lov, hvori Herrens Ånd taler gennem dem. Ved vedvarende bøn er det det der bliver sagt, af Herrens Ånd.

Familien husker at Herren virkelig elsker dem og finder ud af, at Herrens tjenere også elsker dem. Så fører Herren familien tilbage til folden.

Da jeg som ny generalautoritet blev undervist, var jeg i Costa Rica sammen med ældste F. Arthur Kay og andre. Under bøn og faste besøgte vi familier som var mindre aktive. Stavspræsidenten og biskopperne

havde fastet og bed for at Herren ville vise dem hvilke udvalgte familier der skulle besøges, og familierne fik besked om det forestående besøg.

Vi kom først hjem til en ung, fremgangsrig forretningsmand, med en dejlig hustru og nogle kære børn. Han var tidligere kirkeleder, men havde overtrådt kirkens love. Da Herrens Ånd talte gennem hans tjenere fik vi alle tårer i øjnene, da parret forpligtede sig til at forberede sig på at tage til Herrens hus, det smukke nye tempel i Guatemala, for at blive beseglet for tid og evighed.

For blot to uger siden var jeg til stavskonference i Guadalajara i Mexico, og jeg besøgte 3 familier, som vil være at tælle blandt mine venner resten af livet. Der skete mirakler i deres liv. Ved et besøg blev en far, der ikke var medlem af kirken, men som giver et beløb svarende til tiende, og som har støttet sin hustru og syv sønner i kirken, bedt om, som patriark, at bede en om at bede for os. Han så forbi generalautoriteten, stavspræsidenten og biskoppen, og med kærlighed i blikket bad han sin hustru om at sige bønnen. Hvilket gyldent øjeblik! Hvilken pris til hendes kærlighed og tålmodighed.

Denne mand var ikke i stand til at sove den nat, og den følgende morgen, ved et møde for nyomvendte og nyligt tilbagekomne medlemmer, bar han et smukt vidnesbyrd om evangeliet, og forpligtede sig til at blive døbt i løbet af de næste otte dage.

Det er spændende at se Herrens tjenere, ledere og medlemmer, som kar, fyldte med Guds Ånd, forberede sig på at finde de familier der er blevet ledt bort eller har overtrådt og nu er mindre aktive, og så at røre ved disse vidunderlige familiers hjerter. Ja, tusinder af familier vender tilbage til Herren. De har modtaget den kærlige invitation til at vende tilbage, har forstået det ydmyge, kærlige kald: „Kom tilbage!" De er blevet fundet af Herrens tjenere, således er de blevet fundet af Herrens Ånd og ført tilbage da de igen erindrede sig de ord der blev talt gennem Herrens tjenere.

Jeg kender ikke til et eneste af disse inspirerede besøg, hvor familiens hjerter ikke er blevet rørt af vor Herres betingelsesløse kærligheds mirakel og hans tjeneres omsorg og kærlighed.

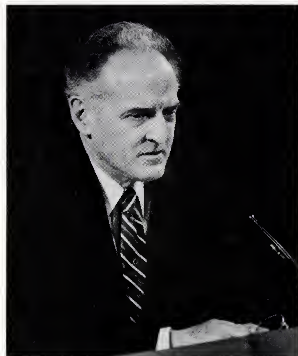
Tillad os at forsikre vore til tider manglende venner i kirken om vor Herres kærlighed til dem, og bede Ånden vidne for dem gennem os om Herrens kærlighed for dem, og ligeså om vor kærlighed, og føre dem tilbage til folden med glæde.

Jeg bærer jer mit ydmyge vidnesbyrd om, at vore ledere er inspirerede og modtager åbenbaringer for os, at Mormons Bog nærer den sande kilde til Kristi Ånd, og at dette er den sande genoprettede Jesu Kristi kirke på jorden. Og det gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Min søn, og jeres – de er alle noget enestående

Ældste Ted E. Brewerton
De halvfjerds' første Kvorum

„Du er alt; du er grunden til at himlene blev skabt."

Jeg vil denne gang udtrykke mine tanker i form af en dialog mellem mig og min 14-årige søn Michael, som bor hos os i Argentina. Jeg vil tale om hvor betydningsfuld han er og hvor meget Herren og jeg elsker ham. Selv om jeg henvender disse bemærkninger til ham, gælder de også for min søn David, den ældste af mine seks børn, og for deres fire smukke søstre, mine døtre Michelle, Andrea, Leanne og Lycia.

Fædre, vil I stå sammen med mig og lade som om disse tanker også er rettet til jeres sønner og døtre, så vi kan beskrive hvor betydningsfulde de hver især er i vor himmelske Faders øjne?

Hej, Michael, du ved hvor meget jeg stoler på dig, ikke sandt? Lad mig forsøge at vise dig hvem du er, og hvor betydningsfuld du er, som vor himmelske Faders bogstavelige søn.

Præsident Harold B. Lee sagde, at denne forståelse af hvem vi er, er af yderste vigtighed, og at vi uden den mangler „grundlaget for et solidt fundament at bygge vort liv på" (Oktoberkonferencen 1973).

For det første, Michael, har vi erfaret med vor forstand, vore øjne og gennem Åndens påvirkning, at Herren er et levende fuldkomment menneske. Mange har set ham: fx. Adam, Enok, Jareds bror, Abraham, Moses, Joseph Smith, Isak, Jakob, Set, Nephi, Esajas, Josua, Manoa hans hustru, Salomon, Sidney Rigdon, Alma, Moroni, Stefan og Johannes. Alma siger at „mange, såre mange" har set ham (Alma 13:12).

Og nu til et andet bevis på Gud: Herren siger følgende om planeterne og himmellegemerne: „Den der har set noget eller blot de mindste af dem, har set Gud røre sig i sin majestæt og kraft" (L&P 88:47). „Himlen forkynder Guds ære, hvælvingen kundgør hans hænders værk" (Salme 19:1).

Michael, lad os sammen forestille os tre scenerier.

1. Scene. For det første ser vi vores solsystem for os, Michael: Vores sol, sammen med jorden og de 8 andre himmellegemer som roterer omkring den. Vi ser lov, skønhed, orden og fuldkommenhed.

2. Scene. I denne scene ser vi det samme solsystem på dets plads i vor galakse, Mælkevejen. Vi slås med undren når vi ser denne orden og planmæssighed. Vore planeter er så små at de ikke kan ses herude fra, men vor sol og dens ni planeter fremstår som et af de skinnende himmellegemer og ligger omkring 2/3 af vejen fra midten, omkring 30 000 lysår fra Mælkevejens centrum. Vore planeter drejer omkring solen, og solen selv drejer i en cirkel med en fart af omkring 200 km i sekundet, og på trods af den fart tager det 200 milliarder år for solen at køre en gang rundt om hele Mælkevejen. *Vort stjernesystem har omkring 200 milliarder strålende sole* og er 100 000 lysår bredt.

3. Scene. I denne scene ser vi vor galakse, Mælkevejen, sammen med andre galakser. Vidste du, Michael, at der lavt sat findes *10 milliarder stjernesystemer som disse galakser?* Synes du det er ubegribeligt? Det synes jeg også! Vi er allerede gået langt længere end vi har fantasi til at forestille os.

Hvad er en milliard, Michael? Et tusinde millioner – ja, det er rigtigt.

Hvad er definitionen på en million, Michael? Rigtigt, du siger at en million er ligesom når din mor siger til dig, at du skal rydde op på dit værelse 274 gange om dagen i 10 år.

Hvor hurtigt bevæger lyset sig, Michael? Det er rigtigt: 299 000 km i sekundet. Hold

din venstre knytnæve op, og lad som om den er jorden. Bevæg så din højre hånds pegefinger rundt om den. Hvis din pegefinger bevæger sig rundt om hånden 7 gange i sekundet har du set hvor hurtigt lyset bevæger sig rundt om jorden.

Det tager omkring 8 minutter for lyset at nå solen, og lige lidt over et sekund at nå til månen fra jorden. Forestil dig hvor langt lyset kan bevæge sig på en dag, der består af 86400 sekunder. Pyha! På et år bliver det altså . . . nej, det ligger ud over vor forstand.

Herren sagde „Mange verdener er gået bort ved min magts ord, og der er mange, som nu består, og de er utallige for mennesket; men for mig er alle ting talte, thi de er mine, og jeg kender dem.

Og Gud Herren talte til Moses og sagde: Himlene er mange, og de kan ikke tælles for mennesker, men for mig er de talte, thi de er mine" (Moses 1:33. 37).

Han sagde videre: „Og om det var muligt for mennesket at tælle jordens støv eller millioner af kloder som denne, så ville det ikke være begyndelsen til dine skabelsers tal" (Moses 7:30).

Er det ikke spændende, Michael?

I *The Amazing Universe* kan vi læse: „Efterhånden som summen af kundskab vokser, fortsætter astronomerne med at søge svarene på menneskets mest grundlæggende spørgsmål: ‚Hvordan er det store univers opbygget? Hvordan blev det skabt? Hvordan er vi kommet her? Er vi alene?' " (*National Geographic,* s. 10).

Vi læser også: „Det er umuligt for det tænkende menneske at se på en stjernefuld himmel uden at blive slået af tanken om skabelse og evighed" (*The Amazing Universe,* s. 166). „En super gigantisk elliptisk galakse kan indeholde mere end 10 trillioner stjerner og måle 300000 lysår på tværs. *Disse systemers blotte størrelse antyder evige kvaliteter som stabilitet og forudsigelighed."* (*The Amazing Universe,* s. 134; fremhævelse tilføjet). Se, Michael, den videnskabelige verden skuer beviser på et overordnet væsen.

Midt i denne kæmpemæssige, ordnede skabelse, er da du, Michael, som er et enkelt menneske, af betydning? Skrifterne siger:

„Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du skabte,

hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?

Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kroned du ham;

du satte ham over dine hænders værk, alt lagde du under hans fødder" (Salme 8:4–7).

Ja, *du,* Michael, er alt; du er grunden til at himlene blev skabt.

Michael, du må lære en sandhed: Gud ved hvem du er og hvad du kan blive. Han ved hvor du er og hvad han forventer af dig.

Du, Michael, er Guds søn, og derved arving til alt hvad han ejer. Hans formål og mål er at tilvejebringe *din* udødelighed og dit evige liv. Du er det vigtigste der findes – hans allervigtigste skabelse. Derfor skal vi være vore væseners mestre og styre os selv, og ikke lade os styre af en vane, eller af andre. Vi skal være løftere, og ikke lænere. Ræk ud efter stjernerne.

Du, Michael, har, med Herrens hjælp, ubegrænsede muligheder. Lad os følge Mesterens, vor Frelsers fuldkomne eksempel. Hvor let er det ikke at have håb: „Håb er det stærkeste våben i ungdommens åndelige arsenal" (*Royal Bank Newsletter,* bd. 66, nr. 6).

Solen er *vor* stjerne, den eneste kilde til alt vort lys og al vor energi. Den gør livet muligt.

En stjerne – en enestående stjerne. Alene i vort solssystem findes der omkring 200 milliarder strålende stjerner, eller sole, og der findes over 10 milliarder stjernesystemer; alligevel er den ene sol bemærkelsesværdig. *Du,* Michael, er som en sol – bemærkelsesværdig.

Jesus, Forløseren, havde ikke noget kontor eller nogen offentlig stilling, og alligevel har han formet verdens historie. Han vil, at du skal forstå at du skal være en bemærkelsesværdig ener, for du har kraften i dig til at få ting til at ske.

Her er en lille sand historie, der fortæller, hvordan en 19-årig blev en bemærkelsesværdig ener. Han fik store kræfter ud over sine egne naturlige evner, da Herren handlede gennem ham. Der var en 19-årig ung mand der beundrede Joseph Smith. Han hed Philemon Merrill, og han var kommet sammen med andre loyale tilhængere, for at redde deres profet fra sherifferne Reynolds og Wilson. Mens de var på vej tilbage til Nauvoo hvilede de sig i „en lille lund". En af sheriffens og de andre kidnapperes advokat pralede af hvor dygtig han var til at bryde.

Han påstod, at han kunne klare hvem som helst i Illinois. Stephen Markham, som var Josephs livvagt og som var en stor mand, tog imod udfordringen. Pralhalsen klarede Stephen, og der lød et skadefro råb fra profetens fjender.

Da fjenderne blev ved med deres hånlige bemærkninger så Joseph hen på den unge Philemon Merrill og sagde: ‚Gå hen og klar den mand.'

Drengen skulle lige til at afslå, undskylde sig med, at han ikke var bryder, men blikket i profetens øjne fik ham til at forstumme. „Han rejste sig, fyldt med en Samsons styrke". Philemon „løftede armene" og bad sagføreren om at vælge side.

„Manden valgte venstre side, med højre hånd under," hvilket gav ham en stor fordel. Philemon Merrills venner protesterede, men den unge Philemon havde så stor tiltro til profetens ord at han ikke bekymrede sig om hvilke fordele hans modstander fik. Da de begyndte at kæmpe, sagde Joseph til ham: „Philemon, når jeg har talt til tre, smider du ham!"

„Sekundet efter ordet 3 faldt fra Josephs læber," smed Philemon Merrill „med en gigants styrke, sagføreren over sin venstre skulder, og han landede på hovedet".

Det er ikke noget under at „profetens fjender blev slået af ærefrygt, da de så dette, og der kom ikke flere udfordringer til brydekampe på den rejse" (George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet,* Classics in Mormon Literature, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986, s. 450–451).

Her er endnu et eksempel på en bemærkelsesværdig ener, Michael.

I sin bog *The Gospel Kingdom* (Evangeliets Rige) fortæller John Taylor om hvordan den

ene forstørres af Ånden, og *får* usædvanlige ting til at ske:

„For nogle år siden, i Far West, kom en pøbelhob imod os med ondt i sinde (det var noget der skete ret ofte), og den gjorde sig parat til kamp. Der var en der beordrede os til at trække os tilbage, men så snart Joseph hørte dette, sagde han: ‚Trække os tilbage? Hvor i Guds navn skulle vi trække os tilbage til?' Så førte han os ud på steppen, hvor vi stod ansigt til ansigt med pøbelhoben, parat til kamp. Før vi vidste af det, så vi en budbringer komme imod os med et hvidt flag . . .

Joseph Smith, vor leder, sendte følgende besked ud til denne budbringer: ‚Sig til jeres general, at han skal trække sine tropper tilbage, ellers sender jeg dem lige lukt i helvede.' *Jeg syntes at det var et ret modigt standpunkt at tage, da vi kun var omkring 200 imod deres 3500.* Ikke desto mindre må de have troet at vi var mere talstærke end vi var. Det kan godt ske at vort antal blev forstørret i deres øjne, for de tog imod rådet og forsvandt . . . Herren er, med enkle midler, i stand til at drage omsorg for, og udfri sit folk, men de er nødt til at stole fuldt ud på ham" (*Gospel Kingdom*, red. G. Homer Durham, Salt Lake City: Bookcraft, 1964, s. 354–355).

Også en bemærkelsesværdig ener.

Lad mig citere ældste James E. Talmage, et tidligere medlem af De tolvs Kvorum: „Hvad er et menneske (eller om jeg må tilføje, hvad er Michael Brewerton) i denne ubeskrivelige scene med uovertruffen skønhed? Jeg siger jer: Potentielt nu, og en realitet senere, er mennesket (eller Michael) større og mere storslået, kosteligere, ifølge Guds målestok, end alle planeterne og solene i verdensrummet. Det var for mennesket de blev skabt. De er Guds skaberværk, mennesket er hans søn. I denne verden har mennesket herredømme over nogle få ting; det er menneskets privilegium at blive mange ting overlegne" (9. august, 1931).

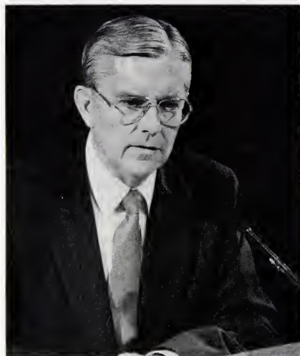
Med undtagelse af de få år, hvor Frelseren beærede vor jord med sin nærværelse, er dette, den mest spændende tid at leve i, Michael. Vi har evangeliet i dets fylde, så mange skriftsteder går i opfyldelse, og der sker så mange historiske begivenheder. Du er en væsentlig del af det.

Lad mig fortælle dig om mine sande følelser for kirken. Jeg ved helt bestemt og uudsletteligt – ved Åndens hjælp – at Jesus er vor Forløser. Han lever, ligesom hans Fader lever. Han er den levende Guds levende Søn. Præsident Benson og Det øverste Præsidentskab er hans levende tjenere hvorigennem hans vilje bliver givet til hele verden. Hold øje med dem, Michael, lyt til dem, følg dem. Dette er Jesu Kristi eneste kirke på jorden, Michael, og du er lige så væsentlig som ethvert andet menneske i hele verdens historie. Du er af uendelig værdi. Jeg elsker dig, min ven. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vi forkynder evangeliet

Ældste M. Russell Ballard
De tolv apostles Kvorum

„Når vi er villige til at søge Herrens vejledning, når vi stoler fuldstændig på ham vil han velsigne os med en forståelse af hvad vi skal gøre, og hvordan vi skal komme videre."

Profeten Joseph Smith blev ofte bedt om at adspørge Herren, for at finde ud af hvad folk skulle gøre. I John Whitmers tilfælde sagde Herren: „Og se, nu siger jeg dig, at det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse for dette folk, så du kan bringe sjæle til mig, og at du sammen med dem kan nyde hvilen i min Faders rige" (L&P 15:6).

Jesus opfordrede gentagne gange sine disciple til at forkynde evangeliet til enhver levende sjæl. De der ville tro, skulle døbes i hans navn, og komme ind i hans kirke. Efter Frelserens 40-dages faste og Satans fristelser skriver Mattæus: „Fra da af begyndte Jesus at prædike og sige: ‚Omvend jer, thi Himmeriget er kommet nær.'

Da han vandrede langs Galilæas sø, så han to brødre, Simon, kaldet Peter, og hans broder Andreas, i færd med at kaste vod i søen; for de var fiskere.

Og han siger til dem: ‚Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.'

Og de forlod straks deres garn og fulgte ham.

Jesus gik omkring i hele Galilæa, lærte i deres synagoger, prædikede evangeliet om Riget" (Matt. 4:17–20, 23).

Jesus belærte sine disciple, og især sine tolv apostle med kærlig tålmodighed, at de skulle „prædike Guds rige" (Luk. 9:2). Efter sin tjenestegernings år, hvor det kronende værk var forsoningen, som indebar hans vidunderlige opstandelse, samlede Jesus sine 11 disciple i Galilæa.

„Da trådte Jesus frem, talte til dem og sagde: ‚Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden.

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende' " (Matt. 28:18–20).

Disse instruktioner var helt tydelige. Da Peter, hovedapostelen, endelig forstod dem, blev han en mægtig leder. Da han fx på pinsedagen stod sammen med „de elleve, opløftede sin røst og talte til dem: ‚Jødiske mænd og alle I, som bor her i Jerusalem! Det skal I vide, og mærk jer mine ord: . . .

Denne, Jesus, har Gud ladet opstå; derom er vi alle vidner . . .

Så skal da hele Israels hus vide for vist, at den Jesus, som I korsfæstede, ham har Gud gjort både til Herre og Kristus.

Da de hørte dette, stak det dem i hjertet, og de sagde til Peter og de øvrige apostle: ‚Brødre! hvad skal vi gøre?'

Peter sagde til dem: ‚Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave' . . .

De, som nu tog imod hans ord, blev døbt; og på den dag blev der føjet omtrent tre tusinde sjæle til" (Ap.G. 2:14, 32, 36–38, 41).

Da Jesus besøgte det amerikanske fastland gik Nephi frem og bøjede sig for Herren.

„Og Herren bød ham rejse sig op. Og han rejste sig op og stod for ham.

Og Herren sagde til ham: Jeg giver dig fuldmagt til at døbe dette folk, når jeg igen er opfaren til himlen.

Og Herren kaldte andre og sagde det samme til dem; og han gav dem fuldmagt til at døbe" (3 Nephi 11:20–22).

Til alle folk, i alle tidsaldre er hans budskab det samme: forkynd Guds rige (se Luk. 9:2).

Det øverste Præsidentskab har sagt, at en af kirkens missioner er at forkynde evangeli-

et. Hvis vi accepterer denne mission, bør vi være villige til at koncentrere vore anstrengelser om at føre sjæle til Herren, betinget af omvendelse.

For to år siden talte jeg over dette emne, og jeg bliver ved med at føle det samme presserende behov for konstant at påminde om og hjælpe hinanden med vort ansvar for at dele budskabet om det gengivne evangelium med andre.

Vi hører ofte et medlem sige: „Jeg ved godt, at jeg skulle dele evangeliet med andre, men jeg ved ikke hvordan man gør." Følgende historier kan måske hjælpe jer. Disse oplevelser var et resultat af at nogle medlemmer af kirken udøvede deres tro og fulgte nogle enkle regler, som at sætte sig en dato for hvornår de vil have nogen parat til at blive undervist af missionærerne.

Fra England:

„I min kaldelse som grenspræsident besluttede jeg mig en dag for at invitere hele vor by til at faste med os, (og give et fasteoffer) til fordel for folkene i Etiopien. Jeg fik lavet 4000 brochurer, og vi omdelte dem i vort område.

En af brochurerne blev givet til et ikkemedlem og hans hustru, der følte sig så grebet af ideen, at de besluttede sig for at være med. Det var navnet på kirken, der først og fremmest havde gjort indtryk på dem.

Manden kom hen til kirken med fasteofferet, som brochuren opfordrede til, og der mødte jeg ham. Jeg viste ham rundt i vor lille bygning, bar mit vidnesbyrd for ham, og inviterede ham til at komme i kirke den følgende søndag. Han kom, og jeg præsenterede ham for vore missionærer, som arrangerede at besøge ham i hans hjem.

Jeg var så heldig at deltage i undervisningen flere gange sammen med missionærerne, og jeg fik et nært forhold til familien.

Om aftenen den 2. marts, aftenen før den dato jeg havde sat mig, døbte jeg hustruen. Hendes mand vil snart følge hende, sammen med deres datter.

Gennem denne familie har vi nu mødt andre familier, som også bliver undervist. Min hustru og jeg har sat os en ny dato!"

Fra Oregon:

„Jeg satte mig en dato lidt under 2 måneder frem i tiden, og begyndte at bede om guddommelig vejledning i alle mine daglige bønner, og at faste for styrke til ikke at miste målet af syne.

Min dato kom, og gik, og jeg følte mig lidt skyldig. Jeg fik dog et budskab, en uge senere, om at en af mine gamle skolekammerater gerne ville have, at jeg ringede til ham. Jeg ringede, og inviterede ham til at komme om aftenen. Min ven tog med mig hen for at hente en pizza. Da vi kørte ind til byen, fortalte jeg ham, at jeg er medlem af kirken. Han var interesseret, så jeg fortalte om nogle af de mange velsignelser jeg havde fået. Jeg inviterede ham så til at komme med mig i kirke den følgende søndag, hvilket han gjorde.

Lige fra begyndelsen accepterede han alt. Vi inviterede ham til at blive døbt. Han sagde, at han ikke ville forhaste sig. Da var det, at jeg blev tilskyndet til at læse de ord, som Alma havde udtalt ved Mormons Vande højt for ham. Mens jeg læste disse vers fra Mosiah 18 for ham, standsede jeg ved hvert spørgsmål som Alma stillede, og spurgte ham, om han også var villig til det. Han sagde ja til det hele. Så læste jeg vers 10 for ham, med spørgsmålet: ‚Hvad har I da imod at blive døbt?'

Han så på mig og sagde: ‚Du har ret, jeg har ingen grund til at vente.' Så datoen blev sat, og jeg døbte og bekræftede ham som medlem af kirken."

Fra Florida:

„Da jeg knælede i bøn, udtrykte jeg et oprigtigt ønske om at dele evangeliet med en eller anden, og bad min himmelske Fader om at sende en til mig.

Den næste morgen bankede det på min dør. Det var min nabo, der gerne ville låne en gryde. Selv om hun havde boet ved siden af os i et stykke tid, havde vi ikke haft ret megen kontakt med hinanden. To dage senere kom både hun og hendes mand over og besøgte os. Under vores samtale fortalte hun, at de havde søgt en kirke. Jeg fortalte hende, at min mand og jeg engang havde været i samme situation, og om hvordan vor kirke opfyldte de særlige behov vi havde haft. Vi inviterede dem med i kirke den følgende søndag, og de sagde ivrigt ja tak. Bagefter spurgte vi dem, om de ville være interesseret i at lære mere ved at få missionærlektierne i vort hjem. De sagde at det ville de meget gerne.

Juledag døbte og bekræftede min mand dem som medlemmer af kirken. De var blevet så stærke, at de satte et lysende eksempel for alle. De ser frem til den dag hvor de og deres nyfødte datter kan blive beseglet i templet for tid og evighed".

Og fra Buenos-Aires:

„Vi begyndte at nævne ikke-medlemmer i vore familiebønner. Mine børn bad for dem. Vore bønner var anderledes. Vi ændrede holdning til missioneringen fra at have ventet på muligheder til at dele evangeliet med andre, og til at bede Herren om at forberede bestemte, nærmere angivne mennesker på at blive undervist.

Vi har oplevet at en af personerne er kom-

De tre nyeste medlemmer af De tolvs Råd: fra venstre, Ældste Joseph B. Wirthlin, ældste M. Russell Ballard og ældste Dallin H. Oaks.

met ind i kirken, og nu er helt aktiv. Tre andre familier, som blev udvalgt med Herrens hjælp, har nu fået den 3. lektie. De har alle været i kirke mindst to gange. De har alle været hjemme hos os til venskabeligt samvær og opmuntring. De har mulighed for at acceptere eller afvise evangeliet."

Brødre og søstre, disse menneskers og mange andres oplevelser lærer os, at vi kan give evangeliets frelsende ordinanser til andre, når vi tillader Herren at hjælpe os med nogen vi kender og elsker.

Det skulle være let for os at dele vore følelser for Gud og religion med andre, da sidste dages hellige er et kærligt, åbent og tillidsfuldt folk. Når der er etableret et tillidsforhold, kan vi med Herrens hjælp almindeligvis føle os trygge ved at gå ud over venskabsbåndet, og invitere vore venner til at lære mere om kirken.

Der er mange måder at dele evangeliet med andre på. Jeg ved, at følgende fire enkle skridt vil hjælpe jer i jeres anstrengelser for at finde og dele evangeliet med andre, for mange medlemmer har anvendt dem og haft succesrige missionæroplevelser.

Første skridt: Under bøn *sætte sig en dato* for hvornår du ønsker at have en eller anden forberedt til at høre om evangeliet. Vi skal begynde et sted, og denne enkle handling i tro kan tjene til at motivere os. Vær ikke bekymret, hvis du ikke allerede har nogen i tankerne. Lad Herren hjælpe dig.

Andet skridt: udvælg under bøn en ven eller en du allerede kender, en som du allerede har talt om evangeliet med, eller givet en Mormons Bog eller anden kirkelitteratur, eller haft med i kirke.

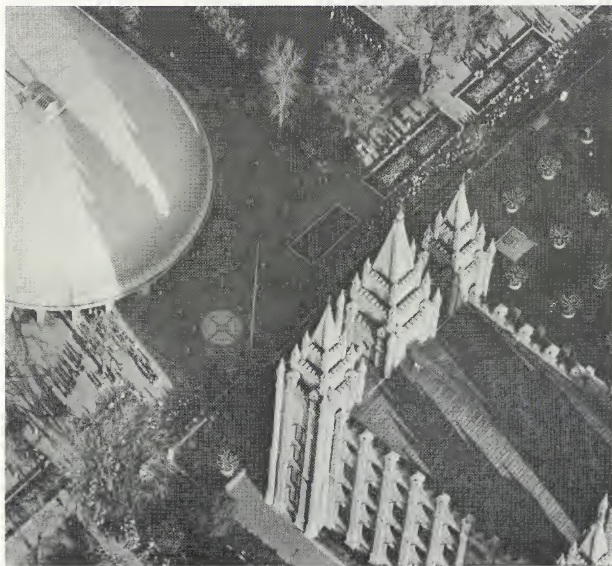
Tredje skridt: Fortæl om din dato og dine planer til dit biskopråd, wardets missionsleder og fuldtidsmissionærerne. De vil hjælpe dig.

Det vigtigste skridt er det *fjerde skridt:* Indbyd med Åndens hjælp din ven til at lytte til missionærlektierne. Dette skridt – at indbyde til at høre evangeliet, kræver størst tro – tro til at gøre det, du bliver tilskyndet til af Helligånden.

Når man taler om tro og at frelse sjæle, skal du forstå, at når Ånden er til stede, bliver mennesker ikke fornærmet, når man fortæller dem hvad man føler for evangeliet. Ved under bøn at tage disse skridt, udfører man en plan, der gør ens tro til handling.

Man kan forberede folk til at føle Ånden på mange gode måder. Fx.: Bær dit vidnesbyrd, bed sammen, læs i skrifterne, forær vedkommende en Mormons Bog, fortæl om en åndelig oplevelse, tag din ven med i kirke, vis en film eller spil et bånd om evangeliet, og tal om evangeliet. Læg også mærke til, at disse skridt ligeledes virker, når det drejer sig om at indbyde de uaktive medlemmer til at komme tilbage til kirken.

I afsnit 50 af Lære og Pagter forsikres vi om, at „den, der modtager ordet gennem sandhedens ånd, modtager det, som det bliver prædiket af sandhedens ånd . . .

Derfor forstår den, der prædiker, og den, der hører, hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden" (L&P 50:21–22).

Nøglen til succes når det gælder at føre sjæle til Kristus, er at handle på det tidspunkt hvor man føler Ånden, og man fornemmer at vennen også føler den.

Husk, brødre og søstre, at gennem vor tro, vor tillid til Herren, og vore gode gerninger kan vi føre mange sjæle til Herren. Vi kan nyde velsignelserne ved at leve sammen med dem i vor Faders rige.

Kort tid efter søster LeGrand Richards' død blev jeg tildelt den opgave at være juniorkammerat til ældste LeGrand Richards, for at hjælpe ham med at danne Atlanta Georgia stav. Mens vi fløj ud imod hans elskede sydstatsmission sagde han til mig: „Broder Ballard, jeg er ikke bange for at dø, det eneste der bekymrer mig er, om jeg nu kan finde Lillemor derovre."

Jeg følte mig tilskyndet til at sige til ældste Richards, at i hans tilfælde kunne det godt blive noget af et problem. Straks havde jeg hele hans opmærksomhed. Han så direkte på mig og spurgte: „Hvad mener du med det?"

Med en stærk følelse af respekt svarede jeg denne storslåede missionær: „Ældste Richards, når du dør, vil der være så mange mennesker derovre, der er så ivrige efter at få hilst på dig fordi du introducerede dem til kirken, at det kan blive svært for dig at finde Lillemor." Han svarede: „Åh, det mener du jo ikke."

Vi kunne alle stille os selv spørgsmålet: Hvem står og venter på os?

Hvis blot jeg havde magt til at røre jeres hjerter, så I kunne få den tro der skal til for at tage de enkle skridt som kan give mange mange flere af vor Faders børn evangeliets lys. Jo mere jeg bliver involveret i dette arbejde, jo mere indser jeg, at Satan ønsker, at I og jeg skal tro, at vi ikke duer til at dele evangeliet med andre. Han lyver for os. Ja, han er al løgnens fader. Lyt ikke til ham. Lyt til Helligåndens tilskyndelser, og gå så ud i tro og del evangeliet med andre.

Jeg bærer vidnesbyrd for jeg brødre og søstre, om at jeg ved at Herren lever. Jeg ved, at når vi er villige til at søge hans hjælp og vejledning, når vi stoler fuldstændig på ham, vil han velsigne os med en forståelse af hvad vi skal gøre, og hvordan vi skal komme videre i det vidunderlige værk at dele dette vidunderlige budskab med andre.

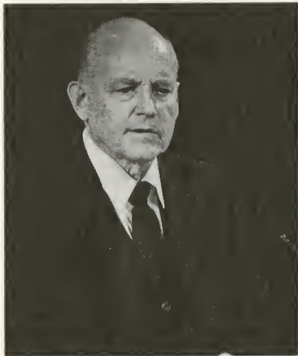
Vi påskønner alt det I har gjort indtil nu. Kirkens ledere har stor tro på, at medlemmerne og missionærerne i denne kirke i fællesskab kan gøre mere i fremtiden, for at opbygge Guds rige.

Må Herren velsigne os med øget tro til at presse hans værk fremad, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Herrens probérsten

Præsident Howard W. Hunter
Fungerende præsident for De tolv apostles Kvorum

„Han vil måle vor hengivenhed til ham ved hvordan vi elsker og tjener vore medmennesker."

I gamle dage blev en af prøverne på gulds renhed udført med en glat, sort, kiselsten, kaldet en probérsten. Når man gned den hen over guldet, satte guldet en streg eller et mærke på dens overflade. Guldsmeden sammenlignede dette mærke med en farve på en farveskala. Mærket blev rødere jo mere kobber eller andre stoffer der var legeret i og gulere jo renere guldet var.

Metoden med probérstenen var hurtig og tilfredsstillende til de fleste praktiske formål. Den guldsmed der ønskede en mere præcis angivelse af renhedsgraden, udførte en mere nøjagtig undersøgelse hvor han brugte ild.

Jeg tror, at Herren har lavet en probérsten til hver af os, en ydre målestok for det indre følgeskab som afmærker vor trofasthed og vilje til at overleve den ild der vil komme.

Ved en lejlighed, mens Jesus underviste folket, stillede en vis lovkyndig ham dette spørgsmål: „Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt liv?"

Jesus, mesterlæreren, svarede manden, som tydeligvis var velbevandret i loven, med et modspørgsmål: „Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?"

Manden svarede med at opsummere to store befalinger: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv."

Kristus svarede anerkendende: „Gør dette, så skal du leve" (Luk. 10:25–28).

Evigt liv, Guds liv, det liv vi stræber efter, er forankret i to befalinger. Skrifterne siger, at „på disse to bud hviler hele loven og profeterne" (Matt. 22:40). Elsk Gud og elsk din næste. De to ting hører sammen, de er uadskillelige. I deres yderste konsekvens kan man betragte dem som synonymer. Og det er befalinger som vi alle kan efterleve.

Jesu svar til den lovkyndige kan ses som Herrens probérsten. Han sagde ved en anden lejlighed: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40). Han vil måle vor hengivenhed til ham ved hvordan vi elsker og tjener vore medmennesker. Hvilket mærke afsætter vi på Herrens probérsten? Er vi virkelig en god næste? Viser denne prøve, at vi er 24 karat guld, eller kan man se et lille spor af svovlkis?

Den lovkyndige ville vel undskylde sig for at have stillet Mesteren et så enkelt spørgsmål, så han stillede endnu et spørgsmål: „Hvem er så min næste?" (Luk. 10:29).

Vi bør alle være ham evigt taknemlige for dette spørgsmål, for Frelseren svarede med en af dine rigeste og mest påskønnede lignelser, en vi alle har læst og hørt igen og igen.

„Jesus svarede og sagde: ‚En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt i hænderne på røvere. De tog hans klæder fra ham og slog ham fordærvet; så gik de bort og lod ham ligge halvdød.

Tilfældigvis drog en præst ned ad den samme vej, og han så ham, men gik lige forbi.

Ligeledes kom en levit til stedet; også han så ham, men gik lige forbi.

Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen i nærheden af ham, og da han så ham, ynkedes han inderligt.

Han gik hen til ham, forbandt hans sår og hældte olie og vin på dem, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge og sørgede for ham.

Og den næste dag tog han to denarer frem og gav værten dem og sagde: ‚Sørg for ham, og hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg kommer tilbage igen'" (Lukas 10:30–35).

Så spurgte Jesus den lovkyndige: „Hvem af de tre synes du nu har vist sig at være den mands næste, der faldt iblandt røvere?" (Lukas 10:36). Der står Mesteren med probérstenen for kristendom. Han beder os om at afsætte vort mærke på den.

Både præsten og levitten i Kristi lignelse burde have husket lovens krav: „Når du ser din broders okse eller æsel styrte på vejen, må du ikke undlade at tage dig af dem, men du skal hjælpe ham med at få dem op" (5 Mos. 22:4). Og hvis det gælder for en okse, hvor meget mere skulle man så ikke være villig til at hjælpe en broder i nød. Men som ældste James E. Talmage skrev: „Det er let at finde undskyldninger; de dukker frem lige så hurtigt og rigeligt som ukrudtet ved vejkanten" (*Jesus Kristus*, s. 454).

Samaritaneren viste os et eksempel på ren kristen kærlighed. Han havde medfølelse, han gik hen til den mand der var blevet såret af røverne og forbandt hans sår. Han bragte ham til en kro, sørgede for ham, betalte og tilbød mere, hvis det blev nødvendigt. Dette er historien om en næstes kærlighed til sin næste.

Der er et gammelt ord der siger: „Den der er optaget af sig selv, er ikke særlig optaget". Kærligheden gør én større. Nøglen er næstekærlighed, også når det gælder den man har svært ved at elske. Vi skal huske, at selv om vi skaber vore egne venner, så har Gud skabt

vores næste – overalt. Kærligheden bør ikke kende nogen grænser; vi bør ikke have en snæver loyalitet. Kristus sagde: „Thi hvis I elsker dem, der elsker jer, hvad løn får I så? Gør ikke også tolderne det samme?" (Matt. 5:46).

Joseph Smith skrev et brev til de hellige, som blev offentliggjort i *Messenger and Advocate*, om at elske hinanden for at stå retfærdiggjort for Gud. Han skrev:

„Kære brødre: – Det er en pligt som enhver hellig frit skal gøre overfor sine brødre – altid elske dem, og altid opløfte dem. Hvis vi vil være retfærdiggjorte overfor Gud skal vi elske hinanden: Vi skal overvinde det onde; vi skal besøge de faderløse og enkerne i deres sorg, og vi skal holde os uplettede af verden, for sådanne dyder strømmer fra den rene religions store kilde. Vi kan styrke vor tro ved at tillægge os alle de gode egenskaber der klæder den velsignede Jesu børn, vi kan bede, vi kan elske vor næste som os selv og være trofaste i prøvelser, vel vidende, at belønningen derfor er større i himmelens rige. Hvilken trøst! Hvilken glæde! Lad mig leve livet i retfærdighed, og lad min belønning blive derefter!" (*History of the Church*, 2:229).

Disse to dyder, kærlighed og tjeneste, er et krav til os, hvis vi vil være en god næste og finde fred i livet. Ældste Willard Richards besad utvivlsomt disse dyder. I Carthage fængslet, den eftermiddag hvor Joseph og Hyrum led martyrdøden, foreslog fængselsbetjenten at det ville være mere sikkert for dem at være i cellerne. Joseph vendte sig til ældste Richards og spurgte: „Hvis vi går ned i cellerne, går du så med?"

Ældste Richards' svar viste hans store kærlighed: „Broder Joseph, du bad mig ikke om at komme med i fængsel, tror du så at jeg vil forsage dig nu? Lad mig fortælle dig hvad jeg vil gøre; hvis du bliver dømt til hængning for ‚forræderi', så vil jeg lade mig hænge i dit sted, så du kan gå fri."

Det må have været en bevæget Joseph, der svarede: „Ja, men det kan du ikke".

Hvortil ældste Richards uden tøven svarede: „Det vil jeg" (se B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 2:283).

Ældste Richards' prøve var måske større end dem de fleste af os kommer ud for: Prøven med ild, og ikke med probérstenen. Men hvis vi blev bedt om det, kunne vi så nedlægge vort liv for vore familier? vore venner? vor næste?

Medfølelsens probérsten måler vor hengivenhed som disciple, den måler vor kærlighed til Gud og til hinanden. Vil vi lave et mærke der viser at vi er rent guld, eller går vi, som præsten og levitten, forbi på den anden side?

Må Herren velsigne os i vore bestræbelser på at være sande disciple og en god næste. Jeg beder til at vi alle må være gode samaritanere, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Præstedømmets møde
den 4. oktober 1986

Åndelige gletscherspalter

Ældste David B. Haight
De tolv apostles Kvorum

„Sæt jeres lid til ham, så I undgår syndens og det ondes gletscherspalter. Hold fast i evangeliets livline."

Hvor gribende at se denne store forsamling af mænd og drenge! Jeg kan forstille mig bedstefædre, fædre, biskopper, diakoner, lærere og præster, der sidder sammen som familier eller som kvorummer, og også fuldtidsmissionærer, studerende og nyomvendte, alle bærer de Guds hellige præstedømme. Og rundt omkring uden for dette historiske Salt Lake Tabernakel sidder hundreder lignende grupper af præstedømmebærere, der spændt venter på opmuntring og vejledning fra vores profet og hans ædle rådgivere.

Her i sommer tog Clarence Neslen jun. sin familie med til Jasper National Park i Alberta i Canada. De morede sig med at udforske Columbias ismasser, hvor de sprang over spalter i den berømte Athabasca-gletscher. Det var en spændende oplevelse for dem, lige indtil 11-årige Cannon forfejlede et spring hen over en gletscherspalte og faldt ned i den gabende sprække. Han kom i klemme mellem issiderne. Da faderen kiggede ned til sin søn, der sad fast små ti meter nede, blev han endnu mere ængstelig, for nede i bunden af gletscherspalten strømmede en flod af isvand forbi.

Flere andre unge mænd var også ude at udforske gletscheren. De hørte råbene om hjælp og skyndte sig derhen. De havde et tyndt reb, men de blev snart klar over, at det ikke var stærkt nok til at kunne hale Cannon sikkert op. Hvis det bristede ville Cannon helt sikkert styrte ned i det brusende, iskolde vand.

Søster Neslen og et par andre løb hen til en nærliggende hytte for at bede om hjælp. Den nærmeste parkopsynslejr lå 120 kilometer derfra. Da de ringede op til den, fik de at vide, at to parkbetjente befandt sig i området. De blev kontaktet over radioen og skyndte sig at komme til undsætning. Tiden var knap, en hurtig beslutning måtte træffes. Der blev opsendt stille bønner.

Broder Neslen prøvede at berolige og trøste sin søn. Forfrysningerne var ved at melde sig. Den unge Cannons skjorte var blevet trukket op, da han faldt. Hans nøgne hud blev presset imod de kolde gletschervægge. For at holde sønnen ved bevidsthed, råbte faderen ned til ham, at han skulle blive ved med at bede, vrikke med fingre og tæer, og synge sine yndlingssange. Igen og igen sang Cannon: „Jeg er Guds kære barn, og han har sendt mig her, har givet mig et jordisk hjem, med far og mor så kær" (*Syng Med Mig*, B-76). Alle blev styrket af Cannons tro og beslutsomhed. Men han begyndte at blive svagere. Hans far vedblev at forsikre ham om, at hjælpen snart ville nå frem, og at hans himmelske Fader ville høre hans bønner.

Så ankom de to parkbetjente. Pløkker blev hamret ind i isen, og den ene parkbetjent fik et reb fastgjort om livet og blev så sænket ned for at redde Cannon. Men spalten var for smal for ham. Den eneste mulighed de nu havde, var at sænke en rebløkke ned og håbe, at han var vågen nok til at gribe den og at han så havde kræfter nok til at holde fast i den, mens de forsøgte at hejse ham op.

Broder Neslen fortalte, at han da bad sit livs mest inderlige bøn. Han bønfaldt Herren om at redde hans søns liv. „En følelse af fortrøstning og fred fyldte mig," fortalte han. „og jeg vidste, at han ville blive reddet."

Cannon gled over i bevidstløshed. Hans far råbte opmuntrende ord ned til ham og fik så meget liv i Cannon, at han, med sine frosne fingre, kunne få fat i rebet. „Hold fast af alle kræfter!" råbte hans far ned til ham. Så blev Cannon forsigtigt trukket op – centimeter for centimeter, meter for meter – alle ti meter. Da han endelig var helt oppe, var han bevidstløs. Hans fingre var mirakuløst frosset fast omkring rebet og de måtte vristes fri.

Han blev straks pakket ind i tæpper og bragt hen til en ventende ambulance, men der var ikke varme nok til at øge drengens kropstemperatur tilstrækkeligt. Så ambulanceføreren klædte Cannon af, tog derefter sin egen jakke og skjorte af og holdt Cannon mod sit eget nøgne bryst, så hans kropsvarme kunne opvarme drengen. Cannon begyndte langsomt at reagere på sine redningsmænds kærlige omsorg. Deres bønner var blevet hørt.

Unge Cannon Neslen, der fornylig er blevet ordineret til diakon, sidder nede i forsamlingen i aften. Vi takker vor himmelske Fader, at han reddede hans liv. Der var en særlig grund til at han blev reddet. Han fortalte sin far, at mens han sad fastklemt mellem ismasserne, blev han fyldt af en forvisning om, at han ville blive reddet. Han ved, at Gud elsker ham og at han har en særlig mission for ham at udføre i dette liv.

Lige som Cannon Neslen, der ved et uheld faldt i en gletscherspalte, er der måske nogle af jeres venner – og måske sågar nogle af jer – der er faldet i åndelige gletscherspalter.

Åndelige gletscherspalter symboliserer de fristelser og faldgruber, som mange af vore unge ulykkeligvis falder i: alkoholen med dens drukgilder, narkotika med dens eksperimenteren og afhængighed, halv- og helpornografiske film og videoer, der ofte fører til seksuel umoralitet. Oppe på kanten af disse truende gletscherspalter står forældre og andre, der, med inderlige bønner, råber om hjælp. Ligesom Cannons far beder de også til, at deres sønner eller døtre vil holde fast i den livline, der bliver rakt ned til dem. Deres kærlighed, og skrifternes belæringer samt løftet om de evige velsignelser, som Frelserens forsoning fører med sig, er livliner, der fører til sikkerhed.

Unge er ikke de eneste, der falder i.

En stavspræsident fortalte mig for nylig, at et anset medlem, der havde siddet i ledende stillinger i kirken, af nogen forretningsforbindelser var blevet lokket til at prøve den kokainblanding, der kaldes „crack". De var alle deprimerede. Deres firma gik ikke godt, og de gav efter for narkotikaens fristelser.

Han spildte 18000 dollars på købe „crack", mistede sit arbejde, hans personlighed undergik en total forandring, og til sidst måtte han indlægges. Men hele tiden søgte hans kone at hjælpe ham. Hun fandt et arbejde, og de begyndte kampen for at få orden på hans liv igen. Hans venner i kirken hjalp ham med at finde et nyt arbejde.

Hans psyke er alvorligt skadet. Han er stadig til en vis grad afhængig af narkotika. Men hans familie håber og beder til, at han vil kunne holde fast i livlinen.

Da Satan blev nedstyrtet til jorden med sine talløse skarer, blev han „al løgnens fader, for at bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne . . . så mange, som ikke vil lytte til min røst" (Moses 4:4).

En af Satans metoder er at distrahere og friste os, så vi slækker opmærksomheden over for de farlige gletscherspalter. Det er i den grad lykkedes for ham, at mange i dag ikke længere betragter synd som synd. Film, fjernsyn og ugeblade har forherliget synd og gjort den til det, de mener, er en acceptabel livsstil: „(utugt), hor, blodskam, . . ., ægteskaber på samlebånd, narkomisbrug, vold og dobbeltspil i enhver tænkelig afskygning, fremstilles ofte som værende (normal) adfærd; og hvor hæderlige mennesker ikke bliver . . . belønnet og onde mennesker ikke bliver straffet", har en skribent fra Los Angeles Times udtalt (se Salt Lake Tribune, 9. aug. 1986, s. 7).

Vi lever helt sikkert i den tid, som Esajas har omtalt, hvor menneskene „kalder ondt for godt og godt for ondt" (Es. 5:20).

Hvis nogen af jer vandrer om på ismasserne nær de åbne spalter, bemærker I så advarselsskiltene: „Fare! Gletcherspalter!"? Omgås ikke det onde letsindigt. Det går galt. Vi beder til, at I ikke vil lægge samme arrogante holdning for dagen, som de, der siger: „Jeg kan godt tåle det" eller: „Alle andre gør det."

En af mine venner var på besøg i en anden stat for at overvære en dimissionsfest og han bemærkede nogle studenter, der tyggede skrå. Han nævnte det for sin nevø, der svarede, at det gjorde alle.

Min vens nevø tyggede ikke skrå, men han troede, at de fleste andre drenge gjorde det. Selv på skoler, hvor der i virkeligheden kun er få elever, der tager stoffer, drikker alkohol eller ryger, tror de fleste af dem, der ikke gør det, at alle deres kammerater gør det.

Men alle andre gør det *ikke*. I gør det ikke! Og I øver indflydelse på jeres venner. Og andre ser på jer. I er med til at sætte standarderne.

Unge mænd, I tilhører et kongeligt broderskab – ikke fordi I er bedre, end alle andre – men fordi Herren har velsignet jer med særlige privilegier og ansvar.

I blev forudordineret til at komme herned i en tid, hvor evangeliets fylde var på jorden. I blev forudordineret til at modtage hans præstedømme. Profeten Joseph Smith har sagt: „Hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, blev ordineret til selve denne opgave i det store råd i himlen, før denne verden blev til" (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 442).

I er Herrens særlige hjælpekilder til at undervise hans andre børn i evangeliet. I adskiller jer fra andre unge, der hverken har jeres forståelse eller jeres ansvar.

I er hans åndelige sønner, som hver har fået en særlig kaldelse. Og vi ved, at han elsker jer. I har modtaget Helligåndens gave. I kan skelne mellem godt og ondt. Og med præstedømmets magt, har I myndighed til at repræsentere jeres himmelske Fader.

Cannon Neslen, den unge mand som faldt ned i en kløft, og hvis historie ældste David B. Haight berettede ved præstedømmemødet.

Brødre, lad nu os, der har fået overdraget det hellige præstedømmes ansvar, „vågne op", som fader Lehi sagde, og „iføre (os) retfærdighedens rustning" (se 2 Nephi 1:23).

For at hjælpe hver enkelt af os med at undgå livets faldgruber og gletscherspalter, har Herren forsynet os med en livline af kostelige sandheder i skrifterne, en livline, der, hvis vi holder fast ved den, vil gøre det muligt for os at undgå både fysiske og åndelige farer.

Visdomsordet blev givet os for at vi kunne få en klar forstand og et sundt legeme, Bjergprædikenen, for at vi kunne være opmærksomme på hinandens behov, og De ti Bud – mejslet i sten af Guds finger – forbyder os at synde. Han erklærede: „Du må ikke . . ."

Jeg beder jer indtrængende om, hver især, at udvikle et personligt forhold til skrifterne.

Præsident Spencer W. Kimball læste Bibelen, da han var 14 år gammel – alle 66 bøger og 1.255 sider. „Hvis jeg kunne gøre det ved petroleumslampens skær", sagde han, „så kan I også gøre det ved elektrisk lys" (*The Teachings of Spencer W. Kimball,* ed. Edward L. Kimball, Bookcraft: Salt Lake City, Utah, 1982, s. 131).

Præsident Kimball var en helt speciel læremester for os alle. Han havde hverken bil eller cykel, men han havde ni køer at malke hver morgen og aften.

Han har sagt: „Jeg tænkte, ‚hvilket tidsspilde at sidde på en trebenet taburet. Måske er der et eller andet, jeg kan gøre, mens jeg malker.'" Han anbragte en kopi af Trosartiklerne på jorden ved siden af sig og læste dem igen og igen, indtil han havde lært dem udenad. Så gentog han De ti Bud igen og igen, indtil han kunne dem udenad. Han lærte vigtige skriftsteder, som han ville få brug for på sin mission, udenad – alt sammen mens han malkede køer. Han havde ingen tid at spilde, han ville noget med sit liv (Se *Teachings of Spencer W. Kimball,* s. 131).

Det ville være vidunderligt om I unge mænd ville bruge jeres tid til at lære Guds veje at kende.

Præsident Ezra Taft Benson har opfordret hver af os til at læse Mormons Bog – den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten. Vi har hørt, at tusinder af unge mænd har taget imod udfordringen og er nu ved at læse Mormons Bog.

Da Moroni forseglede guldpladerne, blev han inspireret til at love fremtidige generationer – og det er os – at på visse betingelser, vil Gud åbenbare sandheden af disse optegnelser gennem den Helligånds kraft, og at – hør godt efter – „gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting" (se Moroni 10:4–5).

Tænk hvilket løfte. Hvis I ønsker det af et oprigtigt hjerte, med tro på Kristus, så kan I forstå alle ting.

Jeffrey Holland, der er præsident for Brigham Young universitetet, tog sin doktorgrad fra et anset universitet i det østlige USA og blev ven med en af de bibliotekarer, der hjalp ham i hans forskningsarbejde.

„Ilene", sagde han en dag, „jeg vil gerne vide, hvor mange bøger vi har her på universitetsbiblioteket, og som gør krav på at være overbragt af en engel." Som I nok kan tænke jer, så bibliotekaren forbløffet på ham og sagde: „Jeg har ikke hørt om nogen bøger, der er blevet overbragt af en engel. Sværd måske, eller vogne, men ikke bøger."

„Vil du alligevel prøve at se efter? Det vil måske kræve noget arbejde, men jeg vil meget gerne vide det."

Bibliotekaren gennemgik så pligtskyldigt bibliotekets ni millioner bøger. Der gik flere dage uden at hun fandt noget, men så en dag sagde hun smilende: „Mr. Holland, jeg har en bog til Dem. Jeg har fundet en bog, som det påstås, er blevet overbragt af en engel," og så viste hun ham en paperback-udgave af Mormons Bog. Broder Holland svarede: „Jeg har hørt, at man kan købe dem for en dollar." „Du godeste," fortsatte hun, „en engels bog for kun en dollar! Man skulle da ellers tro, at engle ville kræve noget mere, men på den anden side," sagde hun, „hvor skulle de bruge pengene?" (Se Pat Holland, President's Welcome Assembly, Brigham Young Universitet, 9. sep. 1986).

Tænk over det – kun én bog er blevet overbragt af en engel, og den belærer os om evig frelse. Og hver af jer kan få sin egen ægte udgave!

Må Herren velsigne hver af jer med jeres livs muligheder. Sæt jeres lid til ham, så I undgår syndens og det ondes gletscherspalter. Hold fast i evangeliets livline. I kan træffe korrekte valg – dem, som i inderst inde ved, vil gavne jer bedst. Vi elsker jer og bærer vidnesbyrd for jer om Kristi evangeliums sandhed. I Jesu Kristi navn, amen. ☐

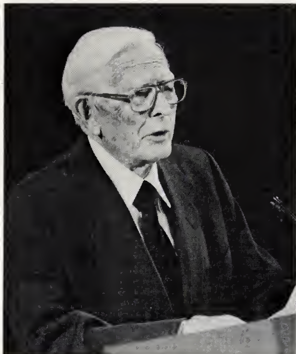

Medlemmer af De tolvs Kvorum: fra venstre: Ældste Boyd K. Packer, ældste Marvin J. Ashton, ældste L. Tom Perry, ældste David B. Haight, ældste James E. Faust, ældste Neal A. Maxwell og ældste Russell M. Nelson.

Kirkens præsidenter

Ældste Joseph Anderson
Emeritusmedlem af De halvfjerds' første Kvorum

„Disse brødre var og er den levende Guds sande profeter."

Jeg føler mig dybt beæret over at få lov til her at bære vidnesbyrd om venskab og samarbejde med kirkens lederskab gennem næsten 60 år.

Størstedelen af mit liv har været viet samarbejdet med den levende Guds profeter. Det var allerede i 1922, at jeg blev sekretær for kirkens præsident, Heber J. Grant, og den stilling bestred jeg til hans død i 1945.

Under hans efterfølger, George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith og Harold B. Lee, tjente jeg som sekretær for Det øverste Præsidentskab; og jeg har siddet som generalautoritet siden 1970 sammen med præsidenterne Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee, Spencer W. Kimball og Ezra Taft Benson. I mellemtiden er disse mænd blevet opretholdt af kirken som profeter, seere og åbenbarere. Når evangeliet har været på jorden, har der altid været profeter, mænd, der bar Guds præstedømme og gennem hvem Herren åbenbarede sin vilje.

Det har været en fantastisk velsignelse at arbejde for profeterne og deres medarbejdere. Jeg tænker på de generalautoriteter, vi har i dag. Jeg kan bære vidnesbyrd for jer, at de sandelig er Herrens mænd. Når vi samles med disse brødre, i kvorummet eller ved andre møder, er Guds ånd i rigt mål til stede, og da især når vi mødes i templet.

Hvad med profeten Joseph Smith? Tror I, at han var profet? Jeg vil gerne vidne for jer, at han muligvis er den største profet, der nogensinde har levet, selvfølgelig med undtagelse af Frelseren. Han skænkede verden en kundskab om den sande og levende Gud. Gennem Joseph Smith indvarslede Herren denne, den mest storslåede uddeling af alle, nemlig tidernes fyldes uddeling. Johannes Døber gengav det aronske præstedømmes nøgler, og Peter, Jakob og Johannes gengav det melkisedekske præstedømmes nøgler. Joseph så Faderen og Sønnen, og ved indvielsen af Kirtland-templet viste Moses, Elias og profeten Elias (Elijah) sig for ham og overdrog ham tidligere uddelingers nøgler. Dette er den sidste uddeling, en tid da vi forbereder vor Herre Jesu Kristi komme i herlighed, hans andet komme. Joseph Smith fik overdraget nøglen til forkyndelsen af livets og frelsens budskab til de levende og de døde.

Følgende er et uddrag af et brev Joseph Smith skrev til Mr. John Wentworth fra Chicago i 1842:

„Ingen vanhellig hånd kan standse dette værks fremgang, forfølgelser kan rase, pøbelbander kan rotte sig sammen, hære kan samle sig, bagvaskelse kan sværte os, men Guds sandhed vil dog gå frem frimodigt, ædelt og uafhængigt, indtil det har gennemtrængt hvert eneste kontinent, været under hvert eneste himmelstrøg, fejet gennem hvert eneste land og lydt i hvert eneste øre, indtil Guds hensigter er nået, og den store Jehova vil sige, at værket er fuldbragt" (*History of the Church*, 4:540).

Profeten Joseph Smiths efterfølgere har alle besiddet de nøgler, jeg har nævnt. Hver af disse generalautoriteter er blevet kaldet af Gud, ved profeti og ved håndspålæggelse af dem, der besidder myndigheden til at prædike evangeliet og forrette dets ordinanser. De adskiller sig fra alle andre mænd på jorden. Gennem deres ordination er de bemyndiget til at gøre ting, som ingen andre mænd på jorden kan gøre.

Ved en bestemt lejlighed sagde præsident Lee, at ligesom et vandløb er renest ved sit udspring i bjergene, således er Guds ord også mindst forvansket, når det flyder fra læberne af de levende profeter, der er sat til at lede Israel i vore dage.

Hvor stor en profet er ikke vor nuværende præsident, Ezra Taft Benson, der, sammen med sine rådgivere, De tolvs Råd, de øvrige

Ældste Joseph Anderson forlader talerstolen efter sin tale ved præstedømmemødet.

generalautoriteter og andre inspirerede ledere, er ledere af Guds værk under inspiration og åbenbaring fra vor Herre Jesus Kristus, som er vor Frelser og Forløser.

Jeg har haft den glæde og velsignelse at have været bekendt med alle kirkens præsidenter.

Mens jeg arbejdede for præsident Grant, var vi tit ude at rejse sammen, ofte flere dage i træk, og når vi rejste med tog til New York og andre steder, sad vi i den samme salonvogn.

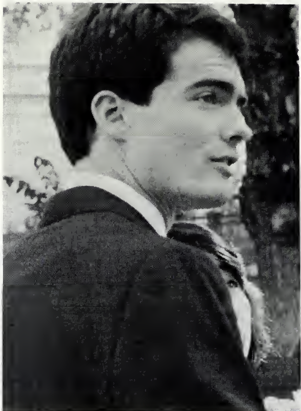
Præsident Grant blev apostel under John Taylor, som var sammen med profeten Joseph i Carthage-fængslet, da denne blev myrdet. Præsident Grant havde kendt Brigham Young, Orson Pratt, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow og andre, der havde siddet som apostle under profeten Josephs ledelse. Præsident Grant genfortalte ved forskellige lejligheder disse store mænds vidnesbyrd om profeten Joseph og de åndelige oplevelser de selv havde haft.

Jeg nød også det privilegium at opbevare optegnelserne fra generalautoriteternes møder i templet, de møder som jeg selv senere tog referat af som sekretær. Ja, jeg har kendt alle disse brødre på en helt speciel måde.

Da Frelseren bad til vor himmelske Fader lige inden sin korsfæstelse, sagde han: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus" (Joh. 17:3).

Disse brødre, som jeg har omtalt, kender Gud og Jesus Kristus, som han har sendt.

Jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at disse brødre, som jeg har omtalt, var og er den levende Guds sande profeter og at de har tjent og stadig tjener under ledelse af Herren, som er kirkens sande overhoved. Dette siger jeg i vor Herre Jesu Kristi navn, amen. □

Mod skal der til

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Lad os have mod til at gå imod den gængse opfattelse, mod til at forsvare vore principper."

Her i aften har de, der bærer præstedømmet, fyldt tabernaklet på Temple Square og den tilstødende Assembly Hall, og de er samlet i kirkebygninger og sale, der varierer i størrelse fra det kolossale Marriott Center på Brigham Young universitetet til den mindste bygning adskillige kilometer herfra. I er alle kommet for at blive opbygget, undervist og inspireret. Et af mit 9 årige barnebarns yndlingsord beskriver klart det ansvar det er, at tale til så stor en skare: *ærefrygtindgydende.*

Jeg har brug for jeres bønner og jeres tro, jeg beder vor himmelske Fader give mig den ædle egenskab, mod, for jeg ved, at *mod skal der til!*

Denne sandhed erfarede jeg på en meget dramatisk måde for små 30 år siden. Jeg sad på det tidspunkt som biskop. Vor stavskonferences hovedmøde blev afholdt i Assembly Hall. Vores stavspræsidentskab skulle reorganiseres. Det aronske præstedømme, heriblandt medlemmer af biskoprådene, stod for konferencens musik. Da vi havde sunget vores første sangnumre, rejste præsident Joseph Fielding Smith, der var gæst ved konferencen, sig og fremlagde navnene på det nye stavspræsidentskab til opretholdelse. Jeg er sikker på, at de andre medlemmer af stavspræsidentskabet var blevet informeret om deres kaldelser, men det var jeg ikke. Efter at have læst mit navn op, bekendtgjorde præsident Smith: „Hvis broder Monson er villig til at tage imod kaldelsen, så vil vi gerne høre fra ham nu."

Da jeg stod på talerstolen og stirrede ud over dette mylder af ansigter, kom jeg i tanker om den sang, vi lige havde sunget. Titlen var „Have Courage, My Boy, to Say No" („Hav mod til at sige nej, min dreng"). Den dag valgte jeg dog temaet: „Hav mod til at sige ja, min dreng."

Vor rejse gennem livet foregår ikke på en motorvej helt uden forhindringer, faldgruber og fælder. Næ, den foregår snarere på en sti, der snor og bugter sig. Vi står konstant over for beslutninger. For at kunne træffe dem viist, er det nødvendigt at have mod, mod til at sige *nej,* mod til at sige *ja.* Vore beslutninger er afgørende for vor skæbne.

Det kræves hele tiden af os, at vi udviser mod. Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være. Krigenes slagmarker er ofte skueplads for modige gerninger. Nogle er nedfældet i bøger eller optaget på film, mens andre er uudsletteligt indprentet i menneskehjerter.

Under den amerikanske borgerkrig blev en officers mod nedskrevet af en ung infanterist, der bar sydstatshærens grå uniform. Han beskriver general J. E. B. Stuarts indflydelse med disse ord: „På et kritisk tidspunkt under slaget, sprang han med sin hest over bastionerne i nærheden af mit kompagni, og da han var nået omtrent ind i midten af brigaden, og mændene højlydt tiljublede ham, pegede han mod fjenden og råbte: ‚Fremad, folkens. Fremad! Bare følg mig!'

Mændene var vilde af begejstring. Fulde af mod og beslutsomhed, strømmede de efter ham over bastionerne som en brusende flod, og målet blev erobret" (Emery M. Thomas, *Bold Dragoon: The Life of J. E. B. Stuart*).

Mange år tidligere, i et fjernt land, udtrykte en anden leder det samme krav: „Følg mig" (Matt. 4:19). Han var ikke hærfører. Tværtimod. Han var Fredsfyrsten, Guds søn. De, der fulgte ham dengang, og de, der følger ham nu, vinder en meget større sejr, hvis konsekvenser er evigtvarende. Men nødvendigheden af at besidde mod er konstant. Der kræves altid mod.

De hellige skrifter beviser denne sandhed. Josef, Jakobs søn, der blev solgt til Ægypten, viste sit mod, da han over for Potifars hustru, som forsøgte at forføre ham, erklærede: „Hvor skulle jeg . . . kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud! (Dog) . . . ville han ikke føje hende" og han gik (1 Mos. 39:9–10).

Der er en far, der har anvendt dette eksempel på mod over for sine børn, ved at erklære: „Hvis I nogensinde opdager, at I er et sted, hvor I ikke burde være, så gå!"

Profeten Daniel udviste et fantastisk mod ved at forsvare de principper, som han vidste var sande og ved at have mod til at bede, skønt man ville slå ham ihjel, hvis han gjorde det (Se Dan. 6).

Mod var også et af Abinadis karaktertræk, således læser vi i Mormons Bog, at han hellere ville sætte livet til, end fornægte sandheden (Se Mosiah 11:20; 17:20).

Hvem kan undgå at føle sig inspireret af Helamans to tusinde unge sønner, der viste nødvendigheden af at have mod til at følge vore forældres belæringer, mod til at være kyske og rene? (Se Alma 56).

Måske er den smukkeste af disse beretninger eksemplet med Moroni, der havde mod til at holde ud til enden i retfærdighed (se Moroni 1–10).

Alle blev styrket af Moses' ord: „Vær frimodige og stærke, frygt ikke og forfærdes ikke . . . thi Herren din Gud vil selv drage med dig; han vil ikke slippe og ikke forlade dig!" (5 Mos. 31:6). Han slap dem ikke. Han vil ikke slippe os. Han forlod dem ikke. Han vil ikke forlade os.

Det var denne forvisning, der indgød Columbus mod – den hemmelige beslutning om igen og igen at skrive i skibets logbog: „I dag sejlede vi videre." Det var dette vidnesbyrd, der fik profeten Joseph til at udbryde: „Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen" (L&P 135:4).

Præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson.

Det er denne sikre overbevisning, der kan lede dig og mig – i vor tid, i vore dage, i vore liv. Selvfølgelig vil vi opleve frygt, udsættes for latterliggørelse og møde modstand. Lad os have mod til at gå imod den gængse opfattelse, mod til at forsvare vore principper. Det er mod og ikke kompromis, der har Guds billigelse. Mod bliver en levende og attraktiv dyd, når den ikke alene tolkes som villigheden til tappert at gå i døden, men også som viljen til at leve anstændigt. En moralsk kujon er en, der er bange for at gøre det, han tror er rigtigt af frygt for hvad andre vil tænke. Husk at alle mennesker til tider er bange, men de, der møder frygten på en værdig måde, har dog mod.

Lad mig dele to eksempler med jer, to former for mod, som jeg selv har oplevet. Det ene stammer fra min tid i militæret, den anden er en missionæroplevelse.

Det var en stor udfordring for mig, da jeg i de sidste måneder af anden verdenskrig blev indrulleret i den amerikanske flåde. Her oplevede jeg mange heltegerninger og så mange eksempler på mod. Et af dem, jeg husker bedst, var det stilfærdige mod, som udvistes af en 18-årig matros – fra et andet trossamfund – der ikke var for stolt til at bede. Af de 250 mænd i kompagniet var han den eneste, der hver aften knælede ned ved siden af sin køje, trods de andres spottende tilråb og ondskabsfulde spøgefuldheder, og med bøjet hoved bad han til Gud. Han vaklede ikke. Han svigtede ikke. Han havde mod.

Missionering har altid krævet mod. En af dem, der levede op til dette krav, var Randall Ellsworth. Mens han tjente som missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Guatemala, overlevede Randall Ellsworth et voldsomt jordskælv, hvor under en bjælke brasede ned i ryggen på ham, så hans ben blev lammede og hans nyrer alvorligt skadede. Han var den eneste amerikaner, der blev såret under jordskælvet, der kostede 18000 mennesker livet.

Efter at have været under lægebehandling, blev han sendt til et stort hospital nær sit hjem i Rockville i Maryland. Mens han lå der, lavede en journalist et interview med ham, som jeg var i stand til at se takket være det mirakel, vi kalder TV. Journalisten spurgte ham: „Kan du gå?"

„Ikke endnu, men det kommer," lød svaret.

„Tror du, du vil kunne fuldende din mission?"

Svaret kom prompte: „Andre tror, at jeg ikke kan, men det vil jeg. Med min kirkes præsident, min familie, mine venner og mine missionærkammerater til at bede for mig, vil jeg komme til at gå igen og jeg vil vende tilbage til Guatemala. Herren ønsker, at jeg skal prædike evangeliet der i 2 år, og det agter jeg at gøre."

Heltemodigt gennemgik han nu en lang periode med terapi. Lidt efter lidt vendte følelsen tilbage til de næsten livløse lemmer. Der fulgte mere terapi, mere mod og flere bønner.

Til sidst kunne Randall Ellsworth gå om bord i den flyver, der skulle føre ham tilbage til den mission, han var kaldet til – tilbage til det folk, han elskede. Tilbage stod skarer af skeptikere og tvivlende, men også hundreder, der var forundrede over Guds kraft, troens mirakel og det modige eksempel.

Da Randall Ellsworth vendte tilbage til Guatemala, var han nødt til at bruge stokke. Hans gang var langsom og sindig. Men så en dag hørte Ældste Ellsworth sin missionspræsident udtale disse næsten utrolige ord. „Et mirakel er overgået dig", sagde missionspræsidenten. „Din tro er blevet belønnet. Hvis du har den fornødne selvsikkerhed, hvis du har en fast tro, hvis du har virkeligt mod, så læg de to stokke på mit bord og gå." Efter en lang pause blev først den ene, så den anden stok lagt på bordet, og missionæren gik. Hans gang var usikker og smertefuld, men han gik, og fik aldrig mere brug for sine stokke.

Her i foråret kom jeg igen til at tænke på Randall Ellsworths mod. Der var gået flere år siden den frygtelige ulykke. Han var nu ægtemand og far. Jeg modtog en trykt bekendtgørelse. Der stod: „Georgetown universitets rektor og bestyrelse annoncerer hermed årsafslutningen for det medicinske fakultet." Randall Ellsworth havde taget sin medicinske embedseksamen. Det havde krævet en stor indsats, meget læsning, megen tro, store ofre og meget mod. Prisen var blevet betalt og sejren vundet.

Brødre, lad os tage aktiv del i – og ikke være tilskuere til – udøvelsen af præstedømmets kraft. Må vi havde mod, når vi står ved livets skilleveje, mod til at kæmpe, mod til at sige *nej*, mod til at sige *ja*, for *mod* skal der til. Det vidner jeg for jer i Jesu Kristi navn, amen. ☐

Den krig, som vi vil vinde

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Det er en krig, „der føres på spørgsmål om kærlighed og respekt, loyalitet og trofasthed, lydighed og hæderlighed. Vi er alle indblandet i den."

Jeg læste forleden i avisen, at krigen mellem Iran og Irak har stået på i 7 år. Ingen vil kunne beregne de frygtelige lidelser, der har været forbundet med denne krig. Titusinder af menneskeliv er gået tabt. Krigens rædsler har resulteret i lemlæstede kroppe og nedbrudte sind. Familier er blevet faderløse. Mange af de unge drenge, der er blevet indkaldt som soldater, er døde, mens de, der endnu er i live, er gennemsyret af et had, der aldrig vil forlade dem. De involverede nationers rigdomme er gået tabt og vil aldrig blive genvundet.

For os, der står fjernt fra begivenhederne, synes det at være et ganske unødvendigt spild af menneskeliv og nationale ressourcer. 7 år er lang tid. „Får det da aldrig ende?" spørger vi.

Men der er en anden krig, som har raset fra før denne jord blev skabt, og som vil fortsætte lang tid endnu. Apostlen Johannes taler om denne strid:

„Og der blev kamp i Himmelen; Mikael og hans engle stred mod dragen, og dragen og dens engle stred mod dem.

Men de kunne ikke stå sig, og der fandtes ikke længere plads for dem i Himmelen.

Så blev den store drage nedstyrtet, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, hele verdens forfører; og han blev nedstyrtet på jorden, og hans engle blev nedstyrtet sammen med ham" (Åb. 12:7–9).

Den krig, bitter og intens som den er, er fortsat uden ophør lige siden.. Det er krigen mellem sandhed og vildfarelse, mellem handlefrihed og tvang, mellem Kristi tilhængere og dem, der har fornægtet ham. Hans fjender har taget en hver tænkelig strategi i anvendelse i denne krig. De har hengivet sig til løgn og bedrag. De har taget penge og rigdom i brug. De har narret menneskene. De har myrdet og hærget og bedrevet alskens vanhellige og urene gerninger for at forpurre Kristi værk.

Det begyndte her på jorden, da Kain dræbte Abel. Det gamle Testamente er fuld af beretninger om denne evige strid.

Den kommer til udtryk i de skændige anklager, der blev slynget mod galilæeren, Kristus, der helbredte de syge og indgød håb i menneskenes hjerter. Han, der prædikede fredens evangelium. Hans fjender, der blev drevet frem af den onde magt, greb ham, torterede ham, naglede ham til korset og spottede ham. Men ved sin guddommelige kraft overvandt han den død, som hans fjender havde påført ham, og gennem sit offer frelste han alle mennesker fra døden.

Denne evige krig fortsatte med forfaldet af det værk, han havde påbegyndt, og i den korruption, der senere besmittede det, da mørke skjulte jorden og dunkelhed folkene (Se Es. 60:2).

Men Guds magt kunne ikke besejres. Kristi lys rørte et menneskehjerte her og der, og mange storslåede ting blev udrettet på trods af undertrykkelse og lidelser.

Der fulgte en genfødslens tidsalder med kampe for frihed – kampe, der kostede blod og ofre. Guds ånd bevægede mennesker til at grundlægge en nation, hvor man kunne værne om trosfrihed, ytringsfrihed og handlefrihed. Så fulgte indvarslingen af tidernes fyldes uddeling med Gud den evige Faders og hans elskede Søn, Jesu Kristi besøg. Denne vidunderlige begivenhed fulgtes af englebesøg, hvor forgangne tiders nøgler og præstedømme blev gengivet.

Men krigen var ikke forbi. Den blev fornyet og omdirigeret. Der var foragt. Der var forfølgelse. Der var uddrivninger fra det ene sted til det andet. Der var mordet på Guds unge profet og hans elskede bror.

Vort folk flygtede fra deres hjem, deres rare hjem, deres gårde, deres marker, deres forretninger, deres smukke tempel, som det havde kostet vældige ofre at opføre. De kom til disse dale, tusinder af dem døde undervejs. De kom, som præsident Brigham Young sagde, for at grundlægge et sted, hvor „Djævelen ikke kan komme og jage os ud."

Men han er aldrig holdt op med prøve. For 90 år siden, ved oktoberkonferencen i 1896, stod præsident Wilford Woodruff, der på det tidspunkt var en gammel mand, lige her i tabernaklet, hvor jeg nu står, og sagde:

„Der findes to kræfter her på jorden og midt iblandt dens indbyggere – Guds kraft og Djævelens kraft. Vor historie rummer mange sære oplevelser. Hver gang Gud har et udvalgt folk på jorden, uanset i hvilken tidsalder, så har Lucifer, Morgenrødens søn, og de millioner af faldne ånder, der blev nedstyrtet fra himlen, ført krig imod Gud, imod Kristus, imod Guds værk og imod Guds folk. Og de forsømmer ikke at gøre det i vor tid og i vor generation. Når Herren udfører sit værk, arbejder disse kræfter på at omstyrte det." (*Deseret Evening News*, 17. okt. 1886).

Præsident Woodruff vidste, hvad han talte om. Han havde fornylig gennemlevet de svære og farefulde dage, da nationens regering havde vendt sig mod vort folk, fast besluttet på at knuse dem. Bygningerne her på Temple Square, altså tabernaklet, som vi sidder i nu, og templet, der endnu var under opførelse, var konfiskeret af regeringen. Flere borgere blev berøvet stemmeretten. Men de holdt trofast ud. De fortsatte. De satte deres lid til Den Almægtige, og han åbenbarede dem den sti, de skulle følge. I tro godtog de den åbenbaring og fulgte den lydigt.

Men krigen var ikke forbi. Den stilnede lidt af, og det er vi taknemlige for. Men ikke desto mindre har sandhedens fjende fortsat sin kamp.

På trods af den styrke kirken har i dag, synes det som om vi altid er under angreb fra en eller anden side. Men vi holder ud. Vi skal holde ud. Vi er gået fremad, og vi vil fortsat gå fremad. Til tider drejer det sig om alvorlige stridsspørgsmål. Til andre tider er det blot små lokale skærmydsler. Men de er alle en del af et mønster.

Om få dage skal vi indvie det smukke tempel i Denver. Da det blev bekendtgjort at vi ville opføre et tempel i den by og vi havde valgt en grund at bygge det på, rejste modstanden sig imod os. Vi opgav den grund og prøvede med en anden. Atter kom der noget på tværs. Men vi var fast besluttet på at fortsætte og vi satte vor lid til, at Herren ville lede os, så hans planer kunne blive udført. To andre mulige grunde blev valgt. På det tidspunkt var både præsident Kimball og præsident Romney syge, så ansvaret hvilede tungt på mig. Jeg spurgte præsident Benson, der dengang var præsident for De tolvs Råd, om han kunne rejse med til Denver, og sammen med ældste Russell Taylor så vi på grundene. Jeg bærer vidnesbyrd for jer, at Ånden inspirerede os til at vælge den grund, hvor den smukke, nye bygning nu ligger. Senere denne måned vil det blive indviet som et Guds hus.

Vi kunne selvfølgelig vente at al retfærdigheds fjende ville forsøge at hindre dets opførelse og det arbejde, der skal udføres i det. Det gjorde han også i sin tid i Kirtland, da fjender truede med at vælte murene, som var ved at blive opført. Han gjorde det også i Far West, da fjender jog vort folk ud af staten Missouri. Sådan var det også i Nauvoo, hvor templet knap var færdigt, før vi blev jaget ud.

Sådan var det også her på Temple Square da den ene trussel efter den anden opstod i løbet af de 40 år tempelbyggeriet varede. Jeg kunne berette om problemer fra andre steder, hvor der i dag ligger eller snart vil ligge smukke templer.

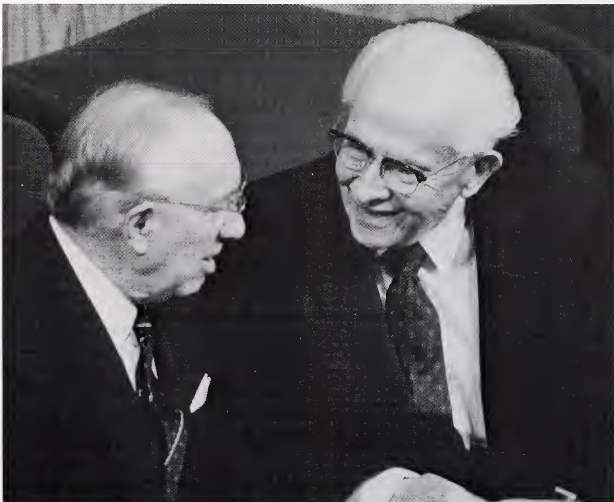
Modstanden opstår ikke kun ved tempelbyggeri. Den har kunne mærkes i de utrættelige forsøg, som mange, både indenfor og udenfor kirken, har gjort på at nedbryde troen, at forklejne, at nedværdige, at bære falsk vidnesbyrd, at friste og lokke vort folk til at følge skikke, der er i uoverensstemmelse med dette Guds værks lære og standarder.

Brødre, krigen fortsætter. Den er som den hele tiden har været. Den er måske ikke så voldsom, og det er jeg taknemlig for. Men principperne er de samme. De, der falder, er os lige så dyrebare, som dem, der faldt i forgangne tider. Det er en vedvarende kamp. Vi, der bærer præstedømmet, er en del af Herrens hær. En uorganiseret hær vil aldrig kunne sejre. Det er af største betydning at vi slutter os sammen, at vi rykker frem som en enhed. Vi kan ikke have splid imellem os, og så regne med at vinde. Vi kan ikke have illoyalitet og så forvente enhed. Vi kan ikke være urene, og vente at modtage hjælp fra Den Almægtige.

I drenge, der er til stede, I diakoner, lærere og præster er alle en del af dette her. Herren har pålagt jer som præstedømmebærere at prædike evangeliet, at belære om sandheden, at opmuntre de svage til at være stærke, at „indbyde alle til at komme til Kristus" (L&P 20:59).

I kan ikke tillade jer at tage del i de ting, som vil svække jeres sind og jeres legemer. Det vil sige ting som kokain, „crack", alkohol og tobak. I kan ikke hengive jer til umoralske aktiviteter. I kan ikke gøre disse ting og alligevel være tapre stridsmænd for Herrens sag i denne store, evigtvarende kamp om de sjæle, der er vor himmelske Faders børn.

I mænd, der bærer det melkisedekske præstedømme, kan ikke være utro mod jeres hustruer, jeres familier eller jeres præste-

Præsident Ezra Taft Benson og førsterådgiveren, præsident Gordon B. Hinckley.

dømmepligter, hvis I tappert skal hjælpe Herrens værk fremad i denne store kamp for sandhed og frelse. I kan ikke være uærlige og skruppelløse i jeres forretningsanliggender uden at tilsmudse jeres rustning.

Ved vore møder synger vi ofte en gammel salme:

Hvem er for Herrens sag?
Nu vil det vise sig;
vi spørger uden frygt:
Hvem er for Herrens sag?
Vor kamp er ej en leg,
Thi fjenden er på vagt,
hans hær står kampberedt,
hvem er for Herrens sag?
(*Sange*, nr. 144).

Forleden modtog jeg et brev fra en bekendt i det østlige USA. Han fortalte om en samtale, han havde haft med et andet medlem af kirken. Han havde spurgt dette medlem, om han følte sig nært knyttet til sin himmelske Fader. Den anden svarede, at det gjorde han ikke. Hvorfor dog ikke? Og han svarede: „Oprigtig talt, fordi jeg ikke har lyst til det." Og så fortsatte han: „Hvis jeg var nært knyttet til vor himmelske Fader, ville han sikkert forvente, at jeg forpligtede mig mere, og det er jeg ikke parat til."

Tænk engang – en mand, der har påtaget sig Herrens navn ved dåb, en mand, som fornyer sine pagter med Herren ved nadvermøderne, en mand, som har modtaget Guds præstedømme, og dog siger han, at hvis han stod sin himmelske Fader nær, ville denne forvente at han forpligtede sig mere og det var han ikke parat til.

Dette værk kræver forpligtelse. Det kræver hengivenhed. Vi er involveret i en evig strid, der gælder Guds sønners og døtres sjæle. Vi taber ikke. Vi vinder. Vi vil blive ved med at vinde, hvis vi vil være trofaste og oprigtige. Vi *kan* gøre det. Vi *skal* gøre det. Vi *vil* gøre det. Herren har ikke bedt om noget, som vi ikke kan udføre, hvis vi har tro.

Jeg kommer til at tænke på israelitterne, da de flygtede fra Ægypten. De slog lejr ved Det røde Hav. Da de så sig tilbage, opdagede de at Farao og hans hære rykkede frem for at knuse dem. De blev grebet af frygt. Således klemt inde mellem de fremrykkende hære og havet, skreg de af rædsel.

„Men Moses svarede folket: ‚Frygt ikke! Hold blot stand, så skal I se Herrens frelse, som han i dag vil hjælpe eder til, thi som I ser ægypterne i dag, skal I aldrig i evighed se dem mere.

Herren skal stride for eder, men I skal tie!'

Da sagde Herren til Moses: ‚... Sig til israelitterne, at de skal bryde op!'" (2 Mos. 14:13–15).

Havet delte sig og israelitterne gik frelste igennem. Ægypterne derimod gik deres undergang i møde.

Skal vi da ikke også gå fremad i tro? Han, som er vor evige leder, vor Herre Jesus Kristus, har givet os en udfordring med åbenbaringens ord. Han har sagt:

„Glæd jer derfor i jeres hjerte, omgjord jeres lænder og tag min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag ...

Så stå da omgjordede om jeres lænd med sandhed og iført retfærdighedens panser, fødderne ombundet med forberedelsen af fredens evangelium, som jeg har sendt mine engle for at overbringe jer.

Grib troens skjold, med hvilket I vil kunne slukke alle den ondes gloende pile.

Og tag imod frelsens hjelm og Åndens sværd ... og vær trofaste, til jeg kommer, så skal I blive optaget, og der, hvor jeg er, skal I også være" (L&P 27:15–18).

Krigen raser videre. Den føres over hele verden, det er kampen mellem frihed og tvang. Den føres af en hær af missionærer på stridspunkterne sandhed og vildfarelse. Den føres i vore egne liv, dag ud og dag ind, i vore hjem, på vore arbejdspladser, på vore skoler, den føres på spørgsmål om kærlighed og respekt, loyalitet og trofasthed, lydighed og hæderlighed. Vi er alle indblandet – både mænd og drenge, hver eneste en af os. Vi vinder, og fremtiden har aldrig set lysere ud.

Må Gud velsigne os, mine elskede brødre i præstedømmet, i det arbejde, som ligger foran os. Må vi være trofaste. Må vi være tapre. Må vi have mod til at leve op til den tillid, som Gud har vist hver eneste af os. Må vi være frygtløse. „Thi (for nu at citere Paulus' ord til Timoteus) Gud har ikke givet os fejheds ånd, men kraft og kærligheds og besindigheds ånd.

Skam dig derfor ikke ved at vidne om vor Herre" (2 Tim. 1:7–8).

I Jesu Kristi navn, amen. □

Mesterens guddommelige karaktertræk

Præsident Ezra Taft Benson

„Hvis vi virkelig får del i den guddommelige natur, vil vi blive som ham."

Kære brødre, når jeg ser ud over denne store forsamling af præstedømmebærere og tænker på de andre forsamlinger over hele kloden, så fyldes jeg af en dyb taknemlighed og glæde for de velsignelser, som vor himmelske Fader har skænket os.

Det privilegium at bære præstedømmet, som er retten til at handle i Guds navn, er en stor velsignelse og ære, og det medfører store pligter og ansvar. Når jeg tænker over, hvilken slags mænd og drenge, vi burde være som præstedømmebærere, kan jeg ikke lade være at tænke på Frelserens spørgsmål til de nephitiske tolv, da han spurgte:

„Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er" (3 Nephi 27:27).

At være som Frelseren – hvilken udfordring til enhver. Han er medlem af guddommen. Han er Frelseren og Forsoneren. Han var på enhver måde fuldkommen. Der var ikke det mindste at udsætte på ham. Er det vort ansvar, som præstedømmebærere at være som han er? Svaret er ja. Ikke alene *kan* vi, vi er forpligtet til det, det er vort ansvar. Han ville ikke give os den befaling, hvis han ikke ønskede vi skulle adlyde den.

Apostlen Peter talte om den proces, hvorved et menneske kan „få del i den guddommelige natur" (2 Peter 1:4). Det er meget vigtigt, for hvis vi virkelig får del i den gudommelige natur, vil vi blive som han er. Lad os undersøge, hvad Peter lærer os om denne proces. Dette er hvad han sagde:

„Sæt derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt,

i indsigten afholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden gudsfrygt,

i gudsfrygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle" (2 Peter 1:5–7).

Disse dyder som Peter opridser er dele af den guddommelige natur, eller Frelserens karaktertræk. Det er disse dyder, vi må stræbe efter at opnå, hvis vi skal blive mere som ham. Lad os derfor tale om et par af disse vigtige træk.

Det første karaktertræk på hvilket alle de andre hæftes er *tro*. Tro er den grundvold på hvilken den guddommelige karakter bygges. Det er forudsætningen for alle de andre dyder.

Når jeg tænker på, hvordan vi viser tro, kan jeg ikke lade være at tænke på min egen far. Jeg husker levende, hvordan missionærånden kom ind i mit liv. Jeg var omkring 13 år gammel, da min far blev kaldet til at drage på mission. Det var netop mens en epidemi hærgede vor lille by Whitney i Idaho. Forældre blev opfordret til at deltage i nadvermøderne, men børnene skulle blive hjemme for ikke at blive smittet med sygdommen.

Far og mor kørte til nadvermøde i en enspændervogn. Efter mødet lukkede købmanden sin butik op netop længe nok til, at alle gårdejerne kunne få deres post, for butikken fungerede også som posthus. Man købte ikke noget, men på den måde slap gårdejerne for at skulle ind efter post om mandagen. Der var ingen postombæring i landdistrikterne dengang.

Mens far styrede vognen, åbnede mor brevene, og, til deres forbavselse, var der et brev fra Box B i Salt Lake City – et kald til at drage på mission. Der var ingen, der spurgte om man var parat, havde lyst eller mulighed for det. Det var biskoppens opgave at vide det, og biskoppen var min farfar George T. Benson.

Da far og mor kørte ind på gårdspladsen hulkede de begge – det var noget vi aldrig havde set før. Vi samledes omkring vognen – vi var syv børn dengang – og spurgte dem, hvad der var i vejen.

„Der er ikke noget i vejen," svarede de.

„Hvorfor græder I så?" spurgte vi.

„Kom med ind i stuen, så skal vi fortælle jer det hele."

Vi stimlede sammen om den gamle sofa inde i stuen, og far fortalte os om sit missionskald. Og så sagde mor: „Vi er stolte over, at man har fundet far værdig til at drage på mission. Vi græder lidt, fordi det betyder at vi skal undvære hinanden i 2 år. I ved godt, at far og jeg ikke har været væk fra i hinanden i mere end højst to døgn – det var dengang far måtte op i bjergene efter bjælker og brænde."

Og så drog far på mission. Selv om jeg dengang ikke fuldstændig begreb dybden af hans offervillighed, så forstår jeg nu bedre, at hans villighed til at tage imod kaldet, var bevis på hans store tro. Enhver bærer af præstedømmet, hvad enten han er ung eller gammel, burde stræbe efter at udvikle en sådan tro.

Peter siger så, at vi i troen skal udvise *dyd*. En præstedømmebærer er *dydig*. Dydig opførsel vil sige, at hans tanker og handlinger er rene. Han vil ikke nære begær i sit hjerte, for at gøre det, er at „fornægte troen" og ikke have Ånden (L&P 42:23) – og intet er vigtigere i dette arbejde, end at have Ånden. Det har I hørt mig sige mange gange.

Han vil ikke bedrive hor „eller gøre noget sådant" (L&P 59:6). Det vil sige, utugt, homoseksualitet, selvbesmittelse, seksuelle overgreb mod børn eller andre seksuelle perversioner. Det vil sige, at en ung mand må ære unge kvinder og behandle dem med respekt. Han ville aldrig drømme om at gøre noget, der ville berøve dem det, som for nu at bruge Moronis ord, er „dem kærest og dyrebarere end alt andet, nemlig kyskhed og dyd" (Moroni 9:9).

Dyd er beslægtet med hellighed, det er et guddommelig karaktertræk. En præstedømmebærer skulle stræbe efter det, der er dydigt og dejligt og ikke det, der er nedværdigende og sjofelt. Dyd vil altid pryde hans tanker (se L&P 121:45). Hvordan kan nogen hengive sig til pornografiens onder, gudsbespottelse og vulgaritet, og dog betragte sig selv som fuldstændig dydig?

Når en præstedømmebærer forlader dydens smalle sti, i tale eller handling, så mister han Ånden og kommer under Satans magt. Han får så løn af den, som han har valgt at tjene. Som følge heraf er kirken nødt til i ny og næ at indkalde til kirkedomstole, for vi kan ikke tolerere eller undskylde vedvarende ukyskhed. Alle præstedømmebæ-

rere må være moralsk rene for værdigt at kunne bære Kristi myndighed.

Det næste skridt Peter nævner i denne udviklingsproces, er *kundskaben*. Herren har sagt os, at „det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed" (L&P 131:6). Et andet sted har Gud befalet: „Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro" (L&P 88:118). Enhver præstedømmebærer burde gøre søgen efter kundskab til en livsgerning. Selv om studiet af enhver sandhed er værdifuldt, så er de frelsende sandheder de vigtigste, som et menneske kan studere. Herrens spørgsmål: „Thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl?" (Matt. 16:26) kan lige så vel bruges om tilegnelsen af verdslig lærdom, som tilegnelsen af verdsligt gods. Herren kunne også have spurgt: „Thi hvad gavner det et menneske, om han tilegner sig alverdens kundskab, men ikke får kundskab om hvordan han skal blive frelst?"

Vor timelige kundskab bør opvejes af åndelig kundskab. I unge mænd burde være lige så ivrige efter at melde jer til seminar og studere skrifterne, som I er efter at læse til eksamen. Unge mennesker, der studerer ved universitet eller andre højere læreanstalter, burde gøre brug af muligheden for at deltage i institut eller, hvis I går på en af kirkens skoler, tage mindst en klasse i religion hvert semester. Ved at forene vor åndelige uddannelse med vort timelige studium, kan vi bedre fokusere på det, der har størst betydning her i livet. Selv om jeg her taler til jer præstedømmebærere, så gælder den samme opfordring kvinderne i kirken, såvel som mændene.

Præsident J. Reuben Clark jun. talte om denne balance med følgende ord: „Der findes åndelig kundskab såvel som verdslig kundskab, og den ene er ikke fuldstændig uden den anden; dog, ville jeg personligt, hvis jeg kun kunne få den ene slags kundskab, vælge den åndelige, for i evighederne herefter vil jeg have mulighed for at erhverve mig den anden, og uden åndelig kundskab her, ville jeg være frygteligt hæmmet i det tilkommende" (Conference Report, april 1934, s. 94).

Præsident Spencer W. Kimball sagde det på følgende måde: „Ungdom, elskede ungdom, forstår I, hvorfor den åndelige kundskab må komme i første række? Hvorfor vi må bede i tro og gøre vore liv fuldkomne som Frelserens? Forstår I, at den åndelige viden kan suppleres med timelig viden i dette liv og i evighederne, men at timelig viden uden grundlag i det åndelige blot er som flygtige skygger?

Lad jer ikke narre. Man behøver ikke vælge det ene fremfor det andet, kun hvad gælder rækkefølgen, for det er muligt at tilegne sig begge samtidig; men kan I nu se, at seminar burde komme før folkeskolens fag; institut før gymnasiets lektier; studiet af skrifterne før studiet af menneskeskabte tekster; at aktivitet i kirken er vigtigere end klubber og foreninger; at det at betale tiende er vigtigere, end at betale skolepenge?

Forstår I nu at tempelordinanserne er af større betydning end en doktorgrad eller enhver anden akademisk grad?" („Beloved Youth, Study and Learn" fra *Life's Directions: A Series of Fireside Addresses*, Salt Lake City, Deseret Book Co., 1962, s. 190).

Når vor formelle uddannelse er færdig, burde vi gøre studiet af skrifterne til en livsgerning. Det som jeg sagde til præstedømmelederne sidste april, gælder enhver præstedømmebærer:

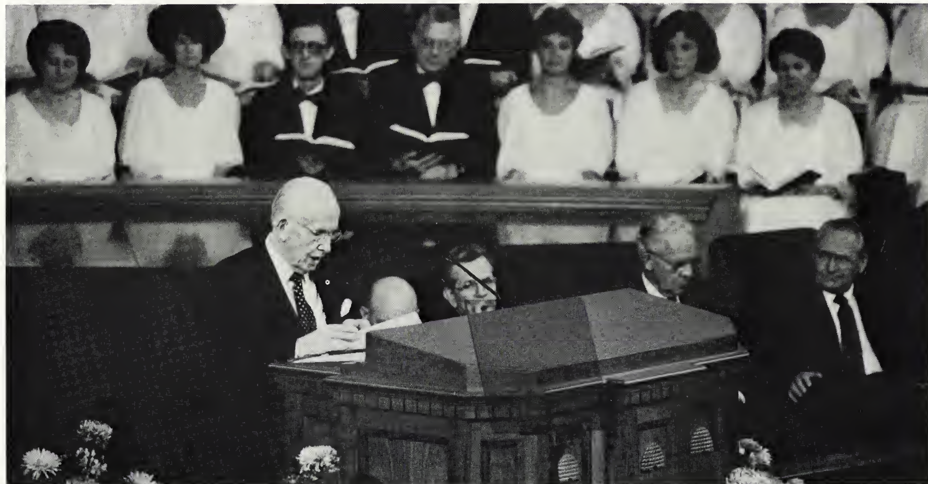
„Jeg vil tilføje min røst til det, som disse vise og inspirerede brødre har sagt, og fortælle jer, at en af de vigtigste ting I kan gøre som præstedømmeledere er at fordybe jer i skrifterne. Ransag dem flittigt. Mæt jer med Kristi ord. Sæt jer ind i lærdommene. Bliv bekendt med de principper, som de rummer . . . Få andre præstationer . . . vil give større bonus for jeres kaldelse . . . Få andre ting (vil resultere i) større inspiration . . .

I må . . . forstå, at studium og ransagning af skrifterne ikke er en byrde som Herren har lagt (på os), men en fantastisk velsignelse og mulighed" (*Ensign*, maj 1986, s. 81).

Et andet træk, som Peter peger på i den guddommelige natur er *afholdenhed*. En præstedømmebærer må være mådeholden. Det vil sige, at han tøjler sine følelser og verbale udbrud. Han viser mådeholdenhed i alt og tillader sig ikke at gå til overdrivelser. Han har, med andre ord, selvkontrol. Han er herre over sine følelser, ikke omvendt.

En præstedømmebærer, der bander ad sin hustru, overfuser hende verbalt eller fysisk, eller gør det samme mod et af sine børn, gør sig skyldig i en frygtelig synd. „Kan I blive vrede uden at synde?" spurgte apostlen Paulus (JSO Ef. 4:26).

(Forts. s. 43)

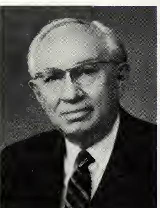
Præsident Ezra Taft Benson leder et konferencemøde.

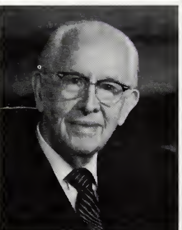

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Generalautoriteter oktober 1986

Det øverste præsidentskab

Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver

Ezra Taft Benson
Præsident

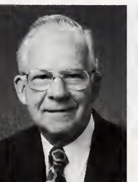

Thomas S. Monson
Andenrådgiver

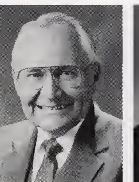
De tolvs Råd

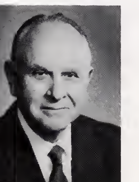

Marion G. Romney

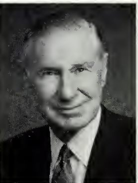

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

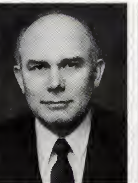

L. Tom Perry

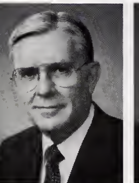

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

De halvfjerds' Præsidium

Dean L. Larsen

Richard G. Scott

Marion D. Hanks

Wm. Grant Bangerter

Jack H. Goaslind

Robert L. Backman

Hugh W. Pinnock

De halvfjerds' første Kvorum

A. Theodore Tuttle

Franklin D. Richards

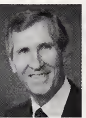

Theodore M. Burton

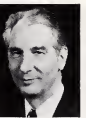

Paul H. Dunn

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pinegar

J. Thomas Fyans

Adney Y. Komatsu

Gene R. Cook

Charles Didier

William R. Bradford

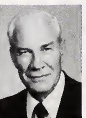

George P. Lee

Carlos E. Asay

John H. Groberg

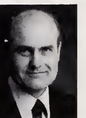

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

James M. Paramore

F. Enzio Busche

Yoshihiko Kikuchi

Ronald E. Poelman

Derek A. Cuthbert

Rex C. Reeve

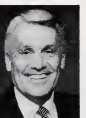

F. Burton Howard

Ted E. Brewerton

Angel Abrea

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Harbertson

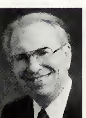

Devere Harris

Spencer H. Osborn

Philip T. Sonntag

John Sonnenberg

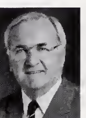

F. Arthur Kay

Keith W. Wilcox

Victor L. Brown

H. Burke Peterson

J. Richard Clarke

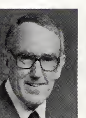

Hans B. Ringger

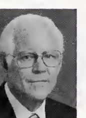

Waldo P. Call

Helio R. Camargo

H. Verlan Andersen

George I. Cannon

Francis M. Gibbons

Gardner H. Russell

Det præsiderende Biskopråd

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Robert D. Hales
Præsiderende
biskop

Glenn L. Pace
Andenrådgiver

Emeritus generalautoriteter

Patriark

Eldred G. Smith

Medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum

Sterling W. Sill

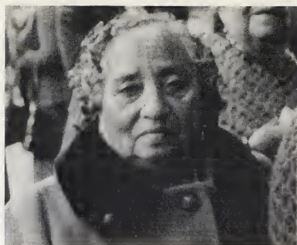

Henry D. Taylor

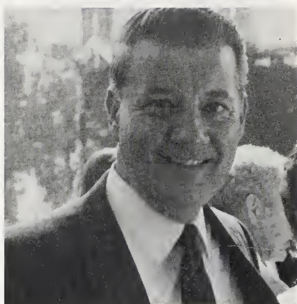

Bernard P. Brockbank

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

(Forts. fra s. 38)

Hvis et menneske ikke kan styre sit temperament, så må man det skam erkende, at det ikke har kontrol over sine tanker. Og dermed bliver det offer for sine egne lyster og følelser, som vil drive det til at begå gerninger, der er ganske upassende for civiliserede mennesker, for slet ikke at tale om præstedømmebærere.

Præsident David O. McKay har engang sagt: „Et menneske, der ikke kan styre sit temperament, vil øjensynligt heller ikke kunne styre sine lyster, og lige meget, hvor religiøs han påstår at være, da vil han dagligt nærme sig det dyriske stade" (*Improvement Era*, juni 1958, s. 407).

Til vor afholdenhed skal vi tilføje *udholdenhed*. En præstedømmebærer skal være udholdende. Udenholdenhed er en anden form for selvkontrol. Det er evnen til at udskyde fornøjelser og tøjle sine lyster. I omgangen med sine kære vil den udholdende mand ikke udvise en hidsig adfærd som han senere vil fortryde. Udholdenhed er at bevare fatningen i stress-situationer. En udholdende mand har forståelse for andres fejl.

En udholdende mand venter på Herren. Nu og da læser eller hører vi om folk, der søger en velsignelse fra Herren, men bliver utålmodige, når den ikke straks kommer. En del af den guddommelige natur er at have så megen tillid til Herren, at man kan være „stille og vid(e), (han) er Gud" (L&P 101:16).

En præstedømmebærer, som er udholdende, vil være tolerant over for sine kæres fejl og ufuldkommenheder. Fordi han elsker dem, vil han ikke finde fejl eller kritisere eller bebrejde.

Et andet karaktertræk som Peter nævner er *kærlighed*. En præstedømmebærer er *kærlig*. Den, der er kærlig, er medfølende og mild over for andre. Han er betænksom over for andres følelser og er høflig. Han er en hjælpsom natur. Kærlighed tilgiver andres fejl og svagheder. Kærlighed strækker sig til alle – til gamle og unge, til dyr, til de fattige såvel som de rige.

Disse er den guddommelige naturs sande karaktertræk. Forstår I nu, hvordan vi kan blive mere som Kristus, hvis vi er mere dydige, mere kærlige, mere udholdende, og har mere kontrol over vore følelser?

Apostlen Paulus brugte nogle levende udtryk for at illustrere, at et medlem af kirken må adskille sig fra verden. Han opfordrede os til at „iføre os Kristus" (Gal. 3:27), „aflægge det gamle menneske" og „iføre (os) det nye menneske" (Ef. 4:22, 24).

Det sidste træk i den guddommelige natur er *kærligheden til alle*. Hvis vi virkelig vil stræbe efter at blive mere som vor Frelser og Mester, så må det at lære at elske som han elskede, være vort største mål. Mormon kaldte kærlighed „det største af alt" (Moroni 7:46).

Man taler meget om kærlighed i verden i dag, og mange søger efter den. Men Kristi rene kærlighed adskiller sig væsentligt fra det verden forstår ved kærlighed. Ren kærlighed søger ikke selvisk tilfredsstillelse. Kristi rene kærlighed søger kun andres evige udvikling og glæde.

Når jeg tænker på ren kærlighed, så tænker jeg igen på min far og den dag, da han blev kaldet på mission. Jeg formoder, at nogen ude i verden ville sige, at det at han tog imod kaldet, var bevis på at han egentlig ikke elskede sin familie. At overlade 7 børn og en gravid kone til sig selv i 2 år, kunne det være kærlighed?

Men min far havde et større syn på kærlighed. Han vidste, „at alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud" (Rom. 8:28). Han vidste, at det bedste han kunne gøre for sin familie, var at adlyde Gud.

Selv om vi savnede ham meget i de to år, og selv om hans fravær bragte os mange udfordringer, så var hans accept af kaldet en kærlighedsgerning. Far drog på mission og efterlod mor derhjemme med syv børn. (Det ottende barn blev født fire måneder efter han ankom i missionsmarken). Men missionærånden kom ind i vores familie og har aldrig siden forladt den. Det kom til at koste ofre. Far måtte sælge nogle af vore marker for at kunne finansiere sin mission. Han måtte lade et ægtepar flytte ind i en del af vort hus, for at de kunne tage sig af grøntsagsmarkerne, og han lod sine sønner og sin hustru overtage ansvaret for kornmarkerne, græsgangene og den lille besætning af malkekøer.

Fars breve var en velsignelse for vor familie. Vi børn mente, at de kom fra den anden side af kloden, men i virkeligheden kom de kun fra Springfield og Chicago i Illinois, og Cedar Rapids og Marshalltown i Iowa. Ja, som resultat af fars mission kom der en missionærånd ind i familien, som aldrig siden har forladt den.

Senere voksede familien til at omfatte 11 børn, 7 sønner og 4 døtre. Alle 7 sønner tog på mission, nogen af dem sågar på 2 eller 3 missioner. Senere drog to døtre og deres mænd på fuldtidsmission. De to andre søstre, der begge er enker – den ene mor til 8 børn og den anden mor til 10 børn – tjente som missionærkammerater i Birmingham i England.

Det er en arv, der fortsat velsigner familien Benson i tredje og fjerde generation. Var dette ikke i sandhed en kærlighedsgave?

Det var det Frelseren mente, da han talte om, hvilken slags mænd, vi burde være. Udstråler hans eget liv ikke fuldkommen flid, fuldkommen tro, fuldkommen dyd? Hvis vi ønsker at blive som ham, må vi få del i den guddommelige natur.

Frelseren erklærede, at evigt liv er at kende den eneste sande Gud og hans søn Jesus Kristus (se Joh. 17:3). Hvis det er sandt, og jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at det *er* sandt, så må vi spørge os selv, hvordan vi kan lære Gud at kende. Denne proces med at tilføje det ene guddommelige karaktertræk til det andet, bliver selve nøglen til at opnå den kundskab, der fører til evigt liv. Læg mærke til Peters løfte, som følger umiddelbart efter den udvikling, han beskriver:

„Thi når dette findes hos jer *og stadig tager til*, så tillader det jer ikke at være uvirksomme eller ufrugtbare i erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus" (2 Pet. 1:8, fremhævelse tilføjet).

„O, mine elskede brødre, jeg beder til, at disse af Frelserens kvaliteter og karaktertræk må tage til i os, så vi, når han på Dommens dag spørger os: Hvilken slags mænd er I?", at vi da kan løfte hovedet i taknemlighed og glæde og svare: „Sandelig, som du er." Dette er min ydmyge bøn for hver eneste præstedømmebærer i Jesu Kristi navn, amen.

Brødre, nu vil jeg gerne læse en udtalelse op for jer, som for nylig blev godkendt af Det øverste Præsidentskab og De tolvs Kvorum:

„I overensstemmelse med de behov som er en følge af kirkens vækst over hele verden, har Det øverste Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd under bøn overvejet den rolle som halvfjerdsernes kvorum spiller i kirkens stave og har besluttet at gøre følgende:

1. Halvfjerdsernes kvorummer skal opløses i kirkens stave, og de brødre, der tjener som halvfjerdsere i disse kvorummer, vil blive bedt om at vende tilbage til deres respektive wards ældstekvorummer. Stavspræsidenter kan, på en passende måde, beslutte, hvem blandt disse brødre, der burde ordineres til højpræster.

Denne ændring berører ikke De halvfjerds' første Kvorum, hvis medlemmer alle er generalautoriteter.

2. Der bør i stavsmissionerne lægges særlig vægt på samarbejdet med fuldtidsmissionærerne i det opsøgende arbejde, i venskabsformidling og indførelse i fællesskabet, og sørge for at skabe medlemsaktivitet i alle missionæraktiviteter. En ældste eller højpræst, der er begejstret for missionærarbejdet, kaldes som stavens missionspræsident og hans rådgivere kaldes blandt ældster eller højpræster.

Yderligere instruktioner med hensyn til denne bekendtgørelse vil blive givet de lokale præstedømmeledere i et brev fra Det øverste Præsidentskab.

Vi vil på dette tidspunkt takke alle dem, der har tjent, både før og nu, som medlemmer af stavenes kvorummer for halvfjerdser og som så flittigt har givet af deres tid, talenter og midler i arbejdet med at udbrede Jesu Kristi evangelium." ☐

Mødet søndag formiddag
den 4. oktober 1986

Faderen, Sønnen og Helligånden.

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

„De er forenet som én i gennemførelsen af den storslåede og guddommelige plan for frelse og ophøjelse for Guds børn"

Mine brødre og søstre. Jeg har udvalgt en tekst til denne morgen, som er jer alle bekendt. Det er vores første trosartikel. Den er det centrale punkt, hvorom vores religion drejer sig. Det har stor betydning, at Joseph Smith i fremsættelsen af de grundlæggende punkter i vores lærdom sætter dette punkt først.

„Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden."

Denne erklærings forrang er i overensstemmelse med en anden af profetens udtalelser. Han sagde:

„Det er evangeliets første princip med vished at kende Guds karakter" (*History of the Church*, 6:305).

Disse meget vigtige og ærefrygtindgydende erklæringer er i harmoni med Herrens ord i hans store forbøn:

„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus" (Joh. 17:3).

Jeg fik en traktat i hånden for nylig. Den var skrevet af en kritisk fjende af kirken, som ønsker at undergrave troen hos de svage og uvidende. Den gentager fejlagtige antagelser, som er blevet efterabet i mere end hundred år. Den foregiver at fremsætte det, som du og jeg tror på som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Uden at ville diskutere med nogle af vore venner fra andre trosretninger, hvoraf jeg kender mange og som jeg nærer den højeste respekt for, så vil jeg dog benytte denne lejlighed til at fremsætte min stilling til det allervigtigste teologiske emne af alle.

Jeg tror uden nogen tvivl eller reservation på Gud, den evige Fader. Han er min Fader, Faderen til min ånd og Faderen til alle menneskers ånder. Han er den store Skaber, universets hersker. Han ledte skabelsen af denne jord, hvorpå vi bor. Mennesket blev skabt i hans billede. Han er personlig. Han er virkelig. Han har „et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes" (L&P 130:22).

Gud sagde ved skabelsen af jorden: „Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os" (1 Mos. 1:26).

Kan noget udtryk være mere tydeligt? Fornedres Gud herved, sådan som nogle ønsker at vi skal tro, at mennesket blev skabt i hans udtrykte billede? Det bør snarere opvække en større værdsættelse af sin egen værdi hos hver mand og kvinde, hos hver søn og datter af Gud. Paulus' ord til de hellige i Korint gælder også for os i dag, på samme måde, som de gjaldt for dem, som de var skrevet til. Han sagde:

„Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!" (1 Kor. 3:16–17).

Jeg husker en oplevelse for mere end 50 år siden, da jeg som missionær talte ved et friluftsmøde i Hyde Park i London. Mens jeg gav mit budskab, blev jeg afbrudt af en, der kom med tilråb: „Hvorfor holder du dig ikke til Bibelens lære, som i Johannes (4:24) siger: ‚Gud er ånd'?"

Jeg slog op i Bibelen på dette vers, som han havde citeret og læste hele verset for ham:

„Gud er ånd, og de, der tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sandhed."

Jeg sagde: „Selvfølgelig er Gud en ånd, og det er du også, i en kombination af ånd og legeme, som gør dig til et levende menneske, og det er jeg også."

Vi er alle sammen et tosidet væsen, der består af en åndelig del og en fysisk del. I kender alle dødens virkelighed, når legemet dør, vi ved også alle sammen, at ånden fortsætter med at leve som et personlig væsen, og at der på et eller andet tidspunkt gennem den guddommelige plan, som er muliggjort ved Guds Søns offer, vil ske en genforening af ånd og legeme. Jesu erklæring, om at Gud er ånd bestrider ikke, at han har et legeme, mere end denne udtalelse, at jeg er en ånd, samtidig med at jeg har et legeme.

Jeg sætter ikke lighedstegn mellem hans og mit legeme i dets forædling, dets kapacitet, dets skønhed og udstråling, Hans legeme er evigt, mit legeme er dødeligt. Men det øger blot min ærbødighed overfor ham. Jeg tilbeder ham „i ånd og sandhed." Jeg ser hen til ham, som min styrke. Jeg beder til ham om visdom udover min egen. Jeg søger at elske ham af hele mit hjerte, kraft, sind og styrke. Hans visdom er større end alle menneskers visdom. Hans magt er større end naturens magt, for han er den almægtige Skaber. Hans kærlighed er større end nogen andens kærlighed, for hans kærlighed gælder alle hans børn, og det er hans gerning og herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for sine sønner og døtre i alle slægter (se Moses 1:39).

„Thi således elskede Gud verden, at han

gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh. 3:16).

Dette er den Almægtige, som jeg nærer ærbødighed og ærefrygt for. Det er ham, som jeg ser hen til med frygt og bæven. Det er ham, som jeg tilbeder og som jeg giver æren, prisen og herligheden til. Han er min himmelske Fader, som har indbudt mig at komme til sig gennem bøn for at vi kan tale sammen med det løfte, at han vil høre og svare.

Jeg takker ham for det lys, den viden og den forståelse, som han har begavet sine børn med. Jeg takker ham for hans røst, som har udtalt evige sandheder med magt og forjættelse. Jeg takker ham for åbenbaringen om ham, som den er fremsat i Det gamle Testamente, for hans erklæring, som den er fremsat i Det nye Testamente, ved sin elskede Søns dåb i Jordans vande, da man hørte hans stemme sige: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag." (Matt. 3:17).

Jeg takker ham for en lignende erklæring på Forklarelsens Bjerg, da han atter talte til Jesus og hans apostle og ligeledes til englene, og „seks dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og hans broder Johannes med sig og fører dem op på et højt bjerg, hvor de var ene.

Og han blev forvandlet for deres øjne, han åsyn strålede som solen, og hans klæder blev hvide som lyset.

Og se, Moses og Elias viste sig for dem og samtalede med ham.

Da tog Peter til orde og sagde til Jesus: ‚Herre! det er godt, at vi er her; hvis du synes, vil jeg bygge tre hytter her, en til dig og en til Moses og en til Elias.

Endnu medens han talte, se, da overskyggede en lysende sky dem; og se, fra skyen lød der en røst, som sagde: ‚Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag. Hør ham!'" (Matt. 17:1–6).

Jeg takker ham for den røst, som atter lød, da den opstandne Herre blev introduceret til folket på den vestlige halvkugle, da Guds røst forkyndte: „Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn" (3 Ne. 11:7).

Jeg er fyldt med ærefrygt, ærbødighed og taknemlighed for hans tilsynekomst i denne uddeling, da Faderen erklærede, mens han introducerede den opstandne Herre til et menneske, som søgte ham i bøn: „Denne er min elskede Søn. Hør ham!" (Joseph Smith 2:17).

Jeg tror på Herren Jesus Kristus, Søn af den evige og levende Gud. Jeg tror på ham som Faderens Førstefødte og som Faderens Enbårne i kødet. Jeg tror på ham som en person, som er adskilt og forskellig fra sin Fader. Jeg tror på erklæringen fra Johannes, som indledte sit evangelium med denne majestætiske udtalelse:

„I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

Dette var i begyndelsen hos Gud.

Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed." (Joh. 1:1–2, 14).

Jeg tror på, at han blev født af Maria af Davids slægt som den lovede Messias, at han i sandhed blev avlet af Faderen, og at hans fødsel var opfyldelsen af Esajas' store profetiske erklæring:

„Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste" (Es. 9:6).

Jeg tror på, at han i sit jordiske liv var det eneste fuldkomne menneske, som har vandret på jorden. Jeg tror på, at der i hans ord findes det lys og den sandhed, som, hvis den følges, vil frelse verden og bringe menneskeheden ophøjelse. Jeg tror på, at der i hans præstedømme hviler guddommelig myndighed – magt til at velsigne, magt til at helbrede, magt til at styre Guds jordiske anliggender, magt til at binde det i Himlene, som er bundet på jorden.

Jeg tror på, at han gennem sit forsonende offer, det at hans liv blev ofret på Golgata, sonede for menneskehedens synder, og derved forløste os fra syndens byrde, hvis vi vil forsage det onde og følge ham. Jeg tror på virkeligheden af og magten i hans opstandelse. Jeg tror på Guds nåde, som blev åbenbaret gennem hans offer og forløsning, og jeg tror på, at vi alle gennem hans forsoning, uden nogen ydelse fra vores side, bliver tilbudt den gave, som opstandelsen fra de døde er. Jeg tror endvidere, at der gennem dette offer tilbydes muligheden for evigt liv og

Broder Robert C. Bowden dirigerer Mormon Youth Chorus, som sang ved mødet lørdag morgen.

ophøjelse i vor Faders rige til hver eneste mand og kvinde og til hver eneste søn og datter af Gud, når vi lytter til og adlyder hans befalinger.

Ingen så stor har vandret på denne jord. Ingen anden har ydet et lignende offer eller givet en lignende velsignelse. Han er Frelseren og verdens Forløser. Jeg tror på ham. Jeg forkynder hans guddommelighed uden tvivl eller kompromis. Jeg elsker ham. Jeg siger hans navn med ærbørdighed. Jeg tilbeder ham på samme måde, som jeg tilbeder hans Fader, i ånd og sandhed. Jeg takker ham og knæler foran han sårede fødder og hænder og side, forbløffet over den kærlighed, som han tilbyder mig.

Gud være lovet for hans elskede Søn, som rakte ud til os for længe siden og som har sagt til os:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let" (Matt. 11:28–30).

Han lever, opstandelsens førstegrøde. Jeg ved, at han lever i dag, lige så virkeligt, og sikkert og personligt, som han levede, da han som den opstandne Herren sagde til sine nedslåede disciple: „Kom herhen og hold måltid! . . .

Så går Jesus hen og tager brødet og giver dem det, ligeledes også fiskene" (Joh. 21:12–13).

De hellige skrifter fortæller, at han viste sig for andre og talte med dem som den levende og opstandne Guds Søn.

Han har ligeledes vist sig i denne uddeling, og de, som så ham, har erklæret:

„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud" (L&P 76:22–24).

Det er denne Kristus, som jeg tror på, og som jeg vidner om.

Denne viden kommer gennem skriftens ord, og dette vidnesbyrd kommer gennem Helligåndens kraft. Det er en gave, hellig og vidunderlig, som fødes gennem åbenbaring fra det tredie medlem af Guddommen. Jeg tror på, at Helligånden er en person af ånd, som indtager en plads sammen med Faderen og Sønnen, og at disse tre udgør den hellige Guddom.

Dette steds' betydning tydeliggøres gennem de ord, som Herren har talt:

„Derfor siger jeg til jer: Al synd og bespottelse skal tilgives menneskene, men bespottelse imod Ånden skal ikke tilgives.

Den, der taler et ord imod Menneskesønnen, ham vil det ikke blive tilgivet, hverken i denne verden eller den kommende" (Matt. 12:31–32).

At Helligånden i fordums tid blev anerkendt som et medlem af Guddommen fremgår klart af samtalen mellem Peter og Ananias, da Ananias tilbageholdt en del af den pris, som han havde fået for salget af et stykke land.

„Da sagde Peter: ‚Ananias! hvorfor har Satan fyldt dit hjerte, så du har løjet imod Helligånden . . . det er ikke mennesker, du har løjet for, men Gud'" (Ap.G. 5:3–4).

Helligånden er det tredie medlem af Guddommen, den Trøstermand, som Frelseren har lovet, vil belære hans disciple om alt og minde dem om alt, hvad han havde sagt til dem (se Joh. 14:26).

Helligånden vidner om sandhed, og kan undervise mennesker i det, som mennesker ikke kan undervise hinanden i. Med de store og udfordrende ord fra Moroni, så loves kundskab om sandheden af Mormons Bog „gennem den Helligånds kraft". Moroni erklærer derpå: „Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting" (Moroni 10:4–5).

Jeg tror på, at denne kraft og denne gave er mulig for os i dag.

Og derfor tror jeg, mine elskede brødre og søstre, på Gud, den evige Fader og på hans Søn, Jesus Kristus og på Helligånden.

Jeg blev døbt i disse navne. Jeg blev gift i disse navne. Jeg tvivler ikke på deres virkelighed og personlighed. Denne personlighed blev synlig, da Jesus blev døbt i Jordan af Johannes. Guds Søn stod der i vandet. Faderens røst kunne høres forkynde hans guddommelige forhold som Søn, og Helligånden viste sig i en dues tegn (se Matt. 3:16–17).

Jeg ved, at Jesus har sagt, at dem, som har set ham, har set Faderen. Kan det samme ikke siges af mangen en søn, som ligner sin far?

Da Jesus bad til Faderen, bad han ikke til sig selv!

De er tre adskilte væsener, men de er ét i formål og bestræbelse. De er forenet som én i gennemførelsen af den storslåede og guddommelige plan for frelse og ophøjelse for Guds børn.

Kristus bønfaldt Faderen i sin store og bevægende bøn i haven, forud for forræderiet mod ham, angående apostlene, som han elskede, og han sagde:

„Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig,

at de alle må være ét, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være ét i os" (Joh. 17:20–21).

Det er denne fuldkomne enighed mellem Faderen, Sønnen og Helligånden, som binder disse tre sammen til ét i Guddommens hellige enhed.

Hvor mirakuløst det end lyder, så er de interesseret i os, og vi er genstand for deres store omsorg. De er til rådighed for hvert eneste menneske. Vi kommer til Faderen gennem Sønnen. Han er vores Mellemmand ved Guds trone. Hvor vidunderligt er det ikke, at vi således kan tale til Herren i Sønnens navn.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om disse store sandheder, som ligger uden for erfaringen. Jeg gør dette gennem Helligåndens gave og kraft og i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ☐

Det Gud „endnu vil åbenbare"

Ældste Neal A. Maxwell
De tolv apostles Kvorum

„Fremtidige åbenbaringer vil indeholde enestående begivenheder så vel som store og vigtige sandheder"

De hellige skrifter repræsenterer menneskehedens åndelige hukommelse. Og når menneskets forbindelse med skrifterne bliver afskåret, så berøves de på tragisk vis en forståelse for den åndelige historie og troens øjne forblindes. Når mennesker således er berøvet deres sande identitet, så bevarer de deres ben intakte, men de går hver især på deres egen vej. Deres arme griber fat, men de rækker ikke ud i en forstående omfavnelse af livet. Deres ører virker, men de hører ikke længere Herrens ord. Selv om de er skabt i Guds billede, så glemmer disse mennesker, som således er afskåret, snart deres Skaber. Alligevel er dette ikke overraskende: „Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?" (Mosiah 5:13).

Som kontrast hertil finder vi en enestående karakteregenskab ved Jesu Kristi levende kirke i dens altid voksende sum af grundlæggende åndelig viden om menneskets identitet og formål, som styrker „dette folks hukommelse" (Alma 37:8). Vor niende trosartikel siger, at Gud „endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige". Kirkens medlemmer, som næres af en menu blandet af det gamle og det fremtidige, behøver aldrig at „blive trætte og modløse i jeres sjæle" (Heb. 12:3). Vi kan i stedet være intellektuelt levende.

Blandt de skatte, som endnu mangler at komme frem, finder vi bøger, som er gået tabt. Der nævnes over 20 af disse bøger i de skrifter, som eksisterer nu. De mest overraskende og mest omfangsrige vil være de optegnelser, som Israels tabte stammer besidder (2 Ne. 29:13). Vi ville end ikke kende til det forestående tredie vidne om Kristus, hvis det ikke var for den dyrebare Mormons Bog, det andet vidne om Kristus! Dette tredie sæt af hellige optegnelser vil således udgøre en treklang af sandhed. Som den fuldkomne Hyrde har sagt: „Mit ord skal også samles til eet" (vers 14). Der vil være „én hjord og én hyrde" (1 Ne. 22:25), og det vil sammensvejse alle de kristne uddelinger i menneskets historie (se L&P 128:18).

Hvor profeter forhen af og til blev efterladt til at formode – sådan som Moroni antog, at jøderne også havde en optegnelse om skabelsen fra Adam og nedefter (se Et. 1:3) – så er vores tid i stedet en tidens fylde, som omfatter „det, som aldrig har været åbenbaret fra verdens begyndelse" (L&P 128:18). „Og dagen kommer, da bogens ord, som var forseglede, skal læses fra hustagene, og de skal læses ved Kristi kraft, og alt, hvad der nogensinde er sket, og som nogensinde vil ske blandt menneskenes børn, så længe jorden står, skal åbenbares for menneskene." (2 Ne. 27:11, se også 2 Ne. 30:16, 18; Ether 4:7; L&P 1:32; 121:28).

Således vil der, ligesom der vil være mange flere medlemmer, familier, wards, stave og templer senere, således vil der også komme mange flere nærende og inspirende skrifter. Dog må vi først på værdig vis mætte os med det, som vi allerede har!

Uden dette præcise og åndelige perspektiv, er den menneskelige familie sjældent mere end en generation fra dyb tvivl og endog vantro. Laman og Lemuel tvivlede og knurrede, som Nephi skrev, fordi „de ikke kendte den Guds handlemåde, som havde skabt dem" (1 Ne. 2:12). De var kortsynede ligesom det glemsomme Israel: „Og efter dem, kom en anden slægt, som hverken kendte Herren eller det værk, han havde øvet for Israel" (Dom. 2:10; se også 5 Mos. 32:6; Mosiah 10:14).

Hvis mennesker lever uden sandhederne om Guds plan for frelse ret længe, så er der nogen, som måske end ikke „tror (disse sandheder), når de bliver belært om dem" (Mosiah 1:5). En opvoksende slægt, som ikke er blevet belært, kommer ikke til at tro på „de dødes opstandelse . . . heller ikke på Kristi tilkommelse" (Mosiah 26:1–3). Tro på Guddommen og på opstandelsen er normalt det, som forsvinder først: „Og de havde ikke bragt nogen optegnelse med sig, de fornægtede deres Skabers eksistens" (Omni 1:17).

Vor kærlige Fader tænker hele tiden på at afvise en sådan uvidenhed:

„Og efter at Gud havde bestemt, at disse ting skulle vederfares menneskene, da så han, at det var nødvendigt, at menneskene skulle kende til de ting, som han havde beskikket dem.

Derfor sendte han engle til at tale med dem . . .

og kundgjorde dem forløsningsplanen, som havde været beredt fra verdens begyndelse, og dette kundgjorde han for dem i forhold til deres tro og omvendelse og deres hellige gerninger" (Alma 12:28–30).

Budskabet er stadig det samme og lige relevant:

„Er det ikke lige så nødvendigt, at forløsningsplanen bliver kundgjort for dette folk som for deres børn?

Er det ikke lige så let for Herren at sende sin engel for at forkynde dette glade budskab for os nu som for vore børn, eller som efter at han er kommet?" (Alma 39:18–19).

Denne tids mennesker, som er født længe „efter at han er kommet (første gang)" har virkelig behov for at kende den plan, som ifølge profeten Joseph Smith giver „et omfattende indblik i vor stilling og vort sande forhold til Gud". Profeten sagde, at dette forhold burde vi „studere og undersøge (det) mere end noget andet . . . dag og nat" (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 390).

Guds plan er imidlertid ikke noget, der udelukkende kan forstås logisk, ej heller er den menneskelige erfaring tilstrækkelig stor eller omfattende nok til at informere os tilfredsstillende. Der kræves åbenbaring fra Gud.

„Se, store og forunderlige er Herrens gerninger. Hvor uransagelige er ikke dybden i hans hemmeligheder, og det er umuligt for mennesket at finde ud af alle hans veje. Og intet menneske kender hans veje, medmindre de bliver åbenbaret for ham; derfor,

brødre, foragt ikke Guds åbenbaringer" (Jakobs Bog 4:8).

Hvordan kan vi ellers især komme til at kende sandheden om, hvem vi i virkeligheden var, „virkelig er . . . (og) virkelig vil blive" (se Jakobs Bog 4:13; L&P 93:24)? Der kan ikke være nogen sand lykke uden en sand identitet.

Derfor omfatter åbenbaringens proces typisk engle og profeter (se Alma 12:28–29). Joseph Smith omtalte adskillige gange, hen mod afslutningen af sit liv, de fjorten år, hvor han især modtog intensiv åbenbaring (se Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 421, 435).

De skrifter, som kom i forbindelse med genoprettelsen, centrerer sig om Messias, og udvider menneskehedens åndelige hukommelse betydeligt og underviser os yderligere angående udfoldelsen af Guds plan lige siden verdens begyndelse. Genoprettelsen har tilvejebragt gennemgribende forkyndelser fra Moses, Abinadi, Ether, Alma, Ammon og Aaron om Guds plan med dens frelsende Forløser (se Mosiah 13:33–35; Ether 13:2–14; Alma 12:30–33; 18:36–39; 22:12–14). Disse forkyndelser besvarer det retoriske spørgsmål, som en profet har stillet: „Hvorfor ikke tale om Kristi forsoning?" (Jakobs Bog 4:12). Brødre og søstre, når vi tænker på menneskets sande interesse for sig selv, hvorfor skal vi så i virkeligheden tale meget om noget som helst andet?

Den, som i sandhed ransager skrifterne, vil helt sikkert se, hvordan de vidner om Kristus (se Joh. 5:39). Dette menneske vil også se, hvordan skrifterne arbejder sammen og støtter hinanden. Hvis nogle mennesker ikke ser det, så er det „fordi de søgte den, ikke ved tro" (Rom. 9:32), men snarere stirrede uforstående med kritiske øjne. Jesus sagde til den, som ikke ser:

„Thi hvis I troede Moses, ville I tro mig, thi om mig har han skrevet.

Men tror I ikke hans skrifter, hvordan skulle I da kunne tro mine ord?" (Joh. 5:46–47).

De, som ikke forstod og ikke troede på det, som Moses skrev, troede i virkeligheden ikke på det, som Jesus talte. Denne episode understreger de vigtige ord, som Mormon ytrede om forholdet mellem den bibelske optegnelse og Mormons Bog:

„Thi se, *disse* optegnelser er skrevet i den hensigt, at I skal tro *de andre*; og dersom I tror *de andre*, så skal I få kundskab".

Skrifterne støtter gensidigt hinanden og tilvejebringer et meget nødvendigt perspektiv „om jeres forfædre og ligeledes om de vidunderlige gerninger, som udførtes blandt dem ved Guds kraft." (Mormon 7:9, fremhævning tilføjet).

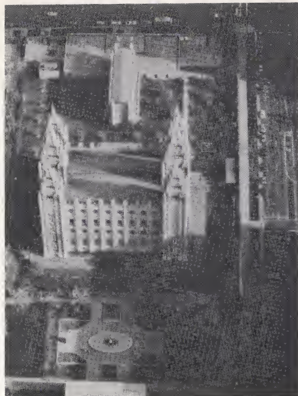
De forskellige skrifter fortæller os afgørende ting om Guds „inderlige barmhjertighed" (1 Ne. 1:20; Ether 6:12; se også Luk. 1:78) og om hans handlemåde med vores forfædre. Fortiden udgør i sandhed en prolog. Derfor ønsker vores uforanderlige og altseende Gud at frelse det urolige og nærsynede menneske, og han er ikke interesseret i vores smiger med tilbagevirkende kraft, men han er interesseret i at forhindre vores fremtidige ødelæggelse.

Det er således fra skrifterne, at vi lærer om Guds planer for menneskeheden på denne jord. Han fortalte os gennem Esajas, at han dannede denne jord, for at den skulle bebos (se Es. 45:18). Gud beskrev sin hensigt gennem Moses: „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Yderligere vil de, som har øjne til at se med, ved at skue himlene og galakserne se „Gud røre sig i sin majestæt og kraft" (L&P 88:47).

Vi er således omfattet af et planlagt univers, og vi lever på en jord, som har et formål; og disse sandheder beskriver „tingene, som de virkelig er" (Jakobs Bog 4:13). Det er

Medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum.

ikke noget under, at evangeliet er sådan et strålende og godt budskab!

Hvis der nogen sinde har været nogen generation, som har haft behov for dette dyrebare perspektiv, så er det vores afskårede generation. Hvis der nogensinde har været nogen generation, som har haft behov for at blive frelst fra sig selv, så er det vores. Disse behov vil helt sikkert forstærkes, efterhånden som jordens forvildede og besatte nationer vælter sig håbløst i ulykke. Som forudsagt af Jesus „i rådvildhed" (Luk. 21:25).

Vi misforstår og misbruger i virkeligheden livet – hvis vi ikke bruger dette tydelige og dyrebare perspektiv i evangeliet, som sætter denne verdens ting ind på mindre betydningsfulde pladser. Derefter kan vi på den i alt væsentlighed uforanderlige scene, som livet er, se tingene, som de virkelig er, som f.eks. den krævende rytme, som verdens bekymringer fordrer. Ligesom det er morsomt for alle undtagen deltagerne, at se fugle og dyre udføre et eller andet medfødt ritual, så ville disse materialistiske manøvrer være komiske, hvis de ikke var så tragiske. Det samme med magtsøgen og den tørstige søgen efter verdens ros. Disse kneb er så tydelige, når de ses i evangeliets lys.

Hvorfor fornemmer imidlertid selv alvorlige disciple så vedvarende og uophørligt verdens måder? Kan det skyldes, at vi i en fjern fortid i forudtilværelsen beundrede Faderen og så hans herlighed, og at vi nu ubevidst er misundelige på hans herlighed? Hvorfor modstår vi alligevel, hvis vi virkelig ønsker at få del i hans rige, så det, som åbenbaringerne fortæller os om den krævede forberedende skoling og om farerne ved uretfærdigt herredømme? Guds endelige magt er sikker netop fordi han besidder en uendelig kærlighed, retfærdighed, barmhjertighed og kundskab. Vi kan ikke få del i hans magt uden at have del i hans karakteregenskaber.

Men måske siger vi, at vi ikke har hans åndelige gener? Jo, det har vi, men vi har ikke hans ædelhed.

Alligevel er vi af hans åndelige slægt! Ja, men vi besidder ikke hans evne til at elske.

Vi tilhører helt sikkert ham! Det er selvfølgeligt, men vi kan ikke genindtræde i hans hus, før vores opførsel får os til at føle os hjemme.

Det er ikke noget under, at profeterne gentager deres advarsler. Når alt kommer til alt, hvis det kun var tilladt at efterlade nogle få ord til familie, venner og efterkommere, så ville de blive til overskrifter. Somme tider lyder der næsten et advarselsskrig, især når tilhørerne ikke påvirkes af den stille sagte stemme (se Jakobs Bog 6:8–13; Moroni 10:27–34).

Desuden så profeterne, som er de største skabere af vores åndelige hukommelse ikke blot deres egen tid, men også vores. De har kommunikeret med os, som om vi var til stede, for „se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger." (Mormon 8:35).

Det er ikke noget under, at Joseph Smith i sine sidste bevidnende ord fra fængslet i Carthage natten før han blev slået ihjel, bar „kraftigt vidnesbyrd til vagtposterne om Mormons Bogs ægthed, evangeliets gengivelse og englebetjening" (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 465; se også Alma 9:21; 12:29; 19:34).

Hvordan ville vi uden profeterne og skrifterne virkelig vide, at „Gud havde bestemt ... forløsningsplanen ... (for) menneskene" (Alma 12:28–30)?

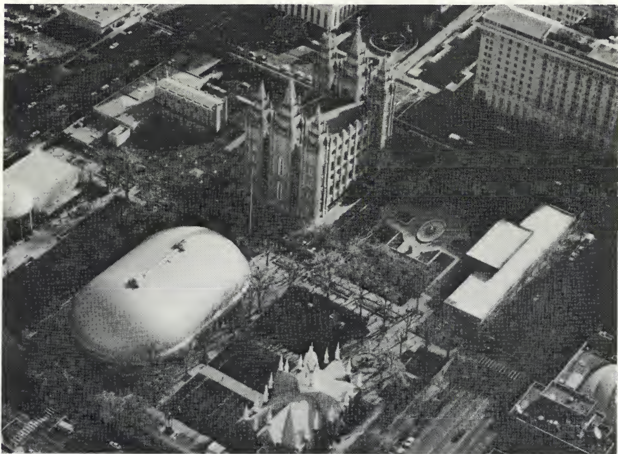
Når man ransager de sandheder i de hellige skrifter om udfoldelsen af frelsens plan, så er det både opildnende og beroligende. Hvis vi overvejer dem i taknemlighed, leder de lyriske udtryk, som klagesangen fra 1842 af profeten Joseph Smith: „Og atter, hvad hører vi? Gode tidender fra Cumorah! Moroni, en engel fra himlen, forkynder profetiernes opfyldelse – fremkomsten af en bog. Herrens røst i ørkenen . . . forkynder, at de tre vidner vil bære vidnesbyrd om bogen. Mikaels røst på bredderne af Susquehanna floden . . . Peters, Jakobs og Johannes' røst i ørkenen . . . der forkyndte, at de var i besiddelse af nøglerne til riget og til tidernes fyldes uddeling" (L&P 128:20).

Fremtidige åbenbaringer vil indeholde enestående begivenheder så vel som store og vigtige sandheder. Så meget, at Moses' og Israels jublende sang efter sikkert at have krydset Det røde Hav (se 2 Mos. 15) og profetens anråbelse i 1842 vil med glæde give plads for de voksende og strålende begivenheder, som er knyttet til Kristi komme i majestæt og magt.

Dalen Adam-ondi-Ahman vil atter fyldes med lyde – denne gang med lyden fra uddelingernes genforening, mens den gennemglødes af indsamlingen (se Dan. 7:13–14; L&P 107:53–57; 116:1)! De, som kommer fra Enoks helt enestående by „af ét hjerte" vil hilse dem fra det nye Zion med en hellig omfavnelse og med hellige kys midt blandt lyden af sød gråd (se Moses 7:62–63)! „De evige højes grænser skal bæve" tilstedeværelsen af de tabte stammer, og hjerter såvel som is skal smelte, når de kommer „og de skal synge, opfyldt med evig glæde" (se L&P 133:26–33).

Og det vil alt sammen ske under ledelse af „Israels Forløser, vor eneste lyst". „For Zions genløste det budskab er godt . . . forløsningens time forkyndt" (*Sange*, nr. 141).

I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Træk i evangeliets vod

Ældste Joseph B. Wirthlin
De halvfjerds' første Kvorum

„Vi har alle til opgave at gribe fat i voddet og trække tusindvis af gode mænd og kvinder ind, som søger efter sandheden."

Mine elskede brødre og søstre, jeg beder i al ydmyghed om jeres bønner og jeres tro i forbindelse med denne store hellige opgave, som er blevet givet mig. Jeg lover vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, og præsident Ezra Taft Benson, vor profet, seer, og åbenbarer, at jeg vil gøre mit bedste, at jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for at opbygge Guds rige her på jorden.

Da jeg forlod præsident Bensons kontor i fredags, var jeg dybt chokeret – og det er jeg stadig. Jeg formoder, at det vil holde sig i mange år, men jeg vil gøre det bedste jeg kan i hvilken som helst opgave, som gives mig.

Jeg hylder min elskede jordiske far, som lærte mig ydmyghed, flid, ærlighed, pålidelighed, kærlighed til vort elskede lands forfatning, og ærbødighed og ære for Guds udvalgte tjenere, og især til vore profeter.

Jeg hylder min moder, som så et glimt af evigheden adskillige nætter, før hun døde, først for livet selv, og derpå også for de storslåede lektier, som hun lærte mig. Hun tillod aldrig en dårlig arbejdsindsats, og hun sørgede for, at vi børn ikke brugte for meget tid på at udføre vores opgaver.

Jeg hylder også min elskede hustru, Elisa. Jeg er sikker på, at hun ligner Rebecca fra fordums tid. Hvis hun havde været en af vores pionerer, som måske endda var kommet fra New York med håndkærre, så havde hun sikkert været en af de første som kom. Hun har aldrig hindret mig i min tjeneste i kirken på mindste måde, og hun har opdraget vores børn i sandhed og retskaffenhed.

Jeg hylder vores otte børn, syv vidunderlige døtre og en ædel søn, og han klarede sig godt sammen med sine søstre – jeg hylder dem. De har alle fået deres ægteskab beseglet i templet.

Jeg hylder mine medarbejdere gennem årene. Der er for mange til at nævne dem, men jeg ærer dem og beder om, at Herren altid vil velsigne dem.

Jeg har elsket enhver opgave, som jeg har fået i riget. Og i denne tjeneste, har hver dag lignet søndag, fordi den blev tilbragt i Herrens tjeneste.

Jeg vil gerne kort rapportere om vores erfaring i Europa. Jeg takker Det øverste Præsidentskab, for at søster Wirthlin og jeg har haft mulighed for at præsidere i kirkens europæiske område. Disse sidste to år har været gribende og har været fyldt med storslåede erfaringer, som vi aldrig vil glemme. Følgende udtalelse fra et trofast medlem af kirken, som lever i Østeuropa, beskriver levende det, som jeg mener:

„Hvis du blot kunne se troen og entusiasmen hos vore medlemmer her. Tro mig, vores religion er det eneste vi har tilbage, og vi elsker det højt."

Denne sandhed fremstår som et højt bjerg, uanset om vi bor i Østeuropa eller ej. Vores religion er i virkeligheden det eneste, som vi i sidste ende har tilbage, og vi må elske det højt.

Denne evige sandhed blev ofte demonstreret under vores to-årige ophold i Europa. Dette område strækker sig fra den nordligste del af Finland, Sverige og Norge og til den sydligste del af Afrika og omfatter ca. 230.000 medlemmer af kirken. Jeg vil gerne fortælle om nogle få af de oplevelser, som bevarer vores tros lys brændende klart.

Der boede i byen Funchal på øen Madiera i Portugal en kvinde ved navn Asencao Frango. Hun havde været nonne i 20 år. Ja, hun var abbedisse for et hjem med fattige og forældreløse børn. Henimod slutningen af en fire-årig undervisningsopgave i den første tid som nonne havde lægerne opdaget kræft i hendes hals. Hendes mor var død af samme sygdom. Selv om hun vidste, at hendes svigtende helbred kunne føre til den visse død, så havde hun en stærk følelse af, at hun ikke havde afsluttet sit værk her på jorden. Hun bad med stor tro om at måtte genvinde sit helbred, og hun blev helbredt uden yderligere problemer og uden at have behov for lægehjælp.

Da hendes kirke besluttede at lukke børnehjemmet, hvor hun arbejdede, drev hun det selv videre i fire år, og brugte den arv, som hun havde fået efter sine afdøde forældre, indtil de børn, som boede der, var blevet opdraget og kunne klare sig selv eller var blevet adopteret.

Da hun hørte om en ny religion, overværede hun, sammen med en veninde, af nysgerrighed det første møde, som vores kirke afholdt. Det fandt sted på lergulvet i et medlems garage, men ånden ved mødet påvirkede hende. Ældsterne begyndte at undervise hende i lektierne og udfordrede hende til at blive døbt. Hun afslog, idet hun sagde, at hun allerede var blevet døbt. Ældsterne holdt fast ved at invitere hende til at læse Mormons Bog. Ældsterne sagde: „Hvis denne bog er Guds sande ord, så er Joseph Smith en sand profet og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sand. Hvis det forholder sig sådan, så er det nødvendigt, at du bliver døbt ind i Guds sande kirke."

Hun læste Mormons Bog og opnåede et stærkt vidnesbyrd om dens guddommelighed. Senere afbrød hun missionærerne efter en samtale om Guddommen og bad om at blive døbt. Præcis et år senere stod hun på dørtrinet til præsident Reuben P. Ficklins missionshjem i Lissabon. Hun fik sin tempelanbefaling og kunne næsten ikke vente på at træde ind i templet i Schweiz for at indgå hellige pagter med sin himmelske Fader.

I Sverige besøgte biskop Krister Stendahl fra den Svenske Kirke templet i Stockholm nogle få dage før dets indvielse. Han havde denne inspirerende beskrivelse af sin oplevelse, og den blev trykt i en fremstående

svensk avis:

„Forstil jer, at et nyt skinnende hvidt tempel med slanke spir og tårne er blevet bygget til Guds herlighed. Ikke en kirke, ikke et mødehus, men et *tempel* til hellige ordinanser, som udføres stille og med højtidelig værdighed.

Et tempel, hvor det inderste rum kaldes ‚det celestiale'. Et tempel, hvor de trofaste udfører stedfortrædende arbejde i overensstemmelse med Paulus' udtalelse om dåb for de døde (1 Kor. 15:29).

Alt dette som en konsekvens af visdommen hos og kaldelsen af Joseph Smith ...

Hvad skal vi tænke og sige om dette? At foregive, at det ikke vedrører os, at mormonerne – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – har bygget et tempel i vores midte, vil være bedragerisk eller nedladende.

Derfor vil jeg glæde mig sammen med dem over dette tempel, som er blevet bygget med store ofre til Guds herlighed. At opleve deres glæde og stolthed over templets skønhed varmer mit hjerte på en særlig måde" (*Svenska Kyrkans Tidning*, 11. juli 1985, s. 1).

Præsident Thomas S. Monson har givet mig tilladelse til at fortælle jer om hans indtryk, da han genindviede Den tyske demokratiske Republik til fremme for kirkens værk:

„Kl. halvotte om morgenen (den 27. april 1975, drog vi til) et sted, som var blevet udvalgt til den særlige bøn, som jeg følte mig tilskyndet til at bede i dette land ... Vi gik gennem skoven ... ind i en lysning, hvorfra man kunne skue udover Elben-floden med Meissen til højre og Dresden til venstre. Meissen var fødestedet for Karl G. Maeser, som grundlagde Brigham Young University ... Jeg sagde i bønnen: ‚Dagen i dag markerer morgenen til en ny begyndelse for dette smukke land.' Da jeg benyttede disse ord, hørte vi den umiskendelige lyd af en hane, som galede, efterfulgt af ringningen fra en kirkeklokke i det fjerne. Morgenen havde være overskyet, men under bønnen skinnede solen klart på os, og varmede vores legemer og gav os den forsikring, at vor himmelske Fader fandt behag i den bøn, som blev opsendt ... Da vi vendte tilbage til vores biler, forsvandt solen fra himlen og det blev atter overskyet, som det havde været før" (Thomas S. Monsons dagbog).

Præsident Monson sagde i sin indvielsesbøn: „Himmelske Fader, vil du åbne vejen, så de trofaste kan opleve det privilegium at drage til dit hellige tempel, for der at modtage deres hellige begavelser og blive beseglet som familier for tid og al evighed" (Thomas S. Monsons dagbog).

Denne bøn blev bedt søndag den 27. april 1975 på et tidspunkt, hvor enhver tanke om et tempel lå udenfor mulighedernes rækkevidde. Den blev opfyldt den 29. juni 1985 med indvielsen af det smukke tempel i Freiberg i Østtyskland. Som I ved, så er eller vil templer snart være indenfor rækkevidde af mange medlemmer i det europæiske område, fra templet i Stockholm i Sverige i nord til templet i Johannesburg i Sydafrika i syd og med templerne i London og Schweiz imellem. Mange lande i Europa vil få templer. Templet i Frankfurt, som er beliggende i en forstad ved navn Friedrichsdorf, som er et gammelt tilholdssted for huguenotterne, er snart færdigt. Bygningen af disse templer i det europæiske område er et nutidigt mirakel. Tempelarbejdet går frem med stigende hast.

Ældste Joseph B. Wirthlin, netop opretholdt til De tolvs Kvorum, sammen med sin hustru, Elisa Wirthlin.

Vi rejste til Ghana i Vestafrika. Der vokser kirken hurtigt og på et meget solidt grundlag. Vi rejste langs med den smukke kyst til en kirkebygning, som for nylig er blevet færdig. Efter at have holdt møde der, rejste vi gennem landsbyen Cape Coast med præsident og søster Ernest J. Miller.

Mens solen var ved at gå ned, så vi en stor forsamling af landsbybeboere. Unge, gamle og midaldrende trak alle i et stort vod og trak det op af vandet. De trak de fisk ind, som de havde fanget denne dag. I voddet var der store og små fisk af enhver slags. Hver eneste landsbybeboer greb fat med sine hænder i voddet for at hjælpe med til at bringe fangsten ind. Tanken om indsamlingen af Israel i de sidste dage løb gennem mit sind, således som den omtales i Jeremias. Herren sagde: „Se, jeg sender bud efter fiskere i mængde ... og de skal fiske dem" (Jer. 16:16).

Det, brødre og søstre, er opgaven for os alle at gribe fat i voddet og trække tusindvis af gode mænd og kvinder ind, som søger efter sandheden. Med denne form for anstrengelse har det europæiske område trukket disse vod med omvendte ind, med en øgning på 33% i antallet af dåb af omvendte over 2 år.

Mens jeg talte om oplevelser i Europa, så kom disse tanker til mig. Jesu Kristi evangelium er mere vedvarende end berømmelse, mere dyrebar end rigdomme, mere ønskværdig end lykke. At forstå samt efterleve evangeliet fører til en besiddelse af en Krislignende karakter. Formålet for enhver af os er at leve et storslået og eksemplarisk liv. En ædel karakter er især nødvendig i denne tid, hvor det onde er fremherskende. Jeg vil gerne formane vore unge til at efterleve evangeliet, udvikle en stærk karakter, og ikke give efter for det, som afviger fra retskaffenhed.

Vor himmelske Fader har begavet os med et modigt hjerte og med tro, med en stærk vilje og med evnen til at forstå samt klart at se forskellen mellem ret og uret. Han har i sin barmhjertighed iført os, hvert eneste medlem, Helligåndens gave, som giver os indsigt og personlig kraft.

Og således vinker lyset, som udgår fra vores Frelser os ufortrødent frem, selv om livets opgaver bliver tunge og selv om sorg kaster sin tunge byrde på os. En retskaffen selvdisciplin kan og vil herske over vores liv.

Jeg ønsker til sidst at sige, brødre og søstre, at dette er den måde, hvorpå vi prøver at repræsentere kirken i Europa. Jeg vidner, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at præsident Ezra Taft Benson er vores profet, seer og åbenbarer, og at han bærer rigets nøgler. Jeg elsker denne kirke af hele mit hjerte, og jeg vil gøre mit bedste for at tjene, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Glæden ved ærligt arbejde

Ældste L.Tom Perry
De tolv apostles Kvorum

„Undervis børn i glæden ved ærligt arbejde. Tilvejebring et grundlag for livet, som opbygger tillid og virkeliggørelse."

Ældste Wirthlin, jeg byder dig også velkommen til en meget enestående gruppe af mænd. Du vil finde mænd med mørkt hår og gråt hår, og nogle med større skilninger end andre. Og deres personligheder er ligeså forskellige som deres frisurer. Det er den store velsignelse ved at tilhøre De tolvs Råd. For gennem disse forskellige personligheder kommer en sød enighed under Herrens inspiration. Det er yderst enestående. Velkommen, velkommen broder Joseph.

Vi læser i Ordsprogenes Bog: „Væn drengen til vejen, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel" (Ordspr. Bog 22:6).

En af de store udfordringer i livet for forældre har lige fra begyndelsen været at få succes med den meget vigtige opgave at opdrage børn. Dette store ansvar synes at bringe de største glæder og nogle af de største sorger, som livet har til os, mens vi er på jorden.

Alle børn er selvfølgelig forskellige, og hvad der virker for den ene fremkalder måske ikke den rigtige reaktion fra en anden. Jeg tror imidlertid, at det bedste man kan gøre for at sikre sig, at alle børn får en forståelse for vor Herres og Frelsers evangelium, er at lære dem glæden ved ærligt arbejde.

Jeg blev undervist i dette af gode forældre. Hvor taknemlig er jeg ikke for en far, som havde tålmodighed til at lære mig, hvordan man arbejder. Jeg husker som dreng, da jeg kun var syv år gammel, at vi var ved at bygge vores hus om og rive nogle vægge ned. På den tid brugte man 2 x 6 tommer tømmer som stolper. Forskalningsbrædderne blev så sømmet på disse stolper og pudset anbragt på forskalningsbrædderne. Når man rev væggen ned, var det let at slå pudset og tremmerne ned, men selvfølgelig var der så sømmene tilbage i tømmeret.

Jeg havde ansvar for, hver aften efter arbejderne var færdige, at samle tømmeret sammen og hive dem ud på græsplænen bagved, hvor der stod to savbukke. Der skulle jeg lave en stabel med dette tømmer og derpå lægge dem på savbukken en efter en, og fjerne sømmene med et brækjern. Efter sømmene var blevet trukket ud af stolperne, skulle jeg rette sømmene ud. Jeg smed til sidst de udrettede søm ned i en stor grøn spand og stablede tømmeret pænt.

Der var meget i dette projekt, som var af værdi for mig i mit unge liv. For det første lærte jeg at være produktiv, at arbejde og at være travlt optaget og ikke spilde min tid med at dovne.

Herren befalede fra begyndelsen Adam at dyrke jorden og at herske over jordens dyr, at spise sit brød i sit ansigts sved. Jeg har været interesseret i, hvor ofte skrifterne har formanet os til at ophøre med at være lade og til at være produktive i alt vores arbejde. Kong Benjamin bemærkede i sin sidste tale til folket sit eget eksempel ved at sige:

„Jeg siger jer, at da det er blevet mig forundt at tilbringe mine dage i jeres tjeneste indtil dette øjeblik, har jeg ikke tragtet efter guld eller sølv eller noget som helst af jeres rigdomme . . .

Og jeg har endog selv arbejdet med mine egne hænder for at kunne tjene jer, og for at I ikke skulle tynges af skatter, og at der ikke skulle lægges noget på jer, der var tungt at bære, og i dag er I selv vidne til alle de ting, jeg har talt om" (Mosiah 2:12, 14).

At lære børn glæden ved ærligt arbejde er en af de største gaver, som vi kan give børn. Jeg er overbevist om, at en af årsagerne til så mange skilsmisser i dag er forældrenes undladelse af at undervise og oplære deres sønner i disses ansvar for at sørge for deres familier og at nyde den udfordring, som dette ansvar bringer. Det er heller ikke lykkedes for mange af os at bibringe vore døtre ønsket om at bringe skønhed og orden ind i deres hjem gennem hjemkundskab.

Hvor er det dog afgørende, at børn bliver undervist tidligt i livet om den glæde, som kommer ved at indlede og tilrettelægge et arbejde, som er deres egne hænders værk. Undervis børn i glæden ved ærligt arbejde. Tilvejebring et grundlag for livet, som opbygger tillid og virkeliggørelse i den enkeltes liv. „Lykkelig er det menneske, som har et arbejde, som han elsker at udføre . . . lykkelig er det menneske, som elsker det arbejde, han har" (Anonymt).

For det andet blev jeg som dreng, der udførte det job, som min far havde givet mig til opgave, undervist i ikke at lade noget gå til spilde, at bevare ressourcerne, hvor det var muligt.

Når sømmene var hevet ud af tømmeret, kunne man bruge tømmeret igen – og vi brugte det igen.

Jeg har altid nydt at læse Brigham Youngs råd til de hellige. Hans råd var altid så praktiske. Lyt til, hvad han sagde om at lade noget gå til spilde:

„Saml alt op . . . Tro aldrig at I har nok brød til at lade jeres børn spilde så meget som en krumme . . . Husk det, lad ikke noget gå til spilde, men pas på alt.

Hvis du ønsker at blive rig, så spar det op du kan. Et fjols kan tjene penge, men det kræver et viist menneske at spare og bruge pengene til sin egen fordel" (*Discourses of Brigham Young*, udvalgt af John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co. 1944, s. 292).

Jeg spekulerer på, hvilke signaler, vi udsender til vores børn, når vi køber et hjem, som er et statussymbol. Vi spilder plads og ressourcer, når vi køber et større hjem end vi har behov for, et større hjem end vi har råd til. Vi tynger os selv ned med pantebreve, som kræver indtægt fra både manden og hustruen for at kunne klare afdragene. Derpå opbygger vi en forbrugsgæld til det punkt, hvor den næsten opsuger hele vores disponible indkomst, så der ikke efterlades nogen sikkerhedsmargin til de dårlige tider, som kommer i ethvert menneskes liv. Nærer sådanne signaler fra husets overhoved ikke kun denne filosofi hos vore børn: „Jeg vil have det nu".

Der er endda nogen, som fejlagtigt tror, at de efter at have vendt det døve øre til profeternes råd om at undgå unødvendig gæld, at de da kan vende sig til deres biskop, så han kan redde dem ud af deres dumhed. Alt hvad de stakkels biskopper kan gøre er at græde sammen med dem og hjælpe dem at flytte ind, hvor de har råd til at bo, og derpå

Generalautoriteterne synger sammen med et kombineret mandskor fra Tabernakelkoret og Mormon Youth Chorus.

råde dem til, hvordan de kan begrænse deres tab.

Når jeg ser tilbage på mit liv, så tror jeg ikke, at der var nogen grad af forskel i den lykke, som jeg følte, da mine to brødre og jeg delte et lille soveværelse, end da vi havde et hjem, som var stort nok til at vi hver især kunne have et værelse. Lad os undervise vore børn i den kunst det er at bevare ting og udelukke spild.

For det tredie vil jeg aldrig glemme min bestyrtelse, da jeg så arbejdsmændene bruge nye søm, da de genopbyggede væggene og afsluttede ombygningen af vores hjem. Bunken af søm, som jeg havde rettet ud og smidt i den grønne spand voksede og voksede, og blev aldrig brugt. Jeg gik til min far og sagde: „Var det ikke bedre at spare på de nye søm og bruge dem, som jeg har rettet ud?" Jeg var stolt over det arbejde, som jeg havde udført.

Min far viste mig noget meget vigtigt. Han tog et nyt søm og slog det skævt i. Han kunne godt slå et søm lige i. Så tog han et af de søm, som jeg meget omhyggeligt havde rettet ud. Han slog det i med samme skæve vinkel, og slog igen og igen på det. Det bøjede sig hurtigt og var umuligt at slå ind i træet. Således lærte jeg, at et brugt eller bøjet søm aldrig er så stærkt som et nyt. Men hvorfor havde min far da bedt mig om at rette sømmene ud?

Jeg kan som dreng ikke huske, at jeg nogensinde fik en tilfredsstillende forklaring. Det var ikke før jeg havde en søn selv, at jeg begyndte at forstå. Da min søn var tre år gammel, tog jeg ham med ud i haven for at hjælpe mig med at luge. Jeg troede, at han ville have en fordel i at luge ved på det tidspunkt at være så nær ved jorden.

Men desværre for min have havde han vanskeligt ved at skelne mellem ukrudt og unge planter.

Jeg prøvede at lade Lee malke en ko, som vi ejede sammen med en nabo. Han lærte hurtigt at bruge sin hænder, men desværre sigtede han ikke så godt. Når jeg kiggede til ham, var han altid omgivet af en hvid pyt, og mælkespanden var næsten tom. Han ville se op på mig og smile stolt, og min første tilskyndelse til at blive vred forsvandt hurtigt – men jeg var frustreret. Jeg forventede, at han hjalp mig, men han syntes kun at skabe mere arbejde.

Det var i sådanne frustrerede øjeblikke, at jeg huskede jeg rettede søm ud for min far, og jeg begyndte at forstå. Arbejde er mere end det endelige resultat. Det er en *disciplin*. Vi må lære at arbejde og at gøre det godt, før vi kan forvente at modtage håndgribelige belønninger for vores arbejde. Min far må have vidst, at hvis han fokuserede på resultatet af mit arbejde, ville han blot blive frustreret over, hvor utilstrækkeligt jeg gjorde tingene dengang. Derfor fandt han på opgaver, som var vanskelige og som var en udfordring for mig for at lære mig det hårde arbejdes disciplin. Han brugte ikke de udrettede søm til at ombygge vores hus med, men til at opbygge min karakter.

Endelig blev jeg instrueret i at stable det brugte tømmer pænt, så arbejdsmændene kunne bruge det den næste dag. Mit arbejde var aldrig færdigt, før dette var gjort og redskaberne lagt væk.

Lad os undervise vores børn i at sørge for, at det tildelte arbejde bliver gennemført, så de kan være stolte af det, som de opnår. Det er en virkelig tilfredsstillelse, som kommer ved at afslutte en opgave, især når vi har gjort det bedste, vi har formået.

Disse lektier gav mig en glæde og taknemlighed for ærligt arbejde og forberedte mig til den tid i livet, hvor jeg ville få ansvar for at

sørge for en familie. De principper, som min vise far underviste mig i om ærligt arbejde, ikke at lade noget gå til spilde, disciplin og at sørge for at opgaven bliver gennemført, var grundlæggende for min succes i hvilken som helst profession, jeg ville have valgt. Disse lektier satte mig i stand til at møde en foranderlig verdens udfordringer med tillid.

Er det ikke det samme, som Paulus forkyndte, da han erklærede:

„Ej heller fik vi føden hos nogen uden vederlag, men vi arbejdede under slid og møje nat og dag for ikke at ligge nogen af jer til byrde.

Ikke som om vi ikke har ret dertil, men vi ville, at I skulle have et forbillede i os til efterfølgelse" (2 Tess. 3:8–9).

Der indtraf for omkring en måned siden en begivenhed i mit liv, som indskærpede for mig de velsignelser, som tilflyder en i løbet af årene gennem den gode og tidlige oplæring som barn. Jeg fik et stykke papir stukket i hånden, da jeg ankom til lufthavnen, om at en af mine bedste venner var død, og at hun skulle begraves om kun ca. halvanden time, i et lokalsamfund omkring 80 kilometer fra lufthavnen. Jeg skiftede hurtigt fra lufttransport til overfladetransport og begyndte at køre for at deltage i begravelsen.

Denne storslåede sjæl, som netop var død, havde været min lærer i primary i de tre år, fra jeg var 8 til 10 år gammel. Mens jeg kørte hen til søster Calls begravelse denne morgen, fyldtes mit sind med behagelige minder om min tidlige barndom.

Jeg huskede især det magtfulde eksempel fra den tidlige barndomsundervisning – gode forældre, som altid var der til at undervise, inspirere, elske og for stærkt at opmuntre mig til at lægge den rette kurs i mit liv. Jeg huskede en venlig tante, som boede ved siden af, og som styrkede mine forældres undervisning som et andet vidne.

Derpå huskede jeg kære søster Call, som var en primarylærer, der strakte sig udover sin kaldelse i klasseværelset. Hendes lektier indeholdt mange ekskursioner for at lære os livet, arbejdet og glæden ved fællesskabet at kende. Hendes særlige måde at spinde sine lektier ind i vores liv gav os en forståelse for vores personlige værdi.

Mens jeg kørte på motorvejen, blev mit hjerte fyldt af en overvældende taknemlighed for forældre, familie og kirkeledere, som havde tålmodighed, kærlighed og omsorg nok til at lægge grundlaget i et barns liv i de meget kritiske år.

Bør ikke *alle* børn modtage en sådan velsignelse tidligt i livet? Dette er Herrens værk, som vi er engageret i. Han har lagt kursen og åbenbaret de grundlæggende principper, som vil lede os tilbage til hans nærhed. Må vi have den styrke og det mod, der skal til for at følge ham, det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Din patriarkalske velsignelse: En lysets Liahona

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Den samme Herre, som tilvejebragte en Liahona for Lehi, giver i dag dig og mig en sjælden og værdifuld gave som vejleder os i vores liv"

Har I nogensinde ryddet op på et loftsværelse eller rodet gennem et gammel opbevaringsrum? Man opdager lidt historie og finder mange følelser. For nogle få uger siden ryddede vi loftsrummet i vores bjerghytte. Halvfjerds års skatte, hver med sit eget specielle minde passerede revy. Forrest i denne parade kom en gammel høj stol med metalhjul. Derefter kom nogle mælkeflasker af glas, som havde haft paphætter på og derefter kom et eksemplar af bladet *Life* med en historie fra anden verdenskrig.

Dette blad indeholdt en beretning om en engang så stolt flyvemaskine, en mægtig bombemaskine, som var blevet fundet temmelig godt bevaret i et isoleret hjørne af den enorme Saharaørken. Bombemaskinen og dens besætning havde deltaget i det berømte bombetogt over Rumæniens oliefelter ved Ploesti. Flyet var blevet ramt af antiluftskyts, hvilket helt havde ødelagt dets kommunikations- og navigationsudstyr. Da det ramte fly vendte tilbage til sin landingsplads i ørkenen, udslettede en pludselig sandstorm alle de kendte referencepunkter. Flyvepladsens landingslys var blevet dækket af sand. Flyet brummede videre endog langt på den anden side af landingsbanen og ind i ørkenens øde områder til det løb tør for brændstof og landede i Sahara for aldrig mere at flyve. Alle besætningsmedlemmerne omkom. Hjem, sikkerhed og ly var blevet dem nægtet. Sejr, håb og drømme – alt var blevet opslugt af stilheden i ørkenens støv.

Århundreder tidligere havde en retskaffen og kærlig far ved navn Lehi ført sin elskede familie ud i den samme form for ørkenøde. Han rejste som svar på Herrens røst. Men Herren fastsatte ikke, at en sådan flugt skulle gennemføres uden himmelsk hjælp. Nephis ord beskriver den gave, som blev tilvejebragt på morgenen for denne historiske rejse:

„Og det begav sig, at da min fader stod op om morgenen og gik hen til teltdøren, så han til sin store forundring en rund kugle af mærkelig forarbejdning på jorden, og den var af fin messing. Og indeni kuglen var der to visere, og den ene viste den vej, vi skulle gå i ørkenen" (1 Ne. 16:10).

Hverken krig eller menneskeskabte ødelæggelsesmidler kan forvirre eller ødelægge dette mærkelige kompas. Pludselige sandstorme i ørkenen kunne heller ikke gøre den vejledende kraft ubrugelig. Profeten Alma forklarede at denne „Liahona", som den blev kaldt, var et kompas, som var forberedt af Herren. Det virkede for dem i overensstemmelse med deres tro og udpegede den vej, de skulle rejse (se Alma 37:38–40).

Den samme Herre, som tilvejebragte en Liahona for Lehi, giver i dag dig og mig en sjælden og værdifuld gave for at vejlede os i vores liv, for at angive farerne mod vores sikkerhed og for at lægge kursen, ja endog en sikker overgang – ikke til et forjættet land, men til vores himmelske land. Den gave, som jeg henviser til, er kendt som jeres patriarkalske velsignelse. Ethvert værdigt medlem af kirken er berettiget til at modtage en sådan dyrebar og uvurderlig personlig skat.

Det øverste Præsidentskab har i et brev til stavspræsidenterne skrevet: „En patriarkalsk velsignelse indeholder en inspireret erklæring om modtagerens slægtslinie og udgør når Ånden tilskynder dertil, en inspireret og profetisk udtalelse om livets opgaver for modtageren sammen med sådanne velsignelser, advarsler og formaninger, som patriarken vil blive tilskyndet til at give for at denne livsmission kan opfyldes. Det står altid klart, at virkeliggørelsen af alle de lovede velsignelser er betinget af trofasthed overfor vor Herres evangelium, hvis tjener patriarken er" (Det øverste Præsidentskabs brev til stavspræsidenterne, den 28. juni 1958).

Hvem er denne mand, denne patriark, gennem hvem sådan seerkraft og præstedømmekraft flyder? Hvordan kaldes han? De tolv apostles Råd har et særligt ansvar i forbindelse med kaldelsen af sådanne mænd. Udfra min egen erfaring kan jeg bevidne, at patriarker kaldes af Gud gennem profeti. Hvordan kunne vor himmelske Fader ellers åbenbare hvem sådanne profetiske magter skal gives til? En patriark er bærer af et ordineret embede i det melkisedekske præstedømme. Det patriarkalske embede er imidlertid et velsignende embede, ikke et administrerende embede. Jeg har aldrig kaldet en mand til dette hellige embede, uden jeg har følt Herrens vejledende indflydelse i beslutningen. Tillad mig at fortælle jer om en højt skattet oplevelse.

For mange år siden fik jeg til opgave at udpege en patriark til en stav i Logan, Utah. Jeg fandt sådan en mand, skrev hans navn ned på et stykke papir, og anbragte det i mine skrifter. Yderligere undersøgelser fra min side afslørede, at en anden værdig patriark var flyttet til samme område, hvorved det blev unødvendigt at udpege en ny patriark, og der blev ikke udpeget nogen.

Ni år senere fik jeg igen tildelt en stavskonference i Logan. Denne gang var der også brug for en patriark til den stav, som jeg besøgte. Jeg havde brugt et nyt sæt af de hellige skrifter i mange år og havde dem med i min mappe. Men da jeg forberedte mig til at forlade mit hjem for at køre til Logan, tog jeg et ældre sæt af de hellige skrifter fra boghylden og efterlod det nye sæt hjemme. Under konferencen begyndte jeg at søge efter en patriark: en værdig mand, en ulastelig Guds tjener, en mand fyldt med tro og som af karakter var venlig. Jeg overvejede disse krav og åbnede mine hellige skrifter, og der opdagede jeg det stykke papir, som jeg havde anbragt der for mange år siden. Jeg læste navnet, som var skrevet på dette stykke papir: Cecil B. Kenner. Jeg spurgte stavspræsidentskabet, om br. Kenner tilfældigvis stadig boede i denne stav. Det fik jeg at vide, at han gjorde. Cecil B. Kenner blev den dag ordineret som patriark.

Patriarker er ydmyge mænd. De studerer i skrifterne. De står foran Gud som midlerne, hvorved Himlens velsignelser kan flyde fra denne evige kilde til modtageren, på hvis hoved patriarkens hænder hviler. Måske kan han ikke sætte bogstaver efter sit navn, måske besidder han ikke verdslig rigdom eller et ærefuldt embede. Han skal imidlertid velsignes med præstedømmets magt og personlig renhed. For at kunne strække sig mod Himlen for at få guddommelig vejledning og inspiration må en patriark være en kærlig mand, en mand med barmhjertighed, en mand med dømmekraft og en Guds mand.

En patriarkalsk velsignelse er en åbenbaring til modtageren, ja den er den hvide midterlinie på vejen for at beskytte, inspirere og motivere til aktivitet og retskaffenhed. En patriarkalsk velsignelse indeholder bogstavelig talt kapitler fra din bog over evige muligheder. Jeg siger evig, for ligesom livet er evigt, så er en patriarkalsk velsignelse det også. Hvad der måske ikke vil blive opfyldt i dette liv kan ske i det næste. Vi styrer ikke Guds tidsplan. „Thi mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine, lyder det fra Herren;
nej, som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders" (Esajas 55:8–9).

Din patriarkalske velsignelse er din og din alene. Den kan være kort eller lang, enkel eller indgående. Længde og sprogbrug udgør ikke en patriarkalsk velsignelse. Det er Ånden, som viderebringer den sande betydning. Din velsignelse skal ikke foldes pænt sammen og lægges væk. Den skal ikke indrammes eller offentliggøres. Den skal snarere læses. Den skal elskes. Den skal følges. Din patriarkalske velsignelse vil bringe dig gennem den mørkeste nat. Den vil vejlede dig gennem livets farer. Ulig den ramte bombemaskine fra før, som gik tabt i ørkenens øde, så vil livets sand og storme ikke ødelægge dig på din evige rejse. Din patriarkalske velsignelse er for dig en personlig Liahona, så du kan lægge din kurs og styre din vej.

I Lewiss Carolls klassiske bog *Alice i Eventyrland* kommer Alice til et vejkryds med to veje foran sig, som hver går i sin retning. Hun møder Filurkatten, som hun spørger: „Hvilken vej skal jeg tage?"

Katten svarer: „Det afhænger af, hvor du vil hen. Hvis du ikke ved, hvor du vil hen, så betyder det i virkeligheden ikke noget, hvilken vej du vælger."

Modsat Alice, så ved enhver af os, hvor han eller hun ønsker at gå hen. Det er lige-

gyldigt hvilken vej vi følger, for den sti vi følger i dette liv vil helt sikkert lede os til den sti, som vi skal følge i det næste.

Der kræves somme tider tålmodighed, mens vi ser på, venter på og arbejder på, at en lovet velsignelse bliver opfyldt.

En retskaffen patriark, Percy K. Fetzer, kom en dag efter aftale til mit kontor. Han græd, mens vi talte sammen. Han forklarede, at han netop var vendt tilbage fra Polen, hvor han havde haft det privilegium at give patriarkalske velsignelser til vores værdige medlemmer der. Efter en lang pause fortalte patriarken, at han var blevet tilskyndet til at give en tysktalende familie ved navn Konietz løfter i en højtidelig erklæring, løfter som ikke kunne opfyldes. Han havde lovet missioner. Han havde lovet tempelvelsignelser. Det lå altsammen udenfor rækkevidde for dem, som han havde velsignet. Han hviskede, hvordan han havde søgt at holde disse løfter tilbage, som han vidste var uopnåelige. Det nyttede ikke noget. Inspirationen var kommet, løfterne udtalt og velsignelserne givet.

„Hvad skal jeg gøre? Hvad kan jeg sige?" gentog han overfor mig.

Jeg svarede: „Broder Fetzer, disse velsignelser er ikke kommet fra dig; de er blevet givet af Gud. Lad os knæle ned og bede til ham om deres opfyldelse".

Adskillige år efter denne bøn, blev der underskrevet en uventet aftale mellem Vesttyskland og Polen, som nu gjorde det muligt for tyske statsborgere, som var blevet holdt tilbage ved krigens afslutning at vende tilbage til Tyskland. Familien Konietz, hvis medlemmer havde modtaget disse særlige patriarkalske velsignelser, kom til at bo i Vesttyskland. Jeg havde det privilegium at ordinere faderen til biskop i kirkens stav i Dortmund. Familien foretog derpå den længe ventede rejse til templet i Schweiz. De klædte sig i hvidt, de knælede ned ved et helligt alter for at vente på den ordinanse, som binder fader, moder, brødre og søstre sammen, ikke blot i dette liv, men i evigheden. Den, som udførte denne hellige beseglingsceremoni, var templets præsident. Udover dette var han imidlertid den samme Herrens tjener, Percy K. Fetzer, der, som patiark år tilbage havde givet disse dyrebare løfter i de patriarkalske velsignelser, som han havde givet.

Hvor langt er der til himlen?
Ikke langt.
Når du lever nær til Gud,
er det lige, hvor du er.

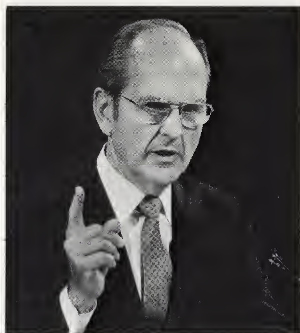
Din patriarkalske velsignelse er dit pas til fred i dette liv. Den er en Liahona af lys, som vil vejlede dig uden fejl til dit himmelske hjem. Jeg vidner om disse hellige sandheder i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
den 5. oktober 1986

„Om morgenen frydesang"

Ældste Russell M. Nelson
De tolv apostles Kvorum

„For at opleve sand glæde er det nødvendigt at vi har det godt sammen med dem vi er sammen med, med os selv og i vores forhold til Gud."

Titlen på mit budskab er taget fra den 30. salme, vers 6: „Om morgenen frydesang". Mens jeg talte med medlemmerne af min familie om dette skriftsted, huskede de, at „menneskene er til for at kunne nyde glæde" (2 Ne. 2:25), men de havde ikke overvejet denne spændende tanke at glæden kommer om morgenen.

En i familien sagde: „Nyhederne handler næsten dagligt kun om mennesker, som har problemer med narkotika, druk og følelsesmæssig ulykke. Hvordan kan de og vi opnå den glæde, der tales om i skrifterne?"

Jeg svarede: „Jesu Kristi evangelium tilbyder håb. Det forkynder, at glæde er en del af vor guddommelige skæbne. Og at opleve glæde om morgenen er en særlig udfordring." Jeg fortsatte: „Den sande prøve er at være i stand til at se sig i spejlet som det første om morgenen og føle virkelig glæde."

En af vore døtre, som for nyligt havde bekendtgjort, at hun ventede sig, sagde: „Men far, det er den sværeste tid på dagen for mig!"

Jeg svarede: „Mine kære, for at kunne opleve sand glæde om morgenen, eller på noget andet tidspunkt, så er der mindst tre faktorer, som er nødvendige. Det er nødvendigt at man har det godt sammen med dem, man bor sammen med og arbejder sammen med – vores fæller i livet. Man må have det godt med sig selv – ikke gennem nogen form for bedrag, men ganske enkelt gennem en korrekt agtelse for sig selv, som er velfortjent. Og hvad der muligvis er vigtigst, er at føle godt for vores forhold til Gud og oprigtig elske ham."

Ligesom jeg rådgav min familie ved denne samtale, er det godt for os alle at overveje de tre skridt, der skal til for at opnå virkelig glæde i livet.

Venlighed overfor sine fæller

Glæde om morgenen begynder med venlighed overfor ens ægtefælle. Når søvnens skygger forsvinder for dagslyset, rækker jeg blidt ud efter min elskede ægtefælle ved siden af. Jeg opnår den søde forsikring, at alt er godt med hende, endog før mine øjne er helt åbne. Det minder mig for øvrigt om det råd, som præsident David O. McKay gav: „Når vi kommer sammen, bør vi holde vore øjne vidt åbne, men halvlukkede efter vi er blevet gift" (Conference Report, april 1956, s. 9).

Det har min elskede gjort. Gennem vores mange og lange år med videregående studier, professionelle ansvar og en voksende familie har hun ikke klaget. Jeg overhørte for nylig en samtale hun have med unge mødre, der oplevede lignende belastninger. De spurgte hende, hvordan hun havde klaret 10 børn og en ægtemand, som kun havde ringe tid til at hjælpe til. Venlighed blev afspejlet i hendes svar: „Jeg forventede ikke meget gennem vores svære år, så jeg blev sjældent skuffet."

Hun er noget særligt. Sammen med hende er det let at adlyde skriftens formaning om at „nyd(e) livet med den kvinde, du elsker, alle dine . . . dage" (Præd. 9:9).

Det er ikke alle, som er velsignet med sådan en vidunderlig ægtefælle – ikke endnu. Mange af os, som er gift, kan ikke være sammen så meget, som vi gerne vil, men vi kan

takke for, at vi alle har fællesskab med familie og venner.

For nyligt var en anden generalautoritet min kammerat på en tur til missioner på støvede steder. En morgen da jeg kom tilbage fra brusebadet, opdagede jeg til min overraskelse, at denne betænksomme kammerat havde pudset mine sko. Jeg spekulerede med taknemlighed på, om hver eneste af de 30000 missionærer, der nu arbejder i Herrens tjeneste, selv havde eller var så venlig en ven, som han var for mig – og betænksomt vise enkle og venlige gerninger overfor sin kammerat.

Glæde kommer om morgenen til dem, som har gjort sig fortjent til nattens hvile for arbejderen. En af livets sødeste former for at gøre gengæld er det privilegium at tjene andre på betydningsfuld vis. At være i stand til at gøre noget for sine medmennesker, som de ikke selv kan gøre, bringer en uforlignelig tilfredsstillelse. Det er års forberedelser værd.

Glæde kommer også gennem tjeneste i kirken. Alma udtrykte denne tanke således: „At jeg måske kan blive et redskab i Guds hånd til at bringe nogle sjæle til omvendelse, ja det er min glæde" (Alma 29:9). Når vi tjener i templet kan denne tanke om venlighed overfor vores fæller på ædel vis blive udstrakt til dem, som er gået på den anden side af sløret.

Evangeliet bringer godt bud til de døde og en glad stemme til de levende og de døde – ja et glædeligt budskab for alle (se L&P 128:19).

Selv når dødens slør adskiller os fra vores forældre, som gav os så meget, at vi kan være til, så fortsætter deres retskafne indflydelse hos os. Og mens de ser til fra himlens vinduer, så vil deres morgener blive mere strålende, hvis de i sandhed kan sige, som apostlen gjorde: „Større glæde har jeg ikke end at høre, at mine børn vandrer i sandheden" (3 Joh. 1:4).

Fremfor alt, så kan venlighed overfor ens ægtefælle ikke besudles af ulydighed mod kyskhedsloven. Denne synd er en dødelig gift for glæden. Det første blik i spejlet om morgenen kan ikke afspejle glæde, hvis der er noget som helst minde om forkerte gerninger i nattens løb. Det sikreste skridt hen mod glæde om morgenen er dyd om aftenen! Dyd omfatter også venlighed overfor ens ægtefælle hele dagen lang.

Velfortjent selvagtelse

Den næste forudsætning for glæde er, at man har det godt med sig selv. Den anden af vor Herres to store befalinger indeholder et dobbelt pålæg: „Du skal elske din næste som dig selv" (Matt. 22:39). Derfor styres kærligheden til næsten delvis af ens selvagtelse, og dermed også glæden om morgenen.

Hvert eneste menneske bør forstå sin egen sjæls natur. Vi opnår en dyb indsigt gennem denne åbenbaring:

„Thi mennesket er ånd. Grundstofferne er evige, og ånd og grundstof, uadskilleligt forbundet, modtager en fylde af glæde.

Men om de adskilles, kan mennesket ikke modtage en fylde af glæde" (L&P 93:33–34).

Derfor må både de åndelige og fysiske elementer næres, hvis vi skal gøre os fortjent til den rette selvagtelse.

Åndelig selvagtelse begynder med en forståelse for, at hver eneste ny morgen er en gave fra Gud. Selv den luft vi indånder er et kærligt lån fra ham. Han bevarer os fra dag til dag og opretholder os hvert eneste øjeblik (se Mosiah 2:21).

Derfor bør vores første ædle gerning om morgenen være en ydmyg bøn i taknemlighed. Skrifterne giver os dette råd: „Han beder til Gud, og han er ham nådig, han skuer med jubel hans åsyn" (Job 33:26; se også Alma 34:21; 37:37).

Jeg forstod ikke fuldt ud at værdsætte betydningen af en hilsen i bøn, før jeg selv blev far. Jeg er så taknemlig for, at vores børn aldrig gav deres mor eller far den kolde skulder. Nu forstår jeg, hvordan vores himmelske Fader måske værdsætter vores bønner, morgen og aften. Men jeg kan forstå den sorgens smerte han har på grund af tavsheden fra et hvilket som helst af sine børn. For mig kan sådan en mangel på taknemmelighed sammenlignes med de mutte guldfisk, som glemmer at takke dem, som giver dem mad i deres akvarium. De, som beder, kan i sand-

hed „dyrke . . . Gud med stor glæde" (Alma 45:1).

Jeg lærte for længe siden, at et uforstyrret studium af skriften tidligt om morgenen bringer en vedvarende berigelse. Jeg har det som Jeremias: „Men mig blev dit ord til fryd og til hjertens glæde" (Jer. 15:16). De hellige skrifter er gentagne gange blevet beskrevet som „godt budskab om stor glæde" (Helaman 16:14; Mosiah 3:3; Alma 13:22; se også Luk. 2:10). Når vi lærer samt efterlever deres lærdomme, så bliver denne glæde til en del af vores liv.

Glæde kommer om morgenen, når de personlige talenter bliver udviklet. Vi er hver især velsignet med forskellige evner. Jeg tror ikke, jeg kunne stå op om morgenen for at blive en portrætmaler. Men jeg har værdsat lærdommene fra mine forældre lige siden min tidligste barndom, for de kendte den glæde som god musik bringer. Og nogle af de dejligste lyde i vores hjem kom fra sange og instrumenter, og der blev sunget og spillet af børn, som var i færd med at forbedre deres talenter.

Selv på Det gamle Testamentes tid „bød David levitternes øverster at lade deres brødre sangerne stille sig op med musikinstrumenter . . . og lade høje jubeltoner klinge" (1 Krøn. 15:16).

Tillid til at begynde hver morgen rede til at møde dagens udfordringer kommer gennem åndelig selvagtelse.

Fysisk selvagtelse kræver også næring. Vores legemer fortjener en omhyggelig omsorg. Jeg gentager denne erklæring fra Paulus:

„Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!" (1 Kor. 3:16–17).

En fysisk god helbredstilstand gennem regelmæssige øvelser er meget vigtig, og vi kan gøre meget for at bevare vores legeme stærkt.

I 1833 modtog profeten Joseph Smith visdomsordet gennem åbenbaring. Det omfatter bl.a. disse enkle råd: Vi skal ikke drikke alkohol, te eller kaffe, og vi skal ikke bruge tobak. Profeter i vor tid og ved denne konference har fortalt os, at vi skal undgå narkotika. Den medicinske videnskab bekræfter i stigende grad de fysiske fordele, som kommer ved en efterlevelse af disse lærdomme.

Alkoholens skadelige virkninger er så vidt kendt, at yderligere kommentarer næppe er nødvendige. Den skade, som alkoholen har forårsaget er bl.a. vist i en undersøgelse af forholdet mellem alkoholforbruget blandt gravide kvinder og fødselsvægten af deres nyfødte børn. Disse resultater, som er offentliggjort af De forenende Staters nationale institutter for sundhed afslører, at indtagelse af en eller to alkoholiske drikke om dagen har forbindelse med en væsentlig øget risiko for at føde et væksthæmmet barn (se James L. Mills, *Journal of the American Medical Association*, 12 oktober 1984, s. 1875–79).

Videnskabsmændene ved nu, at tobaksrygning er den største dødsårsag i verden, som kan forhindres.

Den er den førende årsag, som kan forhindres, til hjertesygdomme, lungesygdomme og arteriesygdomme og kræft (se William W. Pollin og R. T. Ravenhold, *Journal of the American Medical Association*, 23. november s. 2849–2854; *1986 Heart Facts*, American Heart Association, 1986, s. 16 „The Health Consequences of Smoking: A Report of the Surgeon General" publication DHHS (PHS) 84–50204, U. S. Department of Health and Human Servises, Public Health Services, Offices of Smoking and Health, Rockville, Md. 1983).

Endnu en rapport angiver, at mere end en fjerdedel af alle dødsfald i USA nu skyldes forhold, som lægerne klassificerer som forstyrrelser i forbindelse med tilvænning til skadelige stoffer (se Pollin and Ravenholdt, s. 2849).

Lydighed mod visdomsordet holder mennesket helt fri af alle sådanne tilvænninger. Denne beskyttelse fremsættes ved pagt i det sidste vers af Lære og Pagter, afsnit 89:

„Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel" (L&P 89:21).

Den henvisning til den første påske minder os om, at det fordums Israel *med tro* var lydig mod befalingen om at „tage noget af blodet og stryge det på de to dørstolper og overliggeren i de huse" (2 Mos. 12:7).

„Men for eder skal blodet på husene, hvor I er, tjene som tegn, og jeg vil se blodet og gå eder forbi; intet ødelæggende slag skal ramme jer" (2 Mos. 12:13).

Derfor befales det nutidige Israel til *med tro* at adlyde visdomsordet. Det bliver vort tegn på en pagt med Herren – en åndelig adskillelse af Israel i pagten fra resten af verden.

Glæde kommer om morgenen – til dem, som kan stå foran spejlet og føle sig rene, til dem, hvis mund er fri for smagen af det, som er forbudt af Herren, til dem, hvem ånd og legeme er fri for selvbebrejdelser.

Kærlighed til Gud

Det kronende karaktertræk, som leder til glæde, er kærlighed til Gud. Selv det første blik i spejlet kan berede større glæde, når vi ved, at vi er skabt i hans billede. Vi kan alle sige, som apostlen: „Du har lært mig livets veje; du vil fylde mig med glæde for dit åsyn" (Ap.G. 2:28; se også Sl. 16:11).

Gud, som gav os livet, gav os også befaling om at leve, så vi kan nyde glæde. Disse befalinger er en gang imellem blevet åbenbaret gennem profeterne lige fra Adam til præsident Benson. En af dem skrev på denne måde: „Endvidere ønsker jeg, at I vil tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige" (Mosiah 2:41).

Men for jer, som ikke har kendt hans veje, eller som er faret vild, det er ikke for sent at ændre sig. De velsignelser, som kommer gennem tro og omvendelse kan stadig blive jer til del.

Til jer, som føler, at I har lidt nederlag og som føler jer nedtrådt, siger jeg: Se hen til de første timer på dagen som jeres redning. Herren siger til os: „Sov ikke længere end fornødent, gå tidligt i seng, så I ikke er trætte. Stå tidligt op, at legeme og sind må være friske" (L&P 88:124).

Begyndelsen til en mere strålende dag indvarsler en tilgivelsens tid. Skyggerne fra forrige dags smerter smelter i strålerne fra den tidlige morgens muligheder.

Der kommer glæde gennem vores efterkommere, og vi glæder os, når de bliver velsignet gennem frelsens og ophøjelsens ordinanser.

Det oplevede vores familie på en særlig måde, da vores yngste datter for nylig blev beseglet til sin evige ægtefælle i det hellige tempel. Som vidner til denne begivenhed var hendes forældre og alle hendes otte ældre brødre og søstre sammen med andre familiemedlemmer. For os var der virkelig glæde om morgenen på denne dag. Vi følte da virkelig denne sandhed fra de hellige skrifter: „Menneskene er til for at kunne nyde glæde" (2 Ne. 2:25).

Hvor storslåede disse oplevelser end er, så er de kun et forspil til den store dag, som ligger forude, hvor de trofaste vil stå på jordens yderste dag. De skal opleve Herrens andet komme og skal stå sammen med ham, når han kommer (se Mal. 3:2–12); 3 Ne. 24:2–12). På denne glædelige morgen vil spejlet afspejle den første opstandelses mirakel. De trofaste vil blive kronet med herlighed, udødelighed og evigt liv (se L&P 75:5; 138:51).

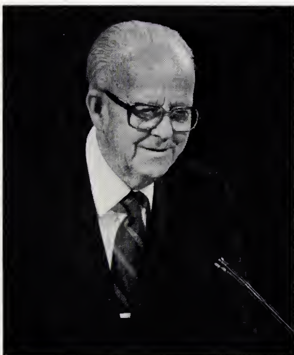
Endnu engang vil „morgenstjernerne synge . . . sammen, og alle Guds børn råber af glæde" (L&P 128:23; se også Job 38:7). For på den morgen „åbenbares . . . Herrens herlighed, alt kød til hobe skal se den" (Es. 40:5; se også Ez. 20:48; Luk. 3:6; L&P 101:23).

Da „skal der være fred og tilfredshed overalt; hvert hjerte og hver stemme vil glæde sig på den dag . . . der vil være glæde om morgenen den dag" (Natalie Sleeth „Joy in the Morning", Carol Stream Ill: Hope Publishing Co. 1977, s. 4–5, 9–10). Denne glæde vil være vores – gennem vores trofasthed – det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Lykke og glæde i forbindelse med tempelarbejde

Ældste Franklin D. Richards
De halvfjerds' første Kvorum

„Når vi udfører tempelarbejde, udvikler vi et åndeligt slægtskab med vor himmelske Fader og med vor Herre og Frelser Jesus Kristus."

Vi har hørt, hvordan Helligånden vejleder os. Jeg husker et møde i templet for nogle år siden, hvor præsident David O. McKay sagde, at selv om man forbereder en tale ti dage før konferencen, så kan Herren både inspirere en på dette tidspunkt, så vel som når man står på talerstolen. Jeg kunne ikke lade være med at tænke herpå, da jeg lyttede til ældste Russell M. Nelson tale om glæde og koret synge om glæde, nu hvor jeg skal til at tale til jer om lykke og glæde i forbindelse med tempelarbejde. Mine kære brødre og søstre, jeg er virkelig glad for at kunne være sammen med jer ved denne dejlige konference, og jeg beder til, at jeg må blive vejledt af Herrens Ånd, når jeg nu taler til jer.

Det øverste Præsidentskab i kirken har skitseret kirkens mission på følgende måde: at bringe evangeliet til hele menneskeheden, at fuldkommengøre de hellige og at udføre tempelarbejde og genealogi for os selv og for de døde.

Tempelarbejde

Jeg har ofte talt om den glæde og lykke, som man modtager ved at missionere. I dag vil jeg især henvise til den glæde og lykke, som man modtager ved at udføre tempelarbejde. For nogle få måneder siden vendte søster Richards og jeg tilbage fra det store privilegium det var, at lede tempelarbejdet i templet i Washington D. C. i lidt over 2 år.

Det synes måske lidt sent, men jeg vil gerne viderebringe kærlige hilsener fra medarbejderne i templet i Washington, og det glæder mig at kunne fortælle jer om den dejlige ånd, den væsentlige vækst og udvikling, som der findes i den del af Herrens vingård.

Disse to år i Washington var en tid med mange smukke åndelige oplevelser for søster Richards og jeg, og vi så dagligt bevis på kærlighed og tjeneste over for vores næste.

Vor himmelske Fader er en kærlig fader. Han har sagt: „Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Han har af denne årsag gengivet evangeliet i denne uddeling.

Hvorfor templer?

De sidste dages hellige bygger templer, fordi de har fået befaling herom, så hellige ordinanser kan blive udført i dem både for levende og døde. Udførelsen af disse ordinanser muliggøres på grund af det genealogiske arbejde og tempelarbejdet, som er uadskilleligt forbundet. Det er vigtigt at forstå, at templets velsignelser ikke er begrænset til en bestemt gruppe, men er for alle værdige medlemmer af kirken, som på passende vis er godkendt hertil.

Jeg vil gerne kort omtale tre områder, som har at gøre med tilstedeværelsen i templet.

Først for de levende: For de levende kan sådanne ordinanser som dåb, overdragelse af Helligånden, og ordinationen til præstedømmet udføres på ethvert passende sted udenfor templet. Vi har imidlertid gennem nutidig åbenbaring fået at vide, at visse ordinanser, både for levende og døde, samt dåb for de døde, skal udføres i et tempel.

Tempelbegavelsen omfatter hellige pagter, hvortil velsignelser er lovet. Den er i virkeligheden også et undervisningsforløb, hvorved der gives mange svar på spørgsmålet: „Hvad er formålet med livet?"

Tempelbegavelsen er selvfølgelig en ordinanse for den enkelte, hvorimod beseglingsordinanser er knyttet til et familieforhold.

Dernæst for de døde: Kristi tjenestegerning var ikke begrænset til de få, som levede på jorden i tidens midte, og den er ikke begrænset til dem, som lever nu. Apostlen Peter gjorde det klart, at de, som ikke havde den mulighed for at høre evangeliet på denne jord, vil få en sådan mulighed i åndeverdenen (se 1 Pet. 3:18–20). Og apostlen Paulus stillede dette spørgsmål i sit brev til korinterne: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis de døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1 Kor. 15:29).

Tilbedelse i templet tilvejebringer en mulighed for at udføre ordinansearbejde for vores afdøde slægt og for andre og udgør en mulighed for os til at betjene de døde. Denne tjeneste er en kilde til evig tilfredsstillelse.

Det er imidlertid godt at huske på, at stedfortrædende tjeneste for de døde ved de levende ikke påvirker de dødes ret til at acceptere eller forkaste en sådan stedfortrædende tjeneste.

For det tredie, som et tilflugtssted: Et tempel er et tilflugtssted fra livets omskiftelser, et sted for bøn og meditation, som giver en mulighed for at modtage indre fred, inspiration, vejledning og ofte løsninger på problemer, som plager vores daglige liv.

Et tempel er et sted, hvor den guddommelige gnist i mennesket, eller det uendelige i mennesket kan søge det uendelige hos Gud.

Lykke og glæde ved tempelarbejde

Jeg har været vidne til den glæde og tilfredsstillelse, som kommer til dem, som tjener i templet. Jeg mindes ved en lejlighed en søster, som kom ind gennem templets dør, hendes ansigt lyste af forventning og hun begyndte at gå hurtigere. Hun var tempelarbejder og havde været hjemme på et besøg. Hun greb fat i min hånd og sagde: „Det er så

godt at være tilbage. Jeg elsker at tjene i templet, og jeg ved, at jeg ikke kan være lykkelig, virkelig lykkelig, når jeg er væk fra det. Det bringer mig en glæde og tilfredsstillelse, som ikke findes noget andet sted. Jeg føler virkelig jeg har udrettet noget ved at gøre noget af evig værdi. Det er på en måde som Frelserens arbejde, han gjorde det for menneskene, som de ikke kunne gøre for sig selv. Dette arbejde giver mig fred i sjælen – ja, en fred, som overgår enhver forståelse."

En dag gik søster Richards og jeg ind i dåbsværelset ved middagstid, og vi lagde mærke til en ung pige, som sad på en af bænkene. Hun fortalte os, at hun var fra West Virginia, og at det var hendes 12 års fødselsdag. Hendes mor havde spurgt hende, hvad hun ønskede i fødselsdagsgave, og pigen havde bedt sin mor om at tage hende med til templet, så hun kunne udføre dåb for de døde.

Hvilken mulighed har tempelarbejderne ikke for at røre hjertet hos vore brødre og søstre i alle aldre!

Jeg husker et brev fra en biskop i det østlige Canada. Han sagde i sit brev:

„Vi er taknemlige for det privilegium vi har at bringe vores unge til templet. Vi ser unge vente på deres tur med tårerne løbende ned ad kinderne. Vi har haft mange åndelige oplevelser. En ung mand, som ikke ville udføre en mission, sagde: ‚Nu vil jeg tage afsted.' Vores tempelture har været en succes udover alle vores forhåbninger. De unges liv er bogstavelig talt blevet ændret. De unge anser dette for en stor åndelig oplevelse."

Når vi udfører tempelarbejde, udvikler vi et åndeligt slægtskab med vor himmelske Fader og med vor Herre og Frelser Jesus Kristus, som kan bringe os fred, lykke og evig glæde.

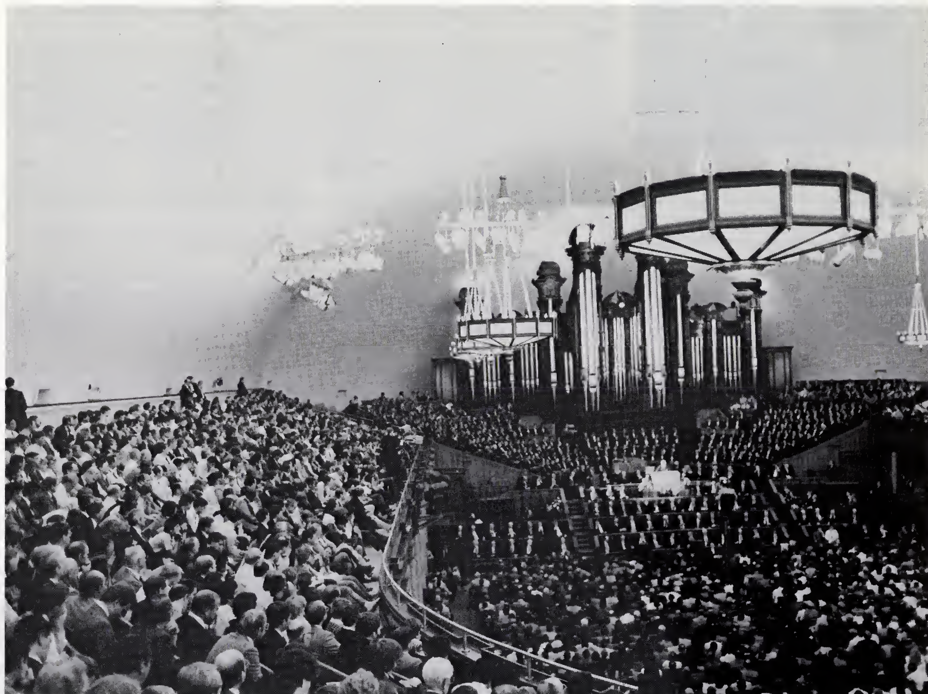
Der er i templet en indflydelse og ånd, som rører ved hjerte, sind og sjæl hos de tilstedeværende. Ja, det er i sandhed et Herrens hus.

Det er blevet sagt, at historien om tempelarbejdet er en historie om kærlighed – Guds kærlighed til mennesket og menneskets kærlighed til Gud og til hinanden.

Lad os ikke tillade rigdom, menneskelig ære eller verdens forfængelige ting at holde os fra at være værdige til dette hellige privilegium, som kan blive vort. Vi er i sandhed velsignet at kunne blive født på denne jord på dette tidspunkt, hvor disse smukke og frelsende ordinanser er blevet gengivet til jorden, og hvor vi har det privilegium at kunne deltage i dem.

Jeg opmuntrer kirkens medlemmer til at deltage i tempelarbejdet på enhver mulig måde, for det er en meget belønnende måde at opbygge Guds rige på. Herrens hensigter opnås, sjæle frelses og profeti opfyldes. Ja, vi kan være taknemmelig for, at vi lever i tidernes fyldes uddeling – hvor Gud Faderen og hans Søn har vist sig for profeten Joseph Smith; hvor evangeliet i dets fylde er blevet gengivet; hvor præstedømmet eller magten til at handle i Guds navn, er blevet gengivet; og hvor Kristi kirke igen er blevet oprettet på jorden. O, hvor vi dog opretholder vores elskede profet Ezra Taft Benson, som gennem åbenbaring, leder og styrer Guds riges anliggender på jorden i dag.

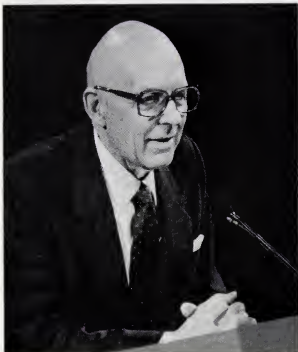
Må vi forlade denne konference styrket og motiveret og med et større ønske om at øge vores indsats. Må Guds rige gå frem, så Himlens rige kan komme og må vor himmelske Faders udvalgte velsignelser være over jer, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Udvikl din tro

Ældste A. Theodore Tuttle
De halvfjerds' første Kvorum

„Vi vil ikke overleve i denne verden, hverken timeligt eller åndeligt, uden øget tro på Herren – og jeg mener ikke en positiv mental indstilling, men en ren og skær solid tro på Herren Jesus Kristus."

Mine elskede brødre og søstre, jeg ville være utaknemlig, hvis jeg ikke takkede de mange af jer, som har bedt for mit velbefindende i løbet af de sidste måneder. Den medicinske videnskab er vidunderlig, men hvad bedre er, så kræver det særlige velsignelser fra vor himmelske Fader for at helbredelsen kan indtræde. Jeg er meget taknemlig for jeres bønner for mig.

En lærer i primary fortalte mig om noget der skete i hans klasse. Han var ved at undervise de 11-årige. Han stillede dette spørgsmål: „Lad os antage, at Herren bad dig bygge et rumskib, som var stort nok til at føre dig og din familie og jeres forråd bort fra denne planet. Kunne du gøre det?"

Steve svarede: „Ja."

Og læreren sagde: „Har du nogensinde bygget et rumskib?"

„Nej."

„Har du nogensinde bygget et modelrumskib?"

„Nej."

„Har du nogensinde set et?"

Steve svarede: „Ja, på tv." Men så sagde han: „Du sagde, at Herren *sagde*, at jeg skulle bygge det. Hvis Herren sagde, at jeg skulle bygge det, så kunne jeg gøre det."

Jeg spekulerer på, hvor mange af os voksne, som har den form for tro. Jeg vil gerne læse for jer i Mormons Bog om et stort eksempel på denne form for tro. Jeg læser fra det 17. kapitel i 1 Nephi:

„Og det skete, at Herren talte til mig (Nephi) og sagde: Du skal bygge et fartøj på den måde, jeg vil vise dig, så at jeg kan føre dit folk over disse vande" (vers 8).

Lyt til den store Nephis svar:

„Og jeg sagde: Herre, hvor skal jeg gå hen for at finde malm til at smelte, så at jeg kan forarbejde værktøj til at bygge skibet på den måde, du har vist mig?" (vers 9).

Og da hans brødre forstod, at han virkelig ville gå i gang med at bygge et skib, sagde de: „Vor broder er en dåre, thi han tror, han kan bygge et fartøj." (vers 17).

Så gav Nephi dem en stor lektie.

Hvordan *udvikler* du tro?

Lad os lære af, hvad der skete med Nephi. Han begyndte at fortælle om det, som var sket, så de alle vidste at det var en del af deres arv. Han gik tilbage til den tid, hvor Israels børn kom ud fra Egypten. Han sagde: „I ved, hvad der skete, Der stod de med ryggen mod Det røde Hav med ægypterne på vej mod sig, og Herren frelste dem" (se vers 26–27).

Så fortsætter han og fortæller om den manna, som de modtog i ørkenen, det vand de fik fra en klippe, og om hvordan Herren ledte dem ved en støvsky om dagen og et lys om natten og om hvordan det ophørte, da de krydsede Jordanfloden og præsternes fødder rørte ved vandet (se vers 28–30, 32; se også 2 Mos. 13:21; Jos. 3:15–17). Og derpå hvordan han spredte folket, og derpå, hvordan Moses, da de kom blandt flyvende slanger, dannede en slange af kobber og løftede den op, og alt hvad de behøvede at gøre var at se på denne slange, så ville de blive helbredt. Beretningen siger, at mange omkom, fordi de end ikke ville se (se vers 32, 41; se også 4 Mos. 21:8–9).

Han prøvede at gøre det, som du og jeg har behov for at gøre som forældre i vores familie i dag – at udvikle tro på Herren. Og måden at gøre det på er ved at fortælle eksempler på tro, som er indtruffet i vores historie og i vores arv og hos vores folk. Dette er historiens værdi. De fortæller trosberetninger om vores egen slægt og forfædre og om vores eget folk og om vores børn. Som det allerede er blevet sagt ved denne konference, så kan vi ikke gå en generation frem uden at miste tro, hvis vi ikke gør dette. Og for at opdrage en slægt i tro til det, som vi må gøre i disse dage, må du og jeg ganske enkelt udvikle og øge troen på Herren Jesus Kristus.

Der findes et andet princip, nemlig at tro går forud for miraklet. Denne lektie kan vi lære i Ether kapitel 12. I husker, at Moroni forkortede optegnelserne på de fireogtyve guldplader, og dette er, hvad han skriver:

„Og Ether forudsagde store og vidunderlige ting for folket, som menneskene dog ikke troede, fordi de ikke så dem" (vers 5).

De kunne ikke se dem. De ville ikke tro på dem. De havde behov for at blive undervist i, at *tro* er at se. Så indskyder Moroni her:

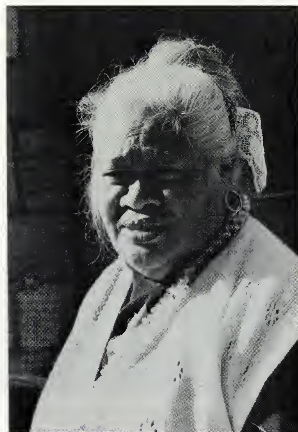
„Og nu vil jeg, Moroni, sige noget om disse ting. Jeg vil vise verden, at tro er det, som håbes og ikke ses; modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; thi I får intet vidnesbyrd, *førend* jeres tro er blevet prøvet" (vers 6).

Det er nødvendigt, at vi lærer dette. Det er ikke nok at have tro. Vi kan ikke opnå miraklet, før vi udøver denne tro. Moroni angiver på næste side eksempler på de mirakler, som indtræffer *efter* at troen er blevet prøvet hos folket. Det er nødvendigt, at vi også lærer dette princip.

Jeg husker, da jeg var tyve år gammel, blev jeg interviewet af min biskop for at udføre en mission. Da jeg vendte tilbage, sagde min moder smilende: „Nå, Ted, hvad sagde biskoppen så?"

„Han sagde, at jeg ikke kunne tage afsted."

„Hvorfor ikke?" spurgte min mor.

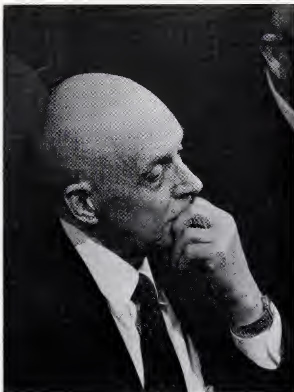

Jeg sagde: „Fordi vi ikke har nok penge."

„Hvis min far kunne forlade to børn og et, som blev født umiddelbart efter, at han rejste, så kan du også drage afsted."

„Det ved jeg, men det ved biskoppen ikke", sagde jeg.

Jeg kan i parentes nævne, at han udførte sit arbejde godt. Han spurgte mig, om jeg havde nogen penge. Jeg fortalte ham, at jeg havde nogle få hundred dollars, som jeg havde tjent den sommer.

Ældste A. Theodore Tuttle fra De halvfjerds' første Kvorum.

„Hvad så?" sagde han.

„Min far ville sende mig dem," sagde jeg.

Han sagde, „Har din far dem?"

Jeg sagde: „Nej", og det havde han ikke. Vi havde netop mistet vores fåreflok under den store depression. Min far handlede med dyr og købte lam og uld i kommission, og det var en usikker indtægtskilde.

Biskoppen sagde: „Brødrene har haft nogle alvorlige erfaringer, så du kan ikke tage af sted, medmindre du kan garantere, at du vil have tilstrækkeligt med penge."

Det accepterede jeg, og det fortalte jeg til min mor.

Den aften ventede vi på at min far skulle komme hjem og holde familieråd. Vi fandt ud af, at vi ikke havde tilstrækkeligt med penge – at vi, så vidt vi kunne se, ikke ville få det i en overskuelig fremtid. Vi besluttede at spørge vores nabo, Tom Anderson, en temmelig rig mand, om han ville hjælpe. Da vi forklarede vores situation, sagde han: „Du siger til biskoppen, at jeg vil støtte dig."

Før biskoppen åbnede sin forretning næste morgen var jeg henne hos ham og ventede på at fortælle ham, at Tom Anderson sagde, at han ville støtte mig. Biskoppen sagde: „Det er alt, hvad jeg har behov for at vide."

Det interessante er, at vi aldrig fik brug for at bede br. Anderson om hjælp. Mine forældre sendte checken og en lille besked med den: „Den er til denne måned, og vi skal nok få til næste måned også."

Jeg er et produkt af et hjem med tro. Jeg har lært at tro i mit hjem. Jeg blev undervist i det. Det blev indøvet i mig. Jeg behøver denne tro nu ligeså meget som nogensinde før.

Det tror jeg vi alle gør. Vi kan ikke overleve i denne verden, hverken timeligt eller åndeligt, uden øget tro på Herren – og jeg mener ikke en positiv mental indstilling, men en ren og skær solid tro på Herren Jesus Kristus. Det er den ene ting, som giver vitalitet og kraft til ellers ret svage mennesker.

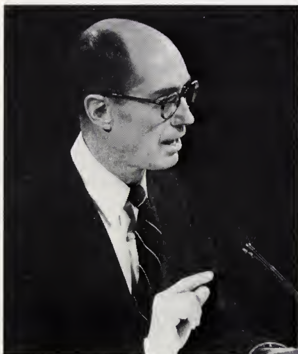
Jeg bærer jer mit ydmyge vidnesbyrd, at jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at han lever, at han er vores Fader, at han elsker os. Jeg bærer mit vidnesbyrd, at Jesus er Kristus, vores Frelser og Forløser.

Jeg forstår nu bedre, hvad det vil sige. Jeg er taknemmelig for hans forsoning for vores skyld, og fordi jeg ved noget om vores forhold til ham og vor himmelske Fader og om betydningen og formålet med Jesu Kristi evangelium. Jeg er taknemmelig for Joseph Smith. Jeg ved, at han var en profet, og jeg ved, at præsident Ezra Taft Benson er en levende profet i dag. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen □

Troens gnist

Biskop Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

„Hvis jeg havde mulighed for at undervise i noget, så ville det være, hvad det vil sige og hvordan det føles at udøve tro på Jesus Kristus til omvendelse."

Ved afslutningen af sidste generalkonference sagde præsident Benson dette: „Jeg velsigner jer med en øget forståelse af Mormons Bog. Jeg lover jer fra nu af, at hvis I dagligt vil tage næring fra dens sider og leve efter dens forskrifter, så vil Gud udøse en velsignelse, som hidtil har været ukendt, over hvert eneste barn af Zion og kirken" (*Ensign*, maj 1986, s. 78).

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, at jeg er blevet velsignet, som han har lovet, og at jeg har set nye velsignelser komme til de mennesker, som jeg elsker. Jeg er taknemmelig for, at Gud ærer de løfter, som han giver gennem sin profet.

Og mens jeg tænker på denne taknemmelighed, så tænker jeg også på de, hjerter, som er i pine over løfter, som endnu ikke er blevet opfyldt. I aften eller i morgen vil mange af os bede med virkelig oprigtighed og måske med tårer, over en, hvis lykke vil bringe os lykke, og som er blevet lovet alle fredens velsignelser, som kommer gennem dåb og Helligåndens gave, og som alligevel anser løfterne for værdiløse. Ingen af os er immune, for vores kærlighedscirkel er hos alle stor nok til at omfatte sådanne mennesker.

I mit hjerte tænker jeg især på dem, som stiller det spørgsmål, som vi alle har stillet: „Hvordan kan jeg være sikker på, at jeg har gjort alt, hvad jeg kan for at hjælpe til?"

For 50 år siden gav præsident J. Reuben Clark jun. fra Det øverste Præsidentskab dette svar ved oktoberkonferencen, som jeg bærer en kopi af på et kort:

„Det er mit håb og min tro, at Herren aldrig tillader troens lys at blive udslukket helt i noget menneskes hjerte, uanset hvor svagt dette lys måtte gløde. Herren har sørget for, at der stadig er en gnist, som med belæring, med retskaffenhedens ånd, med kærlighed, med ømhed, med eksempel og med efterlevelse af evangeliet atter vil lyse op og gløde igen, uanset hvor formørket sindet må have været. Og hvis vi undlader at nå ud til dem blandt vor egen tro, hvis tro er blevet meget ringe, så mislykkes vi i en af de største ting, som Herren forventer af os" (Conference Report, oktober 1936, s. 114).

Dette smukke billede – en gnist, en gnist af tro – indgyder mig tillid. Præsident Clark talte om den gnist, som næsten er skjult, og som næsten er blevet tilintetgjort gennem overtrædelsernes aske. Den kan være så lille, at mennesket ikke kan føle dens varme. Hjertet kan være forhærdet. Selv Helligånden kan tvinges til at trække sig tilbage. Men gnisten lever videre, og gløder, og kan optænde en flammeild.

Præsident Clark foreslog også, hvad vi kunne gøre. Han foreslog ikke kun en enkelt fremgangsmåde til at nå alle mennesker. Men han beskrev det, som omfattes af enhver vellykket anstrengelse, som med held fører til, at gnisten optænder en flammeild.

Det første er belæring. Men hvad skal vi belære om? Lad os antage, at tid og mulighed er begrænset, sådan som det er normalt med folk, som ikke tror, de har behov for din belæring. Hvad hvis du havde denne gave og muligheden for kun at belære om én ting, hvad ville det så være?

For mig er svaret illustreret i den succes, som en storslået mand oplevede, hvis hjerte smertede over et menneske, som han elskede. Hans navn var Alma, og hans søn Alma, gik omkring og søgte at ødelægge den sande kirke. I husker at Gud, som svar på hans fars bønner og på de trofaste medlemmers bønner, sendte en engel for at irettesætte sønnen.

Denne irettesættelse bibragte den unge Alma så megen sorg, at han ville være blevet tilintetgjort, hvis han ikke havde husket sin fars belæring. Han beskrev det på denne måde:

„Og i tre dage og tre nætter blev jeg plaget som med en fordømt sjæls kvaler.

Og mens jeg således blev pint og plaget og oprørt ved erindringen om mine mange synder, da huskede jeg også at have hørt min fader profetere for folket angående Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulle komme for at gøre forsoning for verdens synder.

Og da denne tanke bemægtigede sig min sjæl, råbte jeg i hjertet: O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i bitterheds galde og omgivet af dødens evige lænker" (Alma 36:16–18).

Fordi Almas far havde belært ham, at Frelseren var hans eneste kilde til håb, begyndte han den proces, som førte ham til fuld omvendelse. Hvis jeg havde mulighed for at undervise i noget, så ville det være, hvad det vil sige og hvordan det føles at udøve tro på Jesus Kristus til omvendelse.

For at kunne gøre det ville jeg forsøge at tage det menneske, som jeg elskede på en rejse, fra det tidspunkt, hvor vi var hos en kærlig Fader i himlen til det tidspunkt, hvor vi kan vende hjem til ham igen. Vi ville se Adams og Evas fald og føle dets virkninger på os. Vi ville drage til Betlehem og fryde os over Guds Søns fødsel og til haven og til Golgata, mens vore hjerter brister ved forsoningens enestående gave, og til den vestlige halvkugle for at fornemme håbet ved at holde en opstanden Herres befalinger. Vi vil derpå drage til en lund i New York for at se drengen Joseph Smith tale med Gud Faderen og med hans opstandne Søn for at begynde den opgave, som gengav evangeliets ordinanser, som atter kan lede os hjem.

Præsident Clark forstod, at en person, hvis tro kun er en glød, ikke vil modtage selv store lærdomme, medmindre dette menneskes hjerte bliver blødgjort. Og således sagde han, at vi skal nå ud til dette menneske med retskaffenhedens ånd, med kærlighed og med ømhed. Du og jeg kan med rette føle, at det, som han beder os om, næsten er overmenneskeligt. Vi har oplevet forkastelse og selv latterliggørelse i vores anstrengelser på at invitere andre tilbage. Vi kan være trætte, frustrerede og af og til føle os skyldige. Hvordan kan vi da undlade at blive ved med at række ud i en ånd af retskaffenhed, kærlighed og ømhed?

Det bedste svar jeg kender kommer fra en anden vidunderlig far. Hans navn var Mormon. Han skrev et brev til sin søn Moroni på et tidspunkt, hvor de ikke blot mødte forkastelse men også ubehersket had, og hvor de stod overfor ikke blot frustration, men også

næsten fuldkommen fiasko. Mormon ønskede, at Moroni skulle møde sådan en prøve med kærlighed og ømhed og med retskaffenheds ånd. Han gav en opskrift, den samme som er blevet givet af de sande profeter til alle tider. Den har altid virket. Løftet er sikkert. Det lyder således fra Mormons brev:

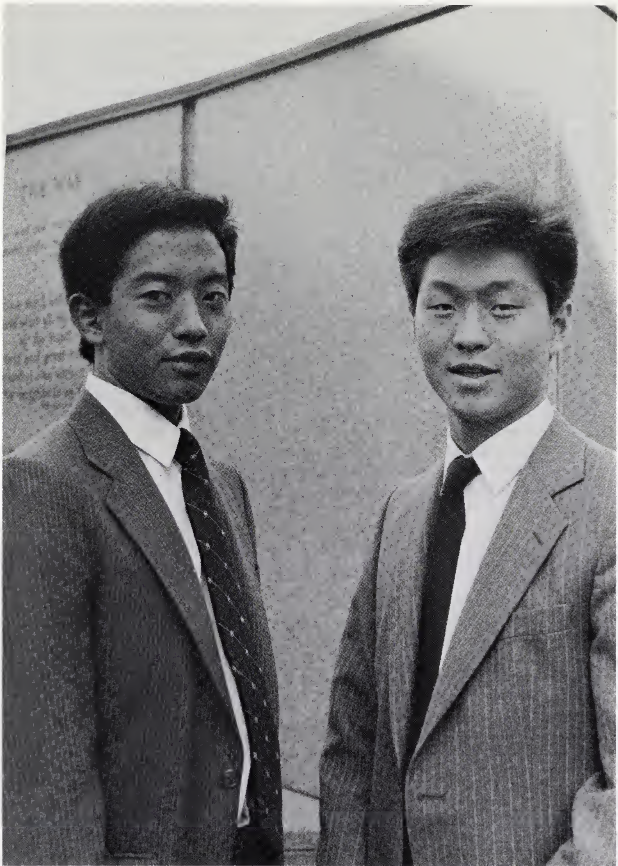
„Og de første frugter af omvendelse er dåb; og dåb kommer gennem tro på at holde budene, og lydighed mod budene bringer syndsforladelse.

Og syndernes forladelse bringer sagtmodighed og ydmyghed i hjertet; og som følge af ydmyghed og sagtmodighed kommer den Helligånds besøg, og denne Trøster fylder dem med håb og fuldkommen kærlighed, hvilken kærlighed er bestandig ved flid i bønnen, indtil enden kommer, da alle de hellige skal bo hos Gud" (Moroni 8:25–26).

Hvis I prøver at tænke på Frelseren, som bringer et fortabt får tilbage til folden, forestiller I jer så ikke, at han bærer det på sine arme? Denne ømhed og kærlighed, som Mormon vidnede om for sin søn, er det naturlige resultat, når Jesu Kristi forsoning virker i vores liv. Vores tro leder os til omvendelse og til Åndens gaver og derfra til den fuldkomne kærlighed, som Mesterhyrden besidder, og som han ved, at vi skal besidde for at kunne tjene ham.

Virkningerne af forsoningen i vores liv kan også skabe i os det eksempel, som vore kære har behov for. Jeg lærte atter forleden nat, hvilket eksempel vi må være.

Jeg talte sammen med min hustru efter en lang dag. Tre af vores børn var til stede og lyttede. Jeg vendte mig om og lagde mærke til, at en af dem iagttog mig – og iagttog mit ansigt intenst. Derpå spurgte han mig stille: „Hvorfor er du ked af det?" Jeg prøvede at give en årsag til rynkerne i min pande, men jeg forstod bagefter, at han meget vel kunne have stillet dette dybere spørgsmål: „Kan jeg i dig se håbet om fred i dette liv, således som Jesus lovede?"

For at vende mine tanker fra det, som formørkede mit åsyn til det som ville oplyse det, slog jeg op på et andet brev fra Mormon til sin søn. Både Mormon og Moroni stod overfor vanskelige tider, som fik mine udfordringer til at blegne. Mormon vidste, at hans søn kunne blive overvundet af mørke og bange anelser, så derfor gav han ham den fuldkomne medicin. Han fortalte ham, at han, gennem det han lod komme ind i sit sind, kunne vælge at blive et eksempel på håb. Her er, hvad han skrev:

„Min søn, vær trofast i Kristus; og jeg ønsker, at det, som jeg har skrevet, ikke må bedrøve dig eller tynge dig til døden; men må Kristus trøste dig, og må hans lidelse og død og det, at han åbenbarede sig legemligt for vore fædre samt hans barmhjertighed og langmodighed samt håbet om hans herlighed og om det evige liv, bestandigt leve i din erindring" (Moroni 9:25).

Det vi kan gøre for at hjælpe med til at belære og gøre det med retfærdighedens ånd, med kærlighed og ømhed og med eksempel – centrerer sig om Frelseren og hans forsoning. Det er det, som vi bør undervise i. Når forsoningen virker i vores liv, vil den fremkalde den kærlighed og ømhed i os, som vi behøver. Og ved at huske ham og hans gave, således som vi gør, når vi tager nadveren næste uge, kan vi lade håbets lys skinne i vores ansigt, hvilket de, som elsker, har behov for at se.

Præsident Clark har mindet os om ved afslutningen af sine forslag, at der er og altid vil være handlefrihed. Gnisten vil ikke gløde mere før det enkelte menneske forsøger at efterleve evangeliet. Det er årsagen til, at vi håber så meget på, at de, som vi elsker, vil blive kaldet og vil udfylde en eller anden opgave, uanset hvor lille den end er. Når de har valgt at tjene andre, at ofre og at søge at efterleve befalingerne, som indeholder løfter, så vil troens gnist antændes. Valget at handle efter den tro, som de har, skal, selv efter alt hvad vi kan gøre, være deres.

Jeg bærer mit vidnesbyrd, at Gud lever, Jesus er Kristus, og han har i denne uddeling gennem profeterne fra Joseph Smith til Ezra Taft Benson givet magt til igen at tilbyde Jesu Kristi evangeliums fulde velsignelser til menneskeheden. Jeg beder til, at vi aldrig må ophøre med at tilbyde muligheden for at vælge disse velsignelser til dem, hos hvem troens gnist endnu kan optændes til at flamme. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Kom tilbage til Herren

Ældste F. Burton Howard
De halvfjerds' første Kvorum

„Herren mente det virkelig, da han sagde: ‚Se, den der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren kommer dem ikke mere i hu'"

Lige fra tidernes morgen har profeter kaldt næsten alle mennesker til omvendelse. Dem der ikke har kendt til evangeliet er blevet opfordret til at vende deres syndige liv ryggen, holde budene og slutte sig til Herrens folk.

Profeterne har imidlertid også henvendt sig til en anden gruppe – dem der engang troede, men som, pga. stolthed, synd eller andet, vendte troen ryggen. Denne gruppe indbefatter de mindre aktive, kritikerne, de ligegyldige og de oprørske. Der findes medlemmer af kirken, der er vokset bort fra Gud, efterhånden som de er blevet ældre. Til dem har invitationen altid lydt: „Kom tilbage til Herren".

Når man tænker på medlemmer der har omvendt sig og er kommet tilbage til aktivt medlemskab af kirken, kommer man til at tænke på historierne om Saul eller Alma. Nogle venter måske på lignende mirakuløse hændelser, før de igen vil forpligte sig. For, som Frelseren lærte sine disciple: „Hører de ikke Moses og profeterne, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en opstod fra de døde" (Luk. 16:31).

I manglen af en sådan motivation til at forandre sig, er der dem, der tænker om det er muligt at komme tilbage fra tvivlen til troen. Kan den kyniske mon nogensinde blive som et lille barn? Kan vanens eller lidenskabens slave blive fri igen? Er der en vej tilbage? Hvis der er, er det så værd at gøre sig den anstrengelse at finde den og følge den? Hvor og hvornår begynder man?

Der er en vej tilbage – for profeterne underviser ikke forgæves. Og Herren hører også lærerens og lederens og forældrenes bønner, når de beder om at en der er fortabt må komme tilbage.

Nogle tænker måske at vejen ikke er klart afmærket, for i alle skrifterne finder man kun få eksempler på, at tidligere syndere omvendte sig. Det være sig hvad det vil, det er dog ikke desto mindre sådan, at tusinder er kommet tilbage fra inaktivitet. Lad mig fortælle om nogle der gjorde det.

Da jeg lige var blevet kaldet til at være biskop, arvede jeg et stort ward. Mange af de omtrent 800 medlemmer kom ikke i kirken. Jeg havde aldrig mødt dem, men besluttede mig for at gøre det.

En søndag eftermiddag i november tog jeg ud for at besøge en inaktiv familie. Da jeg kom op til huset stod en kvinde og fejede trappen. Jeg præsenterede mig selv som den nye biskop, og spurgte om hendes mand var hjemme.

„Ja," svarede hun, „men han vil ikke tale med dig. Vi er trætte af at blive generet af jer. Min mand bad den forrige biskop om at slette os af kirkens optegnelser. Vi vil ikke have hjemmelærerbesøg. Vi vil bare være i fred."

Hun fattede kosten og sagde: „Gå så, kom væk fra min trappe, kom ud fra vores have, og kom ikke igen". Hun truede ad mig med kosten, mens jeg bakkede ned ad trappen, alt imens jeg fremstammede en undskyldning, som hun ignorerede. „Af sted," sagde hun, så jeg forføjede mig.

Jeg sov ikke godt den nat. Jeg var blevet ydmyget, og hvad der syntes værre var, at mit embede var blevet behandlet respektløst. Da det blev tirsdag aften, havde jeg næsten besluttet, at den kvinde og hendes mand skulle udelukkes. En klog rådgiver, og en nøje gennemlæsning af instrukserne fra kirkens hovedsæde fik mig til at ombestemme mig.

Jeg hilste af og til på dem på gaden, efter denne hændelse, men jeg vendte aldrig tilbage til deres hjem. Vi gav dog en slægtning til opgave at besøge dem en gang om måneden, og tage sig af dem. Så vidt jeg ved, blev der ikke sagt noget om evangeliet, og familien havde ingen anden kontakt af betydning med kirken, i den tid jeg var biskop.

Efter et stykke tid blev wardet delt. Jeg blev afløst og blev kaldet som stavspræsident. En anden tirsdag aften, nogle år senere kom en af biskopperne til stavskontoret og spurgte om jeg havde tid til at interviewe et ældre par, der skulle have en tempelanbefaling senere samme aften. Han havde arbejdet med dem i månedsvis, og nu var de endelig blevet parat til at tage til templet.

Han sagde: „Det kan da være at du kender dem, præsident," og så nævnede han navnet på damen med kosten.

Jeg kunne næsten ikke vente til om aftenen. Omkring klokken ni kom biskoppen med et velklædt, ældre par og præsenterede dem. Jeg genkendte dem som de mennesker jeg før havde mødt, men de var anderledes nu. Jeg inviterede søsteren til at komme ind først. Jeg spurgte hende, om hun vidste hvem jeg var, og hun svarede: „Ja da, du er stavspræsidenten".

„Kan du huske en søndag eftermiddag i november for 13 år siden?" spurgte jeg. „Der kom en ung biskop til din dør, som gerne ville vide om du og din mand havde lyst til at blive mere aktive i kirken. Kan du huske at du afviste ham?"

„Det kan jeg ikke huske," sagde hun, „det tror jeg ikke at jeg kunne finde på".

Så sagde jeg: „Jeg har et spørgsmål til. Hvorfor ventede I så længe med at komme tilbage til kirken?"

„Tja, vi vidste hele tiden at vi ville blive aktive igen en dag," svarede hun. „Vi ville gerne, men vi fik os bare aldrig taget sammen. Min mand røg en del, så han brød sig ikke om at komme i kirken. Jeg bad i årevis til at han måtte holde op. Da han så fik problemer med helbredet, gav det os en god anledning til at komme tilbage."

Jeg interviewede søsteren færdig, og talte dernæst med hendes mand. De var fuldstændig værdige. Kort tid efter tog de til templet og blev beseglet.

Lagde I mærke til detaljerne i deres tilbagekomst? Det var ikke let. De havde altid vidst at de ville. Hun havde bedt i årevis. Der var spildt en hel del tid. Til sidst, inden det blev for sent, talte de med deres biskop, omvendte sig, de gamle holdninger og vaner blev glemt, og de kom tilbage.

En anden der kom tilbage var Aminadab (se Helaman 5). Han havde engang tilhørt Guds kirke, men han blev kritisk og oprørsk. Han sympatiserede åbenbart med modstanderne, for han var til stede da to unge missionærer ved navn Nephi og Lehi blev taget til fange af en lamanitisk hær.

Der hvilede en mørk sky over ham, og han hørte en stille, mild røst hviske: „Omvend jer . . . og søg ikke mere at udrydde mine tjenere" (vers 29–30). Overrasket vendte han sig om og så på Nephi og Lehi. Deres ansigter strålede i mørket, og det så ud til at de opløftede deres stemmer til himlen (se vers 36).

Aminadab genkendte dem så for det de var. Med høj røst fortalte han lamaniterne at de unge mænd var Guds tjenere. Da soldaterne vendte sig for at se, opdagede de også det mørke der omgav dem. De spurgte Aminadab hvordan man fjernede det, og han sagde, idet han formodentlig erindrede sig sandheder han tidligere havde lært: „I skal omvende jer og kalde på røsten, til I får tro på Kristus, som blev forkyndt for jer af Alma og Amulek og Zeezrom, og når I gør dette, da skal den mørke sky tages væk og ikke mere overskygge jer" (vers 41).

Læg mærke til at mørket overskyggede dem der havde forladt troen. Mørket skal forhindre én i at se klart. Hvis man vil finde tilbage må man, som Aminadab opdagede, omvende sig og bede, indtil tvivlen og mørket forsvinder og man igen kan se det væsentlige.

En sidste historie – også fra dengang jeg var biskop. En nat, hvor jeg sov trygt, ringede det på døren. Jeg tumlede ud for at lukke op, og fandt et ungt medlem af præsternes kvorum stående udenfor min dør. Jeg kendte ham godt, godt nok til at vi havde været på udflugter sammen, at have bedt for og med ham, og til at have undervist ham. Jeg kendte ham så godt, som en biskop kender alle aktive 18-årige præster, godt nok til at spørge ham hvad han dog lavede udenfor min dør midt om natten.

Han sagde: „Jeg er nødt til at tale med dig, biskop. Jeg har lige gjort noget forfærdeligt, og jeg kan ikke tage hjem."

Han havde ret. Det var forfærdeligt. Jeg inviterede ham indenfor, og vi talte om det. Han talte og jeg lyttede, så talte jeg, og han lyttede, indtil morgengry. Han havde mange spørgsmål. Han havde begået en forfærdelig synd. Han ville vide om der fandtes håb.

Han ville vide, hvordan han kunne omvende sig. Han ville vide, om omvendelse også betød at han måtte fortælle sine forældre om det. Han ville også vide, om han nogensinde kunne komme på mission. Han ville have svar på mange ting.

Jeg havde ikke alle svarene, men jeg fortalte ham, at der var håb. Jeg fortalte ham, at vejen tilbage ville være besværlig, men dog mulig. Jeg fortalte ham hvad jeg vidste om omvendelsesprocessen og hjalp ham til at indse, hvad han skulle gøre. Jeg fortalte ham, at hvis han virkelig ønskede at tage på mission, så var det noget der først kunne besluttes i fremtiden, engang når han havde omvendt sig. Så sagde jeg at han skulle tage hjem, og det gjorde han.

Han kom overens med sine forældre. Han bad om tilgivelse fra dem han havde forurettet. Han lagde synden og sine dårlige venner bag sig og gjorde alt hvad han kunne for at omvende sig.

Omtrent et år senere tog 5 af de unge mænd fra det kvorum på mission. Han var en af dem. Jeg stod dem alle nær. Jeg var med til deres afskedsmøder. De var alle gode missionærer. Kort tid efter deres hjemkomst giftede de sig alle i templet. Min hustru og jeg var med til deres vielser. Jeg kan selv i dag tage et stykke papir og skrive alle deres navne, og deres hustruers navne, og navnene på nogle af deres børn. Så godt kendte jeg dem.

Men lad mig nu fortælle jer noget – noget meget personligt og meget væsentligt. Jeg kan ikke huske navnet på den unge mand der kom til mit hjem midt om natten. Jeg ved at han var en af de fem, men jeg kan ikke huske hvem af dem det var.

Engang plejede det at bekymre mig. Jeg mente, at min hukommelse måske var ved at svigte mig. Jeg forsøgte bevidst at komme i tanker om hvem det var der havde det problem, men jeg kunne ikke.

Jeg blev senere afløst, og glemte alt om denne hændelse. En sen aften, nogle år senere, gik jeg mig en tur, og kom ind i det område, hvor jeg havde været biskop. Den stille aftenstund bragte mange minder tilbage. Jeg gik i mine egne tanker, da jeg indså at jeg var kommet til et hus, hvor en af mine præster havde boet, for år tilbage. Det fik mig til at tænke på historien om den unge mand som jeg nævnede, og igen forsøgte jeg at huske hvem af de 5 drenge det var. Var det ham der havde boet i det hus? tænkte jeg. Det undrede mig at jeg ikke kunne huske det.

Mens jeg gik videre, skete der noget – noget der er vanskeligt at forklare, men som er virkeligt for mig. Jeg syntes at høre en stemme sige: „Forstår du det ikke, min søn? Jeg har glemt det! Hvorfor skulle du så huske det?"

Jeg blev flov. Der var ikke noget tilfredsstillende svar på spørgsmålet. Jeg tænkte aldrig mere over det. Og jeg vidste mere sikkert da, end jeg nogensinde før havde vidst, at Herren glæder sig, når hans børn kommer tilbage til ham.

Alle, der er hyrder og alle tabte får bør huske en sidste ting. Herren mente det virkelig, da han sagde: ‚Se, den der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren kommer dem ikke mere i hu' (L&P 58.42).

For nogle år siden var det i visse kredse populært at sige: „Du kan aldrig vende hjem igen". Det er ganske enkelt ikke sandt. Man kan vende hjem igen. Det er muligt for dem der er holdt op med at bede, at bede igen. Det er muligt for dem der er faret vild, at finde vej igennem mørket og komme hjem.

Og når de gør det, vil de vide, som jeg ved, at Herren er mere interesseret i hvad et menneske er, end hvad det var, og i hvor vedkommende er, end hvor vedkommende har været. Det bærer jeg vidnesbyrd om, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Nutidsåbenbaring, en gave

Præsident Ezra Taft Benson

„Gør vi brug af Mormons Bog og Lære og Pagter, så vort liv velsignes, og vi kan modstå den Ondes kræfter? Det er i den hensigt, at de bøger er givet os."

Mine elskede brødre og søstre, nu vi er samlede her i denne herlige anledning, vil jeg gerne takke vor Fader i Himmelen for den gave, som nutidsåbenbaring er, samt i særdeleshed for de bøger med hellig skrift fra de sidste dage, som han har givet os.

Jeg elsker Bibelen, såvel Det Gamle som Det nye Testamente. Den er en kilde til stor sandhed. Den fortæller os om Mesterens liv og tjenestegerning. Af dens sider lærer vi, hvorledes Guds hånd har styret hans folks anliggender, helt tilbage fra jordens historie begyndte. Den virkning, Bibelen har haft på verdenshistorien, kan dårligt overvurderes. Dens sider har velsignet generationers liv.

Men som slægt fulgte slægt, kom der ikke mere hellig skrift frem til menneskenes børn. I mangel af mere vejledning gennem åbenbaring begyndte menneskene at fortolke Bibelen på hver sin måde. Der udviklede sig talrige kirker og trosretninger, og hver eneste af dem brugte Bibelen som sin autoritative kilde.

Dette forringer dog ikke på nogen måde Bibelens værdi. Denne dyrebare og hellige bog har været af uvurderlig værdi for menneskenes børn. Det var jo faktisk et skriftsted i Bibelen, der inspirerede profeten Joseph Smith til at gå ud i en lille lund i nærheden af sit hjem og knæle ned i bøn. Heraf fulgte den strålende åbenbaring, der skulle indlede gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i dets fylde til jorden. Med denne åbenbaring begyndte også de nye skrifter at komme frem, der skulle stå skulder ved skulder med Bibelen og sammen med den bære vidnesbyrd for en ugudelig verden om, at Jesus er Kristus, og at Gud lever og elsker sine børn og stadig, i højeste grad beskæftiger sig med deres frelse og ophøjelse.

Gennem profeten Nephi advarede Herren mod dem, der kunne finde på at hævde, at Bibelen var al den hellige skrift, verden nogen sinde ville få brug for. Han sagde:

„Ved I ikke, at der findes mere end et folk? Ved I ikke, at jeg, Herren, jeres Gud, har skabt alle mennesker . . . og lader mit ord gå ud til menneskenes børn, ja, til alle jordens slægter?"

„Ved I ikke, at to folks vidnesbyrd er jer et bevis, at jeg er Gud, og at jeg ihukommer den ene nation såvel som den anden?"

„Og dette gør jeg for at bevise over for mange, at jeg er den samme i går, i dag og til evig tid." (2 Nephi 29:7–9).

I dag har vi tre nye bøger med hellig skrift: Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Jeg elsker Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Jeg elsker alle disse hellige værker. Her til eftermiddag vil jeg gerne tale specielt om Mormons Bog og Lære og Pagter. Disse to storslåede bøger med hellig skrift fra de sidste dage er knyttet sammen som åbenbaringer fra Israels Gud i den hensigt at samle hans folk og forberede det på Herrens andet komme. Som præsident John Taylor skrev, kostede disse to hellige værkers fremkomst „det nittende århundredes ædleste blod." (L&P 135:6), nemlig profeten Joseph Smith og hans broder Hyrums liv.

Til profeten Joseph Smith sagde Herren: „Men denne slægt skal modtage mit ord gennem dig." (L&P 5:10). Mormons Bog og Lære og Pagter er en del af dette løftes opfyldelse. Sammen bringer disse to storslåede stykker hellig skrift dette slægtled store velsignelser.

Begge disse to bøger med hellig skrift fra vor tid rummer et magtfuldt opråb til verden. Mormons Bogs titelblad viser, at bogens hensigt er trefoldig: at vise, hvilke store ting Herren har gjort, at belære om Herrens pagter og at overbevise både jøde og ikke-jøde om, at Jesus er Kristus.

Afsnit 1 i Lære og Pagter er Herrens forord til bogen. Lære og Pagter er den eneste bog i verden, hvis forord er skrevet af Herren selv. I dette forord erklærer han over for verden, at hans røst lyder til alle mennesker, (se vers 2), at Herren er nær, (se vers 12), og at alle de sandheder, der findes i Lære og Pagter skal gå i opfyldelse (se vers 37–38).

Begge disse to storslåede hellige skrifter fra de sidste dage bærer et kraftigt og udtryksfuldt vidnesbyrd om vor Herre Jesus Kristus. Praktisk talt belærer hver eneste side i både Lære og Pagter og Mormons Bog om Mesteren, hans store kærlighed til sine børn og hans sonoffer, og lærer os, hvordan vi skal leve, så vi kan vende tilbage til ham og til vor himmelske Fader.

Begge disse to storslåede hellige skrifter fra de sidste dage indeholder en viden og en kraft, der kan hjælpe os at leve et bedre liv i en tid med stor ugudelighed og ondskab. De, der med omhu og under bøn ransager siderne i disse bøger, vil finde trøst, råd og vejledning samt den stilfærdige kraft, der skal til for at forbedre deres tilværelse.

Angående Mormons Bog har præsident Marion G. Romney sagt:

„Hvis vore unge er opvokset med Mormons Bogs lærdomme, vil de ikke alene gennem inspiration modtage retfærdighed og mod til at vælge det rette, når der gives dem et forbillede, . . . de vil også være så veltrænede i Jesu Kristi evangeliums grundsæt-

ninger, at de vil vide, hvad der er rigtigt.

Ud fra næsten hver eneste side i bogen vil et bevægende vidnesbyrd lyse dem i møde om, at Jesus virkelig er Kristus, den levende Guds Søn, vor Forløser og Frelser. *Dette vidnesbyrd alene vil være et sikkert anker under ethvert uvejr.*" (Conference Report, april 1960, side 112, fremhævelse tilføjet).

Angående åbenbaringerne i Lære og Pagter sagde præsident Joseph Fielding Smith: „Hvis vi tager dem i anvendelse, hvis vi holder Herrens befalinger, skal vi kende sandheden, og intet våben, der smedes imod os, skal kunne virke. Der vil ingen falske læresætninger være, ingen menneskeskabte lærdomme, der kan bedrage os . . . Hvis vi ransager disse åbenbaringer, vil vi blive befæstet imod fejltagelser og blive stærke." (Conference Report, oktober 1931, side 17).

Mange år før Frelseren kom til vor jord, så profeten Enok de sidste dage. Han iagttog den store ugudelighed, der skulle herske på jorden i denne tid og forudsagde de „store trængsler", der ville blive følgen af denne ugudelighed. Men midt i det, der ellers var en meget dyster profeti, lovede Herren: „Men mit folk vil jeg bevare." (Moses 7:61). Hvordan ville han gøre det? Læg mærke til hvad Herren selv lovede, han ville gøre for at bevare sit folk. Han sagde:

„Og jeg skal sende retfærdighed ned fra himmelen, og sandhed vil jeg bringe frem ud af jorden, for at bære vidnesbyrd om min Enbårne . . . Og jeg vil lade *retfærdighed og sandhed* fare hen over jorden som en flodbølge for at indsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner, til et sted, som jeg skal berede." (Moses 7:62; fremhævelse tilføjet).

Altså har Herren lovet, at der ville komme retfærdighed fra Himmelen, og sandhed vokse ud af jorden. I vort slægtled har vi set den forunderlige opfyldelse af den profeti. Mormons Bog er kommet frem af jorden, fyldt med sandhed, og den fungerer som selve „vor religions slutsten". (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 232). Gud har også sendt retfærdighed ned fra Himmelen. Faderen selv viste sig sammen med sin Søn for profeten Joseph Smith. På Himmelens befaling gengav engelen Moroni, Johannes Døber, Peter, Jakob og talrige andre engle de kræfter, der var nødvendige for Riget. Endvidere modtog profeten Joseph Smith den ene åbenbaring efter den anden fra Himmelen i løbet af disse første afgørende år af kirkens vækst. Disse åbenbaringer er bevaret for os i Lære og Pagter.

Således er disse to storslåede værker med hellig skrift blevet et af de vigtigste redskaber i Herrens hånd, og han bruger dem til at bevare sit folk i de sidste dage. Mormons Bog, skrevet til vor tid ved inspiration, bevaret gennem århundrederne, så den kunne komme frem i vor tid, oversat ved Guds gave og kraft. Den er vor religions slutsten. Den er vore lærdommes slutsten. Den er

Præsident Ezra Taft Benson taler ved præstedømmemødet.

vort vidnesbyrds slutsten. Den er en slutsten, når vi bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus. Den er en slutsten, når vi søger at undgå den Ondes bedrag i disse de sidste dage. Satan raser i menneskers hjerter og har magt over sit eget rige. (Se L&P 1:35). Men Mormons Bog har større magt, magt til at afsløre falske lærdomme, magt til at hjælpe os at overvinde fristelser, magt til at hjælpe os at komme Gud nærmere, mere end nogen anden bog kan bringe os.

Mormons Bog må på ny sættes i højsædet i vorts folks sind og hjerter. Vi må ære bogen ved at læse den, ved at studere den, ved at bringe dens forskrifter ind i vort liv og derved omdanne det til et liv af den slags, som det kræves, at Kristi sande tilhængere lever. Idet præsident Joseph Fielding Smith talte om den centrale rolle, Mormons Bog spiller i vor gudsdyrkelse, sagde han:

„Jeg kan ikke forestille mig, at noget medlem af denne kirke kunne være tilfreds, før han eller hun havde læst Mormons Bog den ene gang efter den anden og overvejet den grundigt, så at han eller hun kan bære vidnesbyrd om, at det i sandhed er en optegnelse, der er præget af den Almægtiges inspiration, og om, at det, den beretter, er sandt . . . *Intet medlem af denne kirke kan finde anerkendelse for Guds åsyn, med mindre vedkommende alvorligt og omhyggeligt har læst Mormons Bog.*" (Conference Report, oktober 1961, side 18, fremhævelse tilføjet).

På lignende måde bliver Lære & Pagter en væsentlig del af vort åndelige liv.

Profeten Joseph Smith sagde: „Her i kirkens første, spæde tid var der stor iver efter at høre Herrens ord angående ethvert emne, der på nogen måde havde med vor frelse at gøre." (*History of the Church*, 1:207).

Lære og Pagter er således en strålende bog med hellig skrift, der er givet direkte til vort slægtled. Den indeholder Herrens vilje angående os, der lever her i de sidste dage inden Kristi andet komme. Den indeholder mange sandheder og lærdomme, der ikke fuldt ud findes åbenbaret i andre skrifter. Ligesom Mormons Bog vil den styrke dem, der med omhu og under bøn studerer i den.

Mon vi, den Højestes hellige, værdsætter det ord, som han under så store omkostninger har sørget for blev bevaret for os? Gør vi brug af Mormons Bog og Lære & Pagter, så vort liv velsignes, og vi kan modstå den Ondes kræfter? Det er i den hensigt, at de bøger er givet os. Hvordan kan vi undgå at blive fordømt for Herrens åsyn, hvis vi ser stort på dem ved at lade dem samle støv på vore hylder?

Mine elskede brødre og søstre, jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at disse bøger indeholder Herrens hensigt og vilje med os i disse dage, fulde af trængsler og prøvelser. Sammen med Bibelen bærer de vidnesbyrd om Herren og hans værk. I disse bøger findes Herrens røst til os her i de sidste dage. Måtte vi vende os til dem af hele vort hjerte og anvende dem, som Herren ønsker, de skal anvendes. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kvindernes møde

Lad håbet blomstre" var temaet for kvindernes møde ved generalkonferencen, og det blev afholdt lørdag aften, den 27. september, 1986. Mødet, som fandt sted i Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City blev overværet af sidste dages hellige kvinder og piger i alderen 10 år og opefter. De hørte særlige budskaber fra præsident Ezra Taft Benson, primarypræsidentinde Dwan J. Young, Unge Pigers præsidentinde Ardeth G. Kapp og hjælpeforeningspræsidentinde Barbara W. Winder.

Til kirkens unge piger

Præsident Ezra Taft Benson

„Vi nærer store håb for jer. Vi har store forhåbninger til jer. Stil jer ikke tilfreds med mindre end det Herren ønsker at I skal være."

Mine kære søstre, dette er et vidunderligt møde. Hvilken storslået mulighed for at mødes med vor himmelske Faders udvalgte døtre, som er forsamlet i kirkebygninger over hele verden!

Ved sidste aprilkonference havde jeg en lignende mulighed for at tale til alle kirkens mænd ved præstedømmemødet lørdag aften. Dengang talte jeg direkte til det aronske præstedømme. I aften vil jeg gerne tale til I unge piger på samme alder.

Noget af det jeg vil sige, er nøjagtig det samme som jeg sagde til de unge drenge for 6 måneder siden, men som I skal vide, også gælder for jer, unge søstre, og jeres hellige kald som vor himmelske Faders døtre.

Præsident David O. McKay sagde engang: „Der er ikke noget så helligt som sand kvindelighed" (*Gospel Ideals,* Salt Lake City: Improvement Era, 1953, s. 353). Jeg er fuldt ud enig med ham i den udtalelse.

Jeg er meget glad for jeres mødes tema. „Lad håbet blomstre". Det er et inspireret tema.

Hvilke håb jeg dog har for I unge søstre! Hvilke håb vor himmelske Fader har for jer!

I er blevet født i denne tid, med et helligt og herligt formål. Det er ikke tilfældigt at I er blevet holdt tilbage for at komme til jorden i denne sidste uddeling i tidernes fylde. Jeres fødsel på netop dette tidspunkt blev forudordineret i evighederne.

I skal være Herrens kongelige døtre i de sidste dage, for I er en ædel ungdom.

Kære unge søstre, jeg er glad for at se så mange af jer med jeres mødre her i aften. Jeg råder jer til at holde jer nær til jeres egen mor. Elsk hende. Respekter hende. Ær hende. Modtag jeres mors råd, når hun råder jer i kærlighed og retfærdighed. Ær og adlyd jeres far, når han står som familiens overhovede, ved at tillægge jer hans åndelige egenskaber.

Unge kvinder, familier varer evigt, og I bør gøre alt hvad der står i jeres magt for at styrke dem. Anspor jeres familie til at holde familieaften, og tag selv aktivt del i dem. Gør jeres del til at udvikle en virkelig familieenhed og sammenhold.

I sådanne hjem findes der ikke nogen generationskløft. Det er et af Satans redskaber. Jeres vigtigste venskaber bør være med jeres brødre og søstre, og med jeres far og mor. Elsk jeres familie. Vær loyal overfor dem. Drag oprigtig omsorg for jeres brødre og søstre. Hjælp med at bære deres byrder. Det er ligesom sangen: „He ain't heavy, he's my brother" (Han er ikke tung, han er min bror) (Bob Russell, „He Ain't Heavy," Lynbrook, N. Y.: Harrison Music Corp., 1969).

Husk at familien er en af Guds stærkeste fæstninger imod vore dages onder.

Hjælp med at holde jeres familie stærk og nært knyttet til hinanden, og værdig til vor himmelske Faders velsignelser. Når I gør det, vil I få tro og håb og styrke, som vil være jer til velsignelse til evig tid.

Dernæst vil jeg tilskynde jer til dagligt at studere i og overveje skrifterne. Vi husker vor elskede profet Spencer W. Kimballs oplevelse da han var 14 år. Han accepterede udfordringen om at læse Bibelen fra ende til anden. Det meste af denne læsning foregik ved en olielampes skær i hans loftsværelse. Han læste hver aften indtil han havde læst de 1,519 sider. Det tog ham næsten et år, men han nåede sit mål.

Af kirkens fire standardværker – Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle – vil jeg især opfordre jer til at læse Mormons Bog igen og igen og grunde over og anvende dens lærdomme. Joseph Smith kaldte Mormons Bog for „den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog" (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* s. 232).

Unge piger, Mormons Bog vil ændre jeres

liv. Den vil styrke jer imod vore dages onder. Den vil tilføre jeres liv en åndelighed som ingen anden bog kan. Det er den vigtigste bog I kan læse som en forberedelse til at møde livets udfordringer. En ung kvinde der kender og elsker Mormons Bog, som har læst den adskillige gange, som har et varigt vidnesbyrd om dens sandhed, og som anvender dens lærdomme vil være i stand til at undgå djævelens snarer og være et stærkt redskab i Herrens hånd.

Desuden vil jeg opfordre jer unge søstre, der nu snart er teen-agere, til at få jeres patriarkalske velsignelse. Studér den grundigt og betragt den som hellig skrift, personligt, for det er netop hvad den er. En patriarkalsk velsignelse er „en inspireret og profetisk udtalelse om (dit livs) mission . . . tillige med sådanne velsignelser, advarsler og opfordringer som patriarken måtte blive tilskyndet til at udtale" (Heber J. Grant, J. Reuben Clark, junior, David O. McKay: *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, red. James R. Clark, 6 bd., Salt Lake City: Bookcraft, 1965–75, 6:194).

Modtag jeres patriarkalske velsignelse under faste og bøn, og læs den så regelmæssigt, så I kan lære hvad Guds vilje er med jer.

Må jeg nu rette jeres opmærksomhed imod vigtigheden af at komme til alle jeres møder i kirken.

Trofast deltagelse i kirkens møder giver jer velsignelser som man ikke kan få på nogen anden måde.

Kom til jeres nadvermøder hver søndag. Lyt opmærksomt til budskaberne. Bed om at få en forståelsens ånd samt styrket jeres vidnesbyrd. Deltag i nadveren med rene hænder og et rent hjerte.

Deltag i jeres søndagsskoleklasser hver søndag. Lyt opmærksomt til lektien og kom med indlæg i klassen. Det vil give jer kundskab i evangeliet og styrke jeres vidnesbyrd.

Kom til mødet for unge piger hver søndag, og deltag i de ugentlige aktiviteter. Lær dine ansvar i evangeliet godt at kende, og pas dem så samvittighedsfuldt.

Kom regelmæssigt til seminar og gør seminarkurset færdigt. Seminarundervisningen er en af de vigtigste åndelige oplevelser en ung kvinde kan få.

Programmet for personlig fremgang for unge piger er et meget fint mål-orienteret program. Det har til formål at hjælpe jer med at udvikle de kvaliteter og dyder som eksemplariske sidste dages hellige unge piger skal besidde. Gør jer fortjent til belønningen „Anerkendelse for kvindelighed", og bær stolt dette guldemblem. Lad jer ikke nøjes med en middelmådig indsats i dette storslåede motivationsprogram for kirkens unge piger.

Lad mig sige nogle ord til jer om missioneringen i riget. Det ligger mig meget stærkt på sinde. Jeg beder til, at I vil forstå mit hjertes ønsker.

Profeten Joseph Smith sagde: „Efter alt det, der er blevet sagt, så er (vor) største og vigtigste pligt at forkynde evangeliet" (*History of the Church*, 2:478).

Herren ønsker at alle unge mænd tager på

Det øverste præsidentskab sammen med præsidenter for hjælpeorganisationerne, fra venstre: Dwan J. Young, præsidentinde for primary, Ardeth Kapp, præsidentinde for Unge Piger og Barbara W. Winder, præsidentinde for hjælpeforeningen.

Præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, konfererer inden kvindernes møde.

mission. I øjeblikket er det kun 1/3 af kirkens unge mænd der tager på fuldtidsmission. Det er ikke Herren velbehageligt. Det kan vi gøre bedre. Det *skal* vi. En mission bør ikke alene anses for at være en pligt i præstedømmet, men enhver ung mand bør se frem til denne oplevelse med stor glæde og forventning.

En ung mand kan ikke foretage sig noget vigtigere. Skolen kan vente. Stipendier kan udsættes. Ja, selv et tempelægteskab bør vente til efter den unge mand har tjent Herren vel, på en fuldtidsmission.

Hvorfor taler jeg nu om det ved et møde for I unge kvinder? Fordi I kan øve en positiv indflydelse på de unge mænd og motivere dem til at tage på mission. Lad jeres venner vide, at I personligt forventer at de påtager sig deres missionsforpligtelse, at I personligt forventer, at de tjener i missionsmarken, fordi I ved, at det er der Herren vil, at de skal være.

Undgå at komme fast sammen med en ung mand, inden han har været på mission. Hvis jeres forhold til ham er uforpligtende, vil det være lettere for ham at beslutte sig til at tage afsted, og det vil være lettere for ham at koncentrere sig om missioneringen, i stedet for sin pige derhjemme. Når han kommer tilbage efter sin mission, vil han blive en bedre ægtemand og far og præstedømmebærer, fordi han var på en fuldtidsmission først.

Der er ingen tvivl om at trofaste sidste dages hellige unge kvinder kan øve en meget stor og positiv indflydelse på de unge mænd, og få dem til at ære deres præstedømme og gøre godt, og få det bedste frem i dem.

Husk, at I også kan tage på mission. Jeg er taknemlig over, at min egen evige ægtefælle tjente som missionær i Hawaii før vi blev viet i templet i Salt Lake City, og jeg er glad for, at 3 af mine børns døtre har været på mission. Nogle af vore bedste missionærer er unge søstre.

Nu vil jeg gerne tale lidt til jer om personlig renhed.

Salomo sagde, at en duelig hustrus værd står langt over perlers (Ordsp. 31:10). Unge kvinder, beskyt og bevar jeres dyd med livet. Vi vil, at I skal gøre moralsk renhed til jeres livsstil.

Jo, man kan omvende sig fra moralsk overtrædelse. Tilgivelsens mirakel er virkeligt nok, og sand omvendelse bliver godkendt af Herren, men det er ikke Herren velbehageligt når man sår sine egne vilde planter, når man indlader sig på seksuelle overtrædelser af nogen slags, og så forventer at en forud planlagt tilståelse og hurtig omvendelse vil være nok for Herren.

Præsident Spencer W. Kimball understregede dette kraftigt. I hans vidunderlige bog *Tilgivelsens Mirakel* skriver han:

„Det menneske, som modstår fristelsen og lever uden at begå synd, er langt bedre faren, end den, som er faldet, uden hensyn til hvor meget vedkommende omvender sig bagefter . . . Hvor meget bedre er det ikke aldrig at have begået synd?" (S. 313–314).

En af vore fine stavspræsidenter fortalte os om følgende oplevelse:

„Jeg husker en pige, som jeg gik på gymnasium med. Hun kom fra en god sidste dages hellig familie, men da hun gik i 1. gymnasieklasse begyndte hun at gå på kompromis med sine principper og standarder.

Jeg kan huske hvor overrasket jeg blev, da vi en dag sad nede bag i bussen, på vej hjem, og vi diskuterede konsekvenserne af synd eller overtrædelse. Hun sagde lige ud, at hun ikke var bange for at begå synd, fordi hendes biskop havde sagt, at hun sagtens kunne omvende sig og hurtigt ville få tilgivelse.

Jeg var chokeret over hendes ligegyldige holdning, som ikke viste nogen forståelse for omvendelse og ingen påskønnelse af tilgivelsens mirakel. Jeg var også sikker på, at hun totalt havde misforstået sin biskops råd og vejledning."

Hor, og det der er det lig, er en vederstyggelighed i Herrens øjne. Præsident Kimball sagde:

„Blandt de mest almindelige seksuelle synder, som vore unge mennesker begår, er necking og petting. Ikke blot fører disse upassende forhold ofte til utugt, utidigt svangerskab og abort – allesammen modbydelige synder – men i sig selv er de ødelæggende onder, og det er ofte svært for unge at skelne mellem, hvor det ene ender, og det andet begynder . . .

Alt for ofte affærdiger unge mennesker kritik af deres petting med en trækken på skulderen, som om det drejer sig om en *lille* overtrædelse, samtidig med, at de indrømmer, at utugt er en alvorlig synd. Alt for mange af dem bliver virkeligt chokerede, når de får at vide, at det, de har gjort som petting, i virkeligheden var (en form for) utugt" (Spencer W. Kimball, *Tilgivelsens Mirakel*, s. 66–67).

Unge søstre, vær sømmelige. Sømmelighed i tøj og tale og opførsel er et sandt tegn på ædelhed, og kendetegnet på en dydig sidste dages hellig kvinde. Sky det lave og vulgære og usømmelige.

I skal, sammen med de unge bærere af det aronske præstedømme huske på skriftstedet: „Vær rene, I, som bærer Herrens kar" (Es. 52:11; 3 Nephi 20:41).

Husk historien om Josef i Ægypten, som ikke lyttede til Potifars hustru, men bibeholdt sin renhed og sin dyd (se 1 Mos. 39:7–21).

Tænk grundigt over profeten Almas ord til sin vildfarne søn, Corianton: „Min søn, jeg ville ønske, at du ville omvende dig og afstå

fra dine synder og ikke mer gå efter øjnenes lyst" (Alma 39:9).

„Øjnenes lyst". Hvad betyder det i vore dage? Film, fjernsynsprogrammer og videofilm som både er usømmelige og utugtige. Blade og bøger der er sjofle og pornografiske.

Unge kvinder, vi råder jer til ikke at forurene jeres sind med sådanne nedværdigende ting, for det sind der påvirkes af sådant snavs bliver aldrig det samme igen. Se ikke upassende biograffilm eller vulgære videofilm og deltag aldrig i nogen form for umoralsk, usømmelig eller pornografisk underholdning. Gå ikke ud med unge mænd, der tager jer med til den slags underholdning.

I skal heller ikke lytte til nedbrydende musik. Husk ældste Boyd K. Packers udtalelse:

„Musik, der engang var uskyldig, anvendes nu ofte til ugudelige formål . . .

I vore dage er selve musikken blevet ødelagt. Musik kan, ved dens tempo, ved dens intensitet (og jeg vil gerne tilføje, med dens tekst), dulme menneskets åndelige sanser . . .

Unge mennesker," fortsætter ældste Packer, „I har ikke råd til at fylde jeres sind med denne uværdige, hårde musik fra vor tid." (*Ensign*, januar 1974, s. 25, 28).

I stedet opfordrer vi jer til at lytte til opløftende musik, både populær og klassisk musik, som opbygger jeres ånd. Lær nogle yndlingssalmer fra salmebogen som kan opbygge troen og åndeligheden. Kom til fester hvor musikken og belysningen og dansebevægelserne ikke støder Ånden. Se de shows og den underholdning som opløfter ånden og fremmer rene tanker og handlinger. Læs bøger og blade der gør det samme.

Præsident Ezra Taft Benson sammen med præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab, ved kvindernes møde.

Husk, unge kvinder, hvor vigtigt det er at omgås de rette personer. Præsident Kimball kom med nogle råd om det emne:

„Selvfølgelig begynder det rigtige ægteskab med at komme sammen med de rigtige ... Derfor gives denne advarsel med stor styrke.

Lad være med at løbe risikoen ved at gå ud med ikkemedlemmer, eller medlemmer, som ikke er aktive eller trofaste. En pige kan sige: ‚Jo, men jeg har da ikke i sinde at gifte mig med fyren. Jeg skal bare „ud" med ham.' Men man har ikke råd til at tage en chance for at blive forelsket i en eller anden, som måske aldrig vil acceptere evangeliet." (Spencer W. Kimball, *Tilgivelsens Mirakel*, s. 216).

Vor himmelske Fader vil, at I skal komme sammen med unge mænd, der er trofaste medlemmer af kirken, som er værdige til at blive viet til jer i templet på Herrens måde. Der vil komme en ny ånd i Zion, når de unge kvinder siger til deres venner: „Hvis ikke du kan få en tempelanbefaling vil jeg ikke binde mit liv til dig, ikke engang her i jordelivet!" Og den unge hjemvendte missionær siger til sin veninde: „Du må meget undskylde, men ligegyldigt hvor meget jeg elsker dig, vil jeg ikke gifte mig med dig andre steder end i det hellige tempel."

Kære unge søstre, vi nærer store håb for jer. Vi har store forhåbninger til jer. Stil jer ikke tilfreds med mindre end det Herren ønsker at I skal være.

Som profeten Nephi siger i 2 Nephi 31:20: „Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb i Kristus og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord, samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv."

Ja, vis mig en ung kvinde, som elsker sit hjem og sin familie, som dagligt læser og grunder over skrifterne, som har et brændende vidnesbyrd om Mormons Bog. Vis mig en ung kvinde, der trofast overværer sine møder i kirken, som har gennemgået seminarprogrammet, som har fået sin „Anerkendelse for kvindelighed" og bærer den med stolthed! Vis mig en ung kvinde, som er dydig og som har bevaret sin personlige renhed, som ikke vil lade sig nøjes med mindre end et tempelægteskab, så vil jeg vise jer en ung kvinde, som vil udføre mirakler for Herren nu og i al evighed.

Nu vil jeg gerne rette mine sidste bemærkninger til mødrene og til disse vidunderlige unge kvinders ledere.

Mødre, hold jer nær til jeres døtre. Opnå og fortjen deres kærlighed og respekt. Vær ét med børnenes far i opdragelsen af dem. Gør intet i jeres liv der vil få jeres døtre til at snuble, på grund af jeres eksempel.

Lær jeres døtre hvordan de skal forberede sig til livets største karriere – husmoder, hustru og moder. Lær dem at elske hjemmet, fordi I elsker det. Lær dem vigtigheden af at være en mor på fuldtid, i hjemmet.

Min evige ledsagerske har klogt sagt til mødre: „Udstrål en tilfreds og glad ånd derhjemme. I underviser ved eksempel med jeres holdning til arbejdet i hjemmet. Jeres holdning vil fortælle jeres døtre: ‚Jeg er kun en husmor'. Eller også vil det vise dem at: ‚Arbejdet i hjemmet er det højeste og ædleste en kvinde kan beskæftige sig med'".

Præstedømmeledere, husk at biskoppens første og vigtigste ansvar er det aronske præstedømme og de unge piger i hans ward.

Biskopper, hold jer nær til jeres unge mænd og unge piger. Vis de unge pigers program lige så stor opmærksomhed som I viser de unge mænds programmer. Interesser jer i lige så høj grad for de unge pigers aktiviteter og klasser, deres lejrture og fester, deres firesides og konferencer, som I gør for de unge mænds.

Uddel de unge pigers *Anerkendelse for kvindelighed*, med lige så stor respekt og ærbødighed som når I uddeler Pligt mod Gud belønninger til de unge mænd.

Brug den nødvendige tid (og det tager tid) til personlige interviews med wardets unge piger. Tal regelmæssigt med dem om deres mål og forhåbninger, deres udfordringer og deres personlige værdighed. Vær en biskop der virkelig drager omsorg for hver enkelt ung mand og ung pige i sit ward.

Og de unge pigers ledere der er her i aften, måtte I virkelig elske de unge søstre I arbejder med. Sæt jer ind i deres liv. Vær dem en sand ven og rådgiver. Vær gode forvaltere. Brug al jeres hjertes energi på at hjælpe dem med at komme tilbage til vor Fader i himlen, rene og søde og ubesmittede.

Til sidst, kære unge søstre, vil jeg fortælle jer hvor meget jeg elsker og respekterer jer! Jeg beder for jer! Jeg har store forhåbninger til jer! husk de råd jeg har givet jer her i aften. Det er det Herren ønsker at I skal høre nu – i dag.

Lev op til jeres muligheder. Husk hvem I er, og husk på jeres guddommelige arv – I er bogstaveligt talt kongelige døtre af vor Fader i Himlen. Stræb altid fremad, du ædle ungdom! I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Håbets Lys

Dwan J. Young
Hovedpræsidentinde for Primary

„Herren vil have, at vi skal være fulde af håb, ikke kun fordi håbet viser vej mod en bedre fremtid, men fordi det ændrer indholdet af det liv, vi lever i dag."

De hellige skrifter siger, at vi skal være rige i håbet. Som ved en solopgang en tidlig morgen eller som i et lykkeligt barns ansigt ønsker vi alle sammen, at lyset skal nå ind i vort liv, for mod lyset har mørket ingen magt.

Lad mig fortælle jer om engang, da vi i vores familie trængte til, at Herren skulle udrække sin hånd, forjage mørket og lade lyset nå ind i vort liv.

Sent en februar eftermiddag på New Zealand, ligesom jeg stod og skulle til primarykonference, blev min mand og jeg ringet op af vores søn Paul, der var i Arizona. Han fortalte os, at de nu havde fået barn nummer tre, Amy, men at hun havde nogen alvorlige vanskeligheder. Der var alt for stor blodtilstrømning til hendes lunger, og da lægen lagde et kateter ind i halsen på hende, opdagede han, at der ingen passage var mellem munden og maven. Spædbarnet skulle i helikopter flyves til en intensivafdeling for nyfødte i en anden by.

I en alder af kun en dag havde Amy brug for kirurgisk hjælp. Det var en svær belastning for den lille familie. Vores svigerdatter Kathryn lå stadig på hospitalet i Mesa for at genvinde sine kræfter. Den lille nye lå på et andet hospital. De to andre børn på to og tre et halvt skulle passes hele tiden. Kathryns forældre arbejdede som missionærer på Bahamaøerne. Vi var ovre på den anden side af jorden.

Det første kirurgiske indgreb skulle åbne oesophagus (spiserøret). Men oven på den operation fik Amy så lungebetændelse. Efter ugers intensiv behandling nåede lægerne til den konklusion, at skulle Amy overleve, måtte der endnu en operation til. Det viste sig ved en prøve, at når Amy sov, holdt hun op med at trække vejret.

Det var svære uger for Paul og Kathryn. Kathryn tilbragte nogle nedslående og ensomme dage på hospitalet, mens hun vågede over det lille barn, der kæmpede for livet, og spekulerede på, om det mon var sidste gang, hun skulle komme til at holde Amys lille hånd. Hun og Paul mødtes hver dag en kort stund på hospitalet, når han kom fra arbejde for at tilbringe natten sammen med Amy, og hun tog hjem for at tage sig af de to andre børn.

Vi bad og fastede meget sammen. Familien blev støttet af kærlige, medfølende medlemmer af wardet, der i over tre måneder tog sig af de to børn. Med regelmæssige mellemrum gjorde de unge kvinder i wardet rent i deres hjem. Besøgslærerinderne sørgede for, at der kom færdiglavet mad til dem hver dag. De tog sig også af vask og strygning.

Det er interessant at mærke sig, at en af besøgslærerinderne sagde til Kathryn, at det her var den lykkeligste tid i hendes liv, fordi hun havde mulighed for at yde noget.

Hvad var det, der bar familien gennem disse kvaler? Vi opgav aldrig håbet. Paul havde givet Amy en velsignelse, så snart hun blev født. Han følte, at alting ikke ville gå i orden lige med det samme, men at de måtte sætte deres lid til Herren. Vi vidste alle sammen, at hvis vi gjorde alt, hvad vi kunne, ville vi få mod til at møde det, ligegyldigt hvad der måtte komme.

Således er håbets natur. Vi gør alt, hvad vi kan, og så udrækker Herren sin hånd og lader lys og mod og, fremfor alt, håb nå ind i vort liv.

Hvordan gik det så med Amy? Jo, efter at der var gået over tre måneder med hospitalsstuer, intensiv behandling, respiratorer og kritiske situationer, hvor det var lige før, erklærede lægerne, at de måtte tage hende ud af respiratoren. De nærede ikke store forhåbninger om, at hun ville kunne trække vejret selv.

Hele familien holdt en særlig faste. Den formiddag de fjernede respiratoren, stod lægen der, parat til at operere igen. Men på grund af den tro, det håb og de bønner, vi havde præsteret for hendes skyld, begyndte Amy at trække vejret. Hun fik sin naturlige kulør igen næsten lige med det samme.

Hun var på vej mod at blive helbredt.

Amy er nu tre år. Hun er normal og lykkelig. Men hvad nu, hvis det ikke var gået så godt? Ville vi så stadig have haft håbet at leve videre med? Ja, for håb består i at vide, at hvad der end sker, kan Herren tilhviske en fred. I vort håb på Kristus har vi en uforanderlig årsag til at glæde os.

Som Paulus sagde til romerne: „Og håbets

Gud fylde jer med al glæde og fred i troen, så I må blive rige i håbet" (Rom. 15:13).

Herren vil have, at vi skal være fulde af håb, ikke kun fordi håbet viser vej mod en bedre fremtid, men fordi det ændrer indholdet af det liv, vi lever i dag. *Håbløs* er vel nok det tristeste ord i vort sprog. Fortvivlelsen er vore sjæles fjende. Den kan lamme os, standse vor fremgang og få os til at fare vild. Men som et lys, der skinner i mørket, vækker håbet os.

I husker nok, at der står i den trettende trosartikel: „Vi tror alt, *håber* alt, vi har udholdt meget og *håber* at kunne udholde alt." (Fremhævelse tilføjet).

Vi kan udholde alt, når vort håb er koncentreret om ham, der aldrig vil svigte os, vor Frelser, Jesus Kristus, der er verdens lys.

Hvordan udvikler vi et sådant håb, det håb, der lyser for os på vor færd over livets stormfulde have? Der er, ligesom det skete for vores familie, tider, da mørket omgiver os og truer med helt at opsluge os. Ved slige lejligheder kan vi tage ved lære af Jareds broder. I kan nok huske, at Herren befalede Jareds broder at bygge fartøjer, så at hans folk i sikkerhed kunne rejse til det forjættede land. Men eftersom der var mørkt inde i disse både, og der ingen luft var, forelagde Jareds broder sine bekymringer for Herren, og det i vendinger, som enhver af os kunne have brugt for at beskrive vor egen hjemsøgte tid: „Der findes intet lys i dem . . . vi kan ikke ånde." (Ether 2:19).

Hvordan skal et menneske kunne vove sig ud i mørket uden frygt? Hvordan kan overhovedet nogen af os dag efter dag vove os ud i en verden, hvor der ikke kan garanteres for vores sikkerhed? Herren gav et svar fuldt af dyb visdom, der atter ikke alene passer på det mørkladne hav, som Jareds broder stod over for, men i lige så høje grad på vore egne mørkladne have: „I kan ikke fare over dette store dyb, dersom I ikke er udrustet mod havets bølger." (Ether 2:25). „Alligevel vil jeg bringe jer op igen af havets dyb." (Ether 2:24). Herren ville ikke skåne jarediterne for det, de her skulle gennemgå, men han beredte dem på det og gav dem det dejlige løfte, at han ville bringe dem op igen af havets dyb.

Så spurgte Jareds broder Herren: „Hvordan skal vi få lys i fartøjer, hvor der ikke er nogen vinduer?" Og Herren sagde: „Hvad vil I have, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer?" (Ether 2:23).

Herren ville have, at Jareds broder skulle foreslå en løsning, og han klarede opgaven fint. Han gik op på bjerget og smeltede der ud af en klippe seksten sten, klare som gennemsigtigt glas. Jeg kan ikke forestille mig, at det har været nogen nem opgave. Den tog tid og krævede tro. Da han var færdig med det, bragte han disse sten hen til Herren, idet han bad Herren række sin finger frem og få dem til at lyse, så hans folk ikke skulle være nødt til at sidde i det grufulde mørke, mens de rejste. Og Herren gav virkelig stenene lys.

Ligesom jarediterne er vi bange for at rejse i mørke. Vi har brug for lys, det vil sige håb. Det sker, at vi midt i vore problemer mister forståelsen for, hvorfor vi er her, eller hvor vi skal hen. Vi bliver bekymrede for, om vi er på højde med de opgaver, vi har fået. Så er det, vi kan bede Herren om at forsyne vort livs uoplyste sten med lys. Han kan yde fred og håb, når alle omkring os taler imod det.

„Giv mit liv lys," kan vi bede Herren. „Fyld mit hjerte med håb." Det vil Herren gøre, hvis vi beder med tro og vedbliver at leve efter hans bud. Ligesom Jareds broder kan vi kun ved Herrens lys se alting klart.

Hvorfor har vi brug for håb?

Håbet jager frygten bort. I denne verden kan vi aldrig være sikre på vor tryghed. En pige på elleve år, som jeg snakkede med, sagde, at hun vil håbe, hun finder sig en ven i skolen i år. Det er skræmmende at stå over for et nyt skoleår alene. Men Herren forstår hendes bekymring og er i stand til at fylde hende med håb. Han vil ikke alene hjælpe hende, han vil hjælpe os gennem vore prøver. Han vil hellige dem for os til vort bedste. Det, der ligner uheld, som rammer os, kan tit blive os til velsignelse.

Håbet viser, vi virkelig stoler på Herren.

Håbet sætter tingene i perspektiv. Da vi ved, at vi ikke lever for dette liv alene, men også for et andet, der er evigt, ser vi anderledes på livets tildragelser. Når I tænker tilbage på det sidste år, eller på de sidste ti år, hvilken dag er så den bedste, I kan huske? Et menneske, hvis håb ikke er koncentreret om Kristus, vil måske vælge en dag, der ganske enkelt har været morsom eller let. Men det kan være, at den bedste dag i virkeligheden var den, da livets tildragelser tvang jer til at falde på knæ og samtale med jeres Fader med fornyet beslutsomhed. Det kan være, det var en dag, der hverken var behagelig eller glad, men hvor I blev større og bedre mennesker, fordi I med mod tog fat på et problem.

Håbet får os til at handle. Der var en pige på ti år, der sagde: „Jeg håber, jeg kan vokse op og blive et godt menneske og altid adlyde budene." I dag tager hun fat med beslutsomhed for at nå sit livs mål. Når vi intet håb har for fremtiden, virker vi ikke så effektivt i dag. Det er håb, kombineret med tro, som får os til at så sæden; som sætter os i gang, når vi er for trætte; som får os til at tage det første skridt og derpå et til.

Unge piger, I vil møde mange udfordringer i jeres liv, men hvis I altid vil koncentrere jeres liv om Jesus Kristus og aldrig opgive håbet, skal I blive fyldt med fred. Husk, at mod lyset har mørket ingen magt.

Ligesom Jareds broder og ligesom vores familie i det tilfælde med Amy, er det kun ved Herrens lys, at vi kan se alting klart.

Jeg beder til, at hver enkelt af os vil stræbe efter den gave, som håbet er, så at vi kan blive fyldt med glæde og med fred. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Præsident Thomas S. Monson og søster Dwan J. Young, præsidentinde for primary.

En tid til at håbe

Ardeth G. Kapp
Unge Pigers Præsidentinde

„Vejen, der ligger foran os er stejl, men vor Herre og Frelser Jesus Kristus har, ved pagt, lovet, at følge os hvert eneste skridt ad vejen."

Jeg ville ønske, at jeg, på denne årstid, kunne sidde sammen med hver eneste af jer i hængesofaen på verandaen bag mit hus, og se solen gå ned. Det er sjovt at sidde og lytte til fårekyllingerne. De, der har lang tids øvelse, kan høre forskel på fårekyllingens parringskald, dens faresignaler, eller andre signaler, der bare betyder: „Her er jeg."

Vidste I, at fårekyllinger hører med ører, der sidder på deres knæ? Når jeg ligger på mine knæ, prøver jeg også at lytte – lytte så jeg bedre kan forstå de behov, ønsker og længsler som I unge piger har. Det gør jeg, når jeg læser jeres breve og når jeg har mulighed for at høre jer give udtryk for jeres tanker og følelser.

Prøv at forestille jer, at I sidder sammen med mig i hængesofaen på min veranda og lad os så sammen lytte til nogle budskaber fra et par af de breve, som jeg for nylig har modtaget fra unge piger.

„Kære søster Kapp.

I år har jeg haft problemer med min *selvagtelse* og med min ven, (som også er SDH) der har vendt mig ryggen og er begyndt at gå ud med andre venner. Af og til føler jeg mig frygtelig ensom. Jeg ved, at min himmelske Fader er klar over problemerne, men jeg ved også, at de er nødvendige for min udvikling, selv om det til tider kan være svært at huske."

Lad os høre en anden ung pige udgyde sit hjerte for os:

„Man siger altid, at der skal ske et eller andet i ens liv, som gør at man føler trang til at ændre sig. Og det er altså sket nu. Jeg har stadig lang vej at gå. Jeg har endelig indset, at min Fader i Himlen er på min side, selv om jeg på en måde har svigtet ham. Jeg arbejder virkelig hårdt på, at få bragt mit liv i orden og gøre det rette. Jeg er fast besluttet på at gøre det, lige meget hvor lang tid det vil tage – det er bare så svært. Jeg ville ønske, jeg kunne gå op til min himmelske Fader og min himmelske Moder og give dem et knus, og sige, at jeg er vendt tilbage."

Lyt til et uddrag af et brev, som en nervøs, men taknemlig mor modtog. De, der ikke har lært at genkende nødskrig, ville nok betragte hendes 17–årige datter som en ballademager.

„Kære mor og far.

Jeg ved godt, jeg ikke har været nogen god datter. Jeg håber, vi kan få det bedre med hinanden. Opgiv mig ikke. Bare fordi jeg ikke siger, at jeg elsker jer, er det ikke ensbetydende med, at jeg ikke gør det. Prøv at forstå det, jeg forsøger at sige. Vi skal nok holde sammen og elske hinanden gennem de sværeste og mest prøvende tider. Vi skal nok klare det, for vi er en familie."

Jeg hører jeres budskaber, unge piger. Jeg hører jer med mine ører og mit hjerte. Jeg vil gerne nå ud til jer og dele de erfaringer jeg har gjort angående *håb.* Jeg ville gerne giver jer det, hvis jeg kunne, men jeg har erfaret, at det kun opnås gennem ens egen stræben opefter.

Forstår I, denne korte tid, hvor vi er væk fra vort himmelske hjem og vore himmelske forældre er en tid, da vi fået handlefrihed for at vi kan blive prøvet i alle ting (se 2 Nephi 2:24–28). I må regne med at opleve nogle nedture og nogle svære prøvelser. I må lære af dem. I må udvikles gennem dem. Bliv stærkere på grund af dem. Når jeg står over for noget, som jeg ikke forstår, så gentager jeg for mig selv ordene fra en sang, som jeg lærte for mange år siden, da jeg havde brug for håb og spekulerede på om mine bønner blev hørt:

Dig med prøvens ild Gud lutrer
For at se din ædelhed;
Men hans kærlighed er med dig
Gennem alt til evighed.
O, Guds Zion! O, Guds Zion!
Guds profeter blandt dig står.
(*Sange*, nr. 43).

Jeres familie kan være jer en kilde til styrke. Min søster Sharon havde en grammofonplade, som hun hørte igen og igen indtil hun kunne ordene udenad, og hun gentager dem af og til for mig. Det handler om en unge pige fra en lille mineby i Leadville i Colorado. Som spæd blev hun fundet af nogle nybyggere, der tog sig af hende. De vidste ikke, hvor hun kom fra, men hun havde et gå-på-mod og et indre håb, der førte hende fra den lille mineby i Colorado til nogle af de fineste steder i Europa. Som historien skrider frem, hører vi om hendes dramatiske oplevelse om bord på det ulyksalige *Titanic,* som gik ned med 1500 mennesker. Det lykkedes hende at komme ned i en af redningsbådene sammen med nogen af de andre, og hun begyndte straks at ro. Mange udbrød i fortvivlelse: „Vi klarer det aldrig." Men Molly hørte ikke deres skrig, eller hvis hun gjorde, så tog hun sig ikke af dem, og hun blev bare ved med at ro og gav ikke op. I *New York Times'* overskrifter blev hun kaldt „Den Synkefri Molly Brown". Hun var fuld af håb, og hendes stærke håb indgød andre håb. I musicalen *The Unsinkable Molly Brown,* oplever vi først Molly som en ung, minearbejder-pige med meget få muligheder, ingen uddannelse og ingen forfinede manerer. Engang sloges hun med sine brødre. De fik væltet hende om på jorden. Hendes bror sagde: „Nu er du nede, Molly. Nu er du nede." Og den unge Molly svarer: „Jeg er ikke nede. Jeg er ikke nede. Og selv om jeg var, så ville I aldrig høre mig sige det, for jeg hader ordet *ned,* men jeg elsker ordet *op.* For op er lig med håb, og det er jeg fuld af. Håb om at finde et smukkere og et renere sted, og om jeg så skal spise fiskehoveder hele livet, så kan jeg vel godt bare en enkelt gang spise dem af en tallerken og iført en rød silkekjole." Så begynder hun at synge, og hun lagde hele sin sjæl i sangen:

En dag vil jeg lægge al min kraft og styrke
I at lære at læse og skrive.
Jeg vil ud og se verden,
og hvis på vejen fra intetsteds til nogetsteds,
du møder nogen, ja, så er det mig.
Synes I ikke, at det er håb?

Jeg spekulerede i sin tid på, hvor vejen til nogetsteds lå og hvordan jeg skulle finde den. Jeg kan huske, at jeg, som ung pige,

stod ved køkkenvinduet og kiggede ud på grusvejen, der strakte sig mod øst. Om sommeren var der højt græs på hver side af vejen, og om vinteren lå der høje snedriver, og kun få huse lå langs med den. Jeg tænkte tit: „Hvad venter der på mig derude? Hvor hører jeg til?" Jeg er sikker på, at I af og til tænker det samme. For enden af vores grusvej lå et indianerreservat og på den anden side af floden lå en hutteritkoloni. Det så ikke alt for lyst ud for mig dengang. Jeg havde haft det svært i skolen. Mine venner rykkede op, mens jeg blev tilbage og følte mig dum. Har I begreb om, hvordan det føles? Forfærdeligt.

Da jeg var 12 år gammel og følte mig meget nedtrykt efter en lang, hård vinter, lagde min mor og far en plan, der krævede ofre af dem, men som de håbede ville indgyde mig håb. De besluttede sig for at tage mig med forbi grusvejen, nedover den canadiske grænse, gennem staterne Montana og Idaho, til Salt Lake City i Utah, kirkens hovedsæde, for at deltage i generalkonferencen.

Vi ankom tidligt på konferencens første dag og stod i kø i håb om at komme ind i det store tabernakel, som jeg før kun havde set på billeder. Jeg kan huske, at vi fik en plads lige derovre på balkonen i venstre side, hvor jeg kunne kigge ned og se profeten og høre ham tale, det var noget jeg aldrig havde drømt om, at jeg skulle få lov at opleve. Da jeg dengang hørte Guds profet tale, følte jeg det som om han talte direkte til mig. Jeg fyldtes af håb, og jeg begyndte at forstå, hvad den virkelige vej til nogetsteds var. Jeg var fast besluttet på, at få fodfæste på den vej – den lige og snævre sti, som fører til det celestiale rige – og aldrig, aldrig give op. Jeg ved nu, uden skygge af tvivl, at Jesu Kristi evangelium er den håbets sti, der fører os tilbage til vor himmelske Fader og vort evige hjem.

Prøv at høre vor Faders løfte til os. Han siger: „Vær tro og nidkær i at holde Guds bud, og jeg vil slutte dig i min kærligheds arme" (L&P 6:20).

Og han trøster os med ordene:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig (det betyder, at vi skal påtage os hans navn og følge ham), thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet (det vil sige, blid og ydmyg); så skal I finde hvile for jeres sjæle (det vil sige, trøst og fred)" (Matt. 11:28–29).

Hvis vi havde siddet sammen på min veranda, så ville jeg nu gøre en pause og spørge jer: „Forstår I vor himmelske Faders plan og jeres plads i den? Har I modtaget jeres patriarkalske velsignelse? Ved I, at I bogstaveligt er den ungdom, der besidder førstefødselsretten?"

Unge piger, jeg beder jer om at finde jeres egen lille veranda, langt fra verdens krævende og larmende røster. Lær at lytte – ikke til fårekyllingerne, men til Åndens vedvarende hvisken, når den med sine opmuntrende ord hjælper jer hvert eneste skridt af vejen til det celestiale rige.

Kan I forestille jer, hvad der kunne ske, hvis hver eneste ung pige sendte opmuntrende ord ud til alverden, noget der ville inspirere andre til ikke at give op?

Det er lige netop det, der sker. Lad mig forklare, hvad jeg mener. Som de fleste af jer allerede ved, så er alle kirkens 3000 unge piger blevet indbudt til at deltage i en storslået verdensomspændende begivenhed. I er blevet bedt om at udforme korte budskaber, fulde af kærlighed og håb, til verden, og gøre dem fast til gasfyldte balloner, som skal opsendes ved solopgang den 11. oktober. Af forskellige årsager er nogle af disse budskaber blevet sendt til Salt Lake City allerede, så de kan blive opsendt af andre unge piger.

Mange af dem begynder med ordene: „Kære dig, der finder denne ballon." Angela Santana har sendt sit kærlighedsbudskab fra Brasilien. Hun har på en kuvert skrevet: „Hvis mennesket blot har håb, er det aldrig rigtig ulykkeligt."

15 år gamle Shauna Bocutt fra Africa har tilføjet sit personlige vidnesbyrd: „Jeg ved, at min himmelske Fader elsker mig, for jeg har selv spurgt."

Og fra Filippinerne „Davs. Jeg hedder Dhezie Jimeno og er 16 år gammel. Jeg vil gerne dele et budskab med dig, som jeg håber vil glæde dit hjerte. Budskabet lyder, at Gud holder af dig og elsker dig utrolig meget. I dette liv oplever vi smerte og trængsler, sorger og prøvelser, men husk, alle disse ting skal give os erfaring; og desuden kan vi vende dem til vort eget bedste. Vanskeligheder er blot Guds ærinder. Hvis vi bliver sendt ud i dem, er det blot et bevis på hans tillid til os. Lad os derfor være glade, for det er en måde at vinde visdom på. Gud elsker dig og han er altid villig til at hjælpe dig. Jeg ved, at Gud aldrig svigter; han er der, han lytter, og han holder så inderligt meget af dig. Du har en ven."

Tusinder af unge piger skriver kærlige budskaber, hvori de deler evangeliet med andre over hele verden, og det giver os god grund til at glæde os.

Gennem daglig bøn og studium af skrifterne og med fødderne solidt placeret på vejen, der fører til det celestiale rige, får vi „et fuldkommen klart håb" (2 Nephi 31:20). Vejen, der ligger foran os er stejl, men vor Herre og Frelser Jesus Kristus har, ved pagt, lovet, at følge os hvert eneste skridt ad vejen. Prøv at tænke over det! Unge piger, slut i dag højtideligt pagt om, hvis I ikke allerede har gjort det, at få solidt fodfæste på stien til det celestiale rige. Fat mod, fat mod og lad jeres sjæl fryde sig, og giv aldrig, nej, aldrig op. I Jesu Kristi navn, amen. ☐

Håb i Kristus

Barbara W. Winder
Øverste præsidentinde for Hjælpeforeningen

„Frelseren vil ikke lade os uden hjælp, når vi kæmper for at overvinde dette livs vanskeligheder."

Jeg glæder mig ligesom jer over at være sammen med vor profet og præstedømmets ledere. At være sammen med jer søstre her og i hele verden, idet vi forener vor tro for at lære om evangeliets grundsætninger, er bestemt et privilegium.

Hvor er vi heldige, at vi er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige!

Søstre, dette jordiske livs ængstelse og foruroligende påvirkning kunne vi have undgået, hvis vi var blevet hjemme i reden hos vore himmelske forældre, men hvordan skulle vi så have kunnet gøre fremskridt? Da vor Fader og Frelseren overvejede, hvordan vi skulle sendes til jorden, sagde de: „Vi vil prøve dem dermed for at se, om de (det vil sige jer og mig) vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem." (Abraham 3:25). Denne jord skulle være et prøvelsens sted. Vi ville komme til at forstå godt og ondt, lykke og lidelse, glæde og smerte. Vi kendte planen. Vi ønskede, den skulle være sådan. Vi gik ind for den. Vi forsvarede den. Vi kæmpede endda for den!

Med iver og spænding kom vi til jorden for at lære, idet vi hver især havde vore egne særegne forhold med prøvelser og fristelser, der skulle overvindes.

Vi blev ikke ladt uden håb. Vor Frelser har i kraft af sin forsoning gjort det muligt for os at opnå frelse. Han vil ikke lade os uden hjælp, når vi kæmper for at overvinde dette livs vanskeligheder.

Der findes så mange slags trusler imod os: den nederlagsfølelse og skuffelse, der følger med ulydige børn eller et vanskeligt ægteskab, et tomt hus' ensomhed, når man higer efter nogen at være sammen med, den lange, stejle vej til omvendelsen, eller vanskeligheden ved at bevare sin positive indstilling og tælle sine velsignelser selv i besværlige perioder.

Det forbillede, der ligger i Frelserens liv og i de lærdomme, han gav os, er eksempler til efterfølgelse for os. Han stod over for prøvelser, der ligner dem, vi kommer ud for. Han klarede hver eneste situation perfekt. I Judæas ørken og i Getsemane Have overværer vi to af Kristi sværeste fristelser, men på intet tidspunkt i løbet af sit liv i kødet var han fri for fristelser. Ellers ville hans liv nemlig overhovedet ikke have været et menneskeligt liv. Hos Mosiah læser vi: „Og se, han skal lide fristelser og legemlige smerter, hunger, tørst og møje, ja, mere end mennesker kan udholde." (Mosiah 3:7).

Han kendte til skuffelser, og han kendte til nedslåethed, som vi kan se af hans klage over sit folk i Jerusalem, der ikke ville tage imod hans budskab.

„Jerusalem, Jerusalem! . . . Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke." (Matt. 23:37).

Hvem af os kender ikke til skuffelse, nedslåethed og fortvivlelse? Det er en prøve, der kommer til os alle sammen. Tænk på, hvordan profeten Joseph vansmægtede i Libertyfængslet i marts 1839, hvor han havde været der i tre måneder og vidste, at hans folk var blevet fordrevet fra deres hjem og var ribbet for alt. Hans udråb er rørende: „O Gud, hvor er du? . . . Hvor længe skal din hånd holdes tilbage?" (L&P 121:1–2).

Og så kom det dulmende svar fra en venlig og kærlig Fader:

„Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik,

og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender." (L&P 121:7–8).

Og så, senere, ømt: „Da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste." (L&P 122:7)

De fleste af os har oplevet, hvordan det at efterleve evangeliet på en positiv måde kan ændre menneskers liv. Jeg husker som eksempel på det en familie, vi mødte, mens vi gjorde tjeneste som missionærer. Missionærerne sagde, at familien Barnes var vidunderlig, men at der ikke var det ringeste spor af indflydelse fra kirken i deres tilværelse. Faderen var rå og grov, en barsk mand, der drak øl. Børnene var bange for ham. Deres hjem var langtfra ryddeligt, og det samme gjaldt deres fremtoning. Deres liv var svært. Men da de så mødtes med missionærerne, begyndte der at finde en forunderlig forandring sted. Frelserens liv og lærdomme gjorde indtryk på dem, og de bestræbte sig på at anvende hans lærdomme i deres liv. Både deres udseende og selve deres livssyn begyndte at ændre sig.

De lærte om betingelsesløs kærlighed og om ikke at være dømmesyge, og det gav dem mulighed for på en ny måde at nærme sig en voksen søn, der er alkoholiker. Sammen med den professionelle hjælp, han modtager, ser det ud til, at deres nye holdning gør en stor forskel for ham i hans liv.

Idet de lærte at respektere sig selv som sønner og døtre af vor himmelske Fader, skilte de sig af med cigaretterne og holdt op med at drikke. De rengjorde både sig selv og deres omgivelser. Der er nu en kærlig ånd i deres hjem, hvor de regelmæssigt læser i skrifterne.

Søster Barnes skriver: „Da vi læste skrifterne, så vi, at Jesus havde sagt: ‚Vær frimodig, dine synder forlades dig' (Matt. 9:2),

Søster Barbara W. Winder, præsidentinde for hjælpeforeningen.

hvilket vil sige, at når vi virkelig omvender os og forsager vore synder, kan vi se fremtiden i møde med fortrøstning. Han har sagt: ,Jeres hjerte forfærdes ikke! Tro på Gud, og tro på mig.' (Joh. 14:1). Og vi tror faktisk på ham, og denne tro har forandret vores liv. Vi føler nu, at vi kan sige, ligesom Paulus sagde: ,Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft.'" (Fil. 4:13).

Det var denne gode kvindes vidnesbyrd om den forandring, der var sket i hendes liv og i hendes familie. Denne forandring er ikke meget anderledes end de forandringer, der er sket med andre. Da kong Benjamin havde opfordret sit folk til at leve et godt liv med håb på Kristus, „råbte alle med een røst og sagde: Ja, vi tror alle de ord, du har talt til os, og vi ved også, at der ligger sikkerhed og sandhed bag dem ved Herren, den Almægtiges ånd, som har bevirket stor forandring hos os, eller i vore hjerter, så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt." (Mosiah 5:2).

Ligesom broder og søster Barnes mærkede Frelserens betingelsesløse kærlighed, da de undersøgte evangeliet og fandt håb i Kristus, og ligesom kong Benjamins folk fandt håb i ham, således kan vi finde respekt for os selv og for andre, frigøre os for vaner, der fører til nederlag for os, lære at undgå dømmesyge, være optimistiske og ved godt mod, være forvissede om hans kærlighed til os og finde håb i ham.

Med begejstring læste jeg et brev fra en ung mor til seks, som også er et eksempel på en, der har overvundet sine vanskeligheder. Hun er skilt, men har ikke medlidenhed med sig selv. Hun skrev: „Gennem erkendelsen af mine fejl og mit udtalte ønske om at leve efter hans befalinger og gøre det, der er hans vilje, kom jeg til at dele min byrde med en, der ikke kan fejle, og jeg ved, at jeg kan opdrage mine børn hånd i hånd med en kærlig Fader i himmelen, der er endnu ivrigere for deres velfærd, end jeg er. Denne viden er en velsignelse ud over enhver beskrivelse."

En anden søster skrev: „Den tredje august brækkede min tyveårige søn nakken ved en dykkerulykke tusinde kilometer hjemmefra. Han svæver mellem liv og død, men vi har fred i sindet. Vi forstår ikke, hvorfor det her skulle ske, men evangeliet forstår vi."

Ældste Richard L. Evans var opmærksom på, at man åndeligt og følelsesmæssigt må forberede sig på svære tider:

„Vi må forberede os selv på det, som vi er uforberedte på, og gøre vort bedste . . . for at forbedre os, omvende os, være taknemmelige for alt, hvad der er godt og for selv i svære tider at have tro og håb. . . .

Og hvad end der sker i mellemtiden, har vi en fast overbevisning om, at livet varer ved for bestandigt, og at dets formål er evig fremgang." (Richard L. Evans, Bind 4, *Thoughts for One Hundred Days*, Salt Lake City: Publishers Press, 1970, side 169.)

Lad os være opmærksomme på, hvilke velsignelser vi har, og være taknemmelige for dem.

Fra Frelseren udgår håb! At forstå evangeliet, at udføre hans retfærdige gerninger og at følge vores profets råd er vores *sikkerhed* for, at det håb går i opfyldelse.

Fra tidligere, dyrebare oplevelser ved jeg, at det er gennem den tro og det håb, vi har i Kristus, at vi kan overvinde vore prøvelser.

Jeg er *så* taknemmelig både for mine muligheder og for min tilmålte andel i vanskelighederne. Jeg står i gæld til min Frelser, fordi han har hjulpet mig gennem svære perioder. Og jeg håber og ønsker, at vi hver især vil stole på, at han vil lette vor smerte, dulme vor kval, opmuntre os, give os livskraft og hjælpe os at overvinde vore prøvelser! Hold jer nær til ham, der udsender en guddommelig indbydelse til hver af os personlig:

„Kom hid til mig, alle I som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, . . . så skal I finde hvile for jeres sjæle." (Matt. 11:28–29).

Jeg ved, at han lever. Jeg ved, at han bekymrer sig om os! Det er mit vidnesbyrd og mit håb for os alle. Disse ting siger jeg i vor Frelser, Jesu Kristi hellige navn. Amen. ☐

Søster Barbara W. Winder, præsidentinde for hjælpeforeningen, i samtale med et medlem.

